

കുറിപ്പുറത്തിന്റെ കവിതകൾ

കുറരിപ്പുത്തിന്റെ
കവിതകൾ

(Malayalam)

KUTTIPPURATHINTE KAVITNAKAL

Poems

BY KUTTIPPURATHU KESAVAN MAIR

First Published September 1982

Printed at:

G. J. PRINTERS, ETTUMANUR

Price Rs. 20.00

Rights Reserved

Published by V. Nandakumar

Distributors

NATIONAL BOOK STALL

KOTTAYAM - TRIVANDRUM - ERNAKULAM - CANNANORE
TRICHUR - PALGHAT - QUILON - KOZHIKODE - ALLEPPEY

കുറരിപ്പുരത്തിന്റെ കവിതകൾ

കുറരിപ്പുരത്തു കേശവൻനായർ

വിതരണം

നാഷനൽ ബുക്ക് സ്റ്റോർ
കോട്ടേജ്
വില ക. 20.00

കുറരിപ്പുരസ്സിലീറ കൃതികൾ

കരിപ്പുരസ്സിലീറ കവിതകൾ

കാദവ്യാപഹാരം

നമ്പ്രാപഹാരം

പ്രപഞ്ചം

സുഭാഷിത്തങ്ങൾ

ദേശം കഴിഞ്ഞ

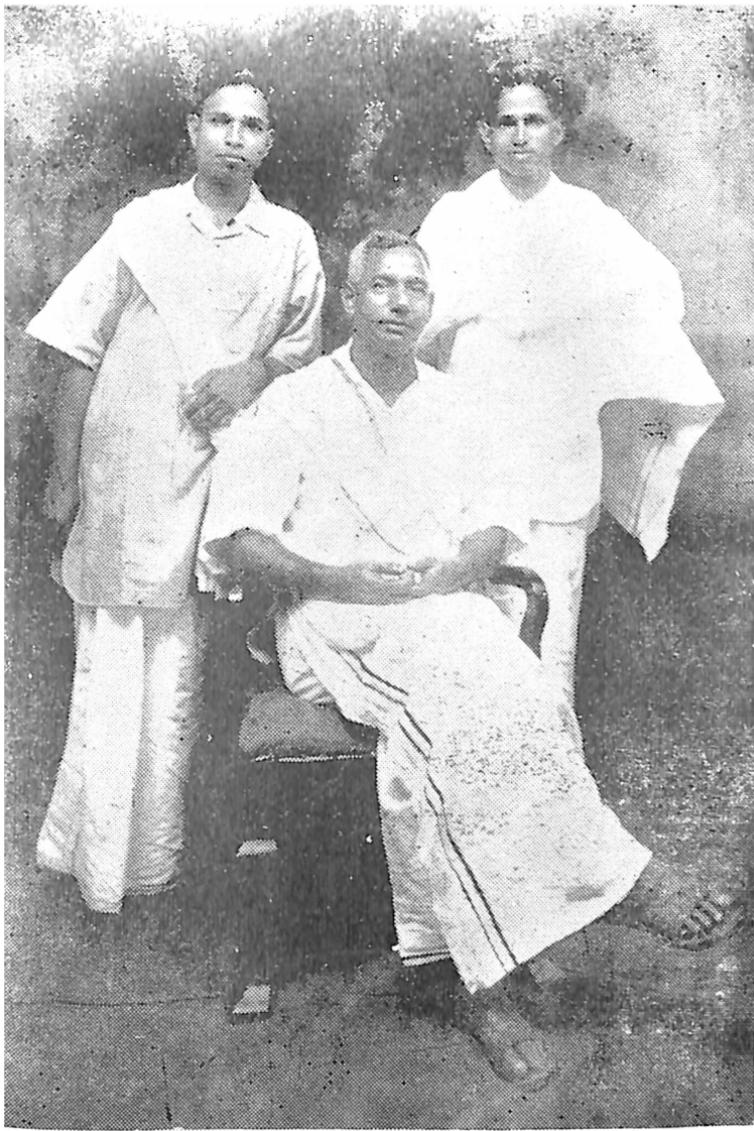
പ്രക്രികാനാടകം (വിവർജ്ജനം)

മോക്ഷാളി (..)

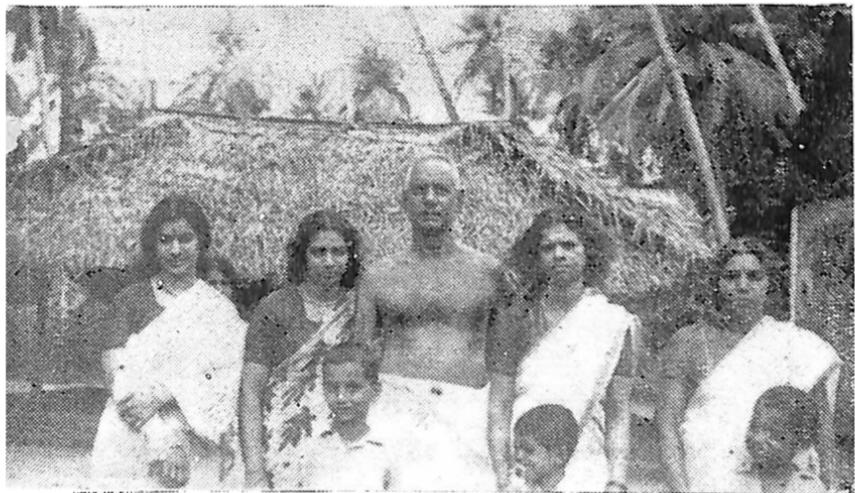
കരിപ്പുരുഷം സഹയമ്മിനൊ അധികാരിയാണ് ഇതുവരെ കൂടി.

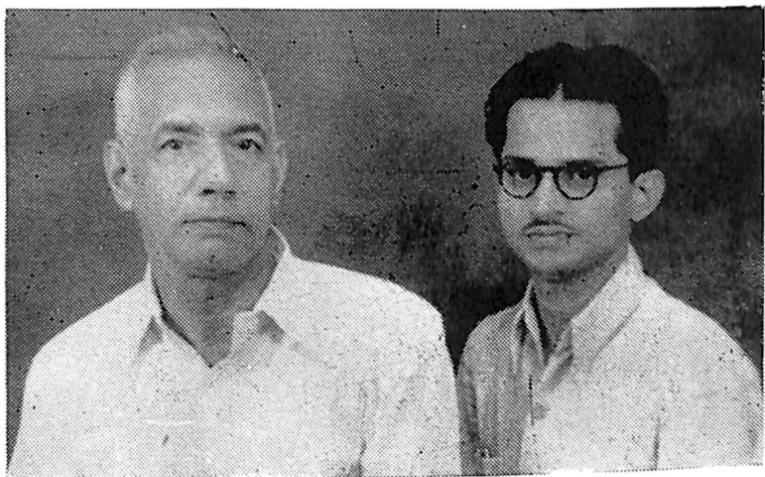
പി. വി. കുമ്മൻനായർ, കരറിപ്പുരുത്ത്, മഹാകവി ജി.

പ്രകൃത്യൂപാസകനായ കവി

കരറിപ്പുറത്ത്[”] പെൺമകളാട്ടം പേരക്കിടാനുള്ളാട്ടമൊത്ത്[”]

കരറിപ്പുറത്ത് കേശവൻനായൻ. മകൻ വി. വി.യോ

കവിത്വം കളിയാട്ടിയ 'നമ്മാ'

ബാല(മിസ്സിസ് എ. മാധവൻ)യും
മിനീ(മിസ്സിസ് ടി. എൻ.)യും
അമ്പ്രോഫോറ്റും

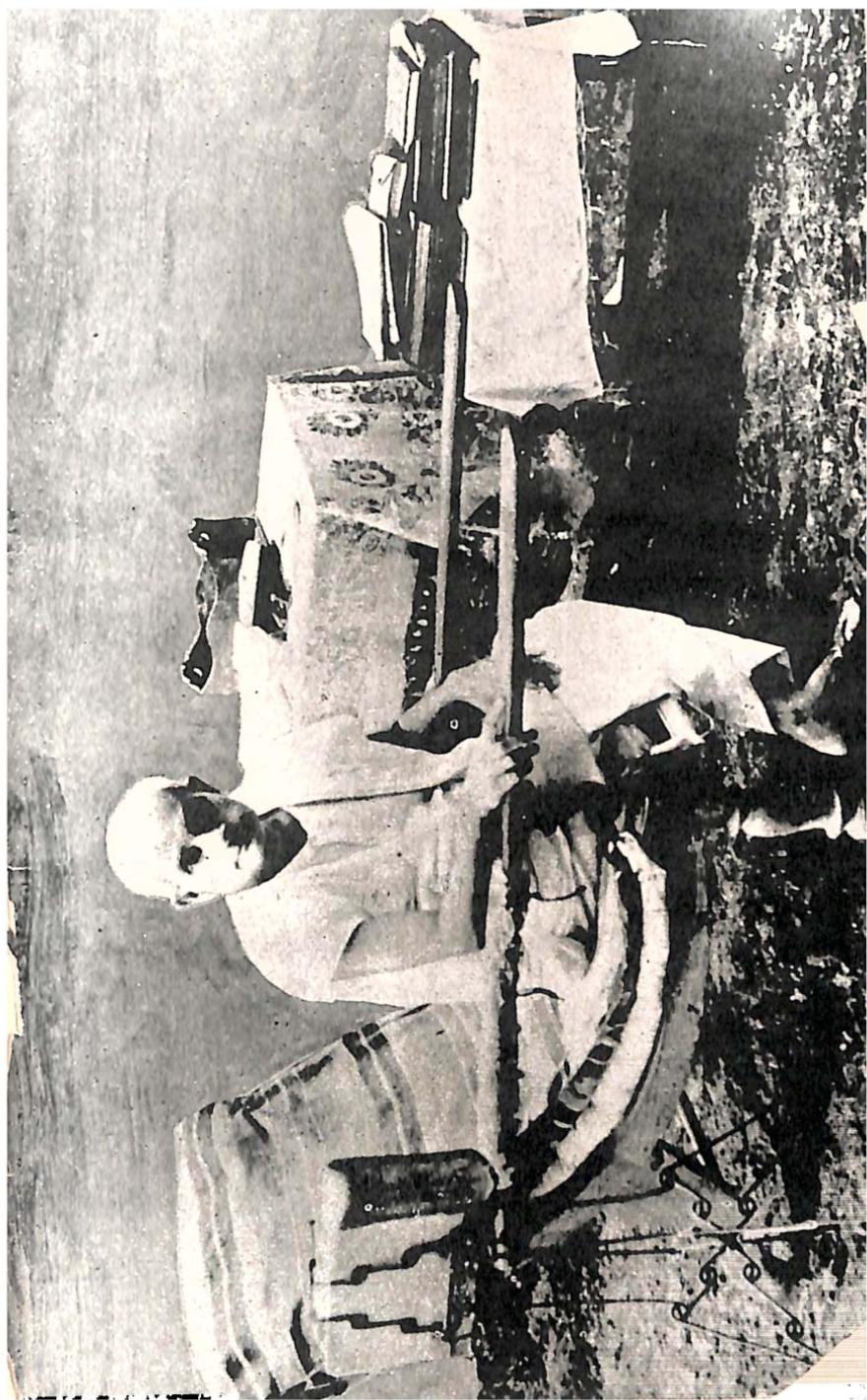

ഇടങ്ങൾ വിനോദം

ଫୁଲାଦ୍ୟମୁଖିକେ ଜୀବନିଧିବ୍ୟାପକ 'ଯେତେବେଳେ ରାଷ୍ଟ୍ରକାନ୍ତିର ଧୂକାନ୍ତିରଙ୍ଗରେ ଜୀବନିଧିବ୍ୟାପକ

അവതാരിക

പത്രാധികാരിയും നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യപ്രതിഭാവം പ്രാതഃകാലം. പൊന്നാനിത്താലുകൾക്കിൽ മംഗലം, അംഗത്വങ്ങൾ ചേന്നരേഖയ്ക്ക് എത്താൻ. യുദ്ധക്കാരി കണ്ഠം വളർന്നവന്. വള്ളത്രേശാം നാരാധികാരിമേനോൻ, വള്ളത്രേശാം ഗോപാലമേനോൻ, കരിപ്പുരുത്തു ക്രഷ്ണവർഗ്ഗായർ, കരിപ്പുരുത്തു കിട്ടണ്ണിനായർ. ‘നാരാണ്ട്’¹ കേശവനേക്കാം നാലുവയസ്സും തുടം. എല്ലാവരും വള്ളത്രേശാം രാമണ്ണിമേനോൻ എന്ന പണ്ഡിതൻഷിജീട കീഴിൽ സംസ്കരിതത്തിലെ കാവ്യശാസ്ത്രങ്ങളും പഠിച്ചു. ക്രഷ്ണവർഗ്ഗായർ, അച്ചുന്നീരു (വള്ളത്രേശാം കൊച്ചുണ്ണിമേനോൻ) തറവാടകയാൻ, മിക്ക വാറും അപിടക്കത്തന്നെയായി ഇരിപ്പും പഠിപ്പും കിടപ്പും. പദ്മാലി, രീതി, പ്രയോഗവിശേഷം, പ്രകരണാലി, മനോധർമ്മം, ധനി, ഭവം, രസം മതലായ കാവ്യമന്ത്രങ്ങളെ പരസ്യരിച്ചു് ആ മിച്ചമിച്ചക്കൊൻ പേരുത്തും പേരുത്തും പർച്ചു നടത്തും. കാവ്യലോലരായ ചെറുപ്പക്കാർ ഒരു ചേർന്നു, കൊണ്ടുകൊടുത്തു. കവിതപരത ഉട്ടിയുറപ്പിച്ചു്, വള്ളത്രേശാം ഇന്നത്തെ സൗമ്യിനാറു കഴിം. സമ്മേളനങ്ങളും ഇത്തരം കളരികരക്കു പകരം നില്ലാൻ പര്യാഠിപ്പി. വള്ളത്രേശാംതറവാട്² അദ്ദേഹനെയൊരു കളരിയോ മുതകളമോ ആയിരുന്നു. അന്തേവാ സികളുടെ ഭാഗ്യം! ആ തറവാടിമേനാടളി കടപ്പാട്³ വള്ളരക്കാലം കഴിഞ്ഞു് ക്രഷ്ണവർഗ്ഗായർ കരിച്ചവവച്ചു, ‘ഒരു പഴയ അത്താണി’ (കാവ്യാപഹാരം) എന്ന കവിതയിൽ:

‘എന്നെ ജീവജീവനുഭാതാക്രളി—
ലെന്നമായത്താണിയാണ മേലെ.
എൻ്റെ ശരീരവും, മെൻ്റെ ശരീരിയും,—
മെൻ്റെ പരിമിതമാമറിവും.

എല്ലാമതിനു കാടപ്പെട്ടതാണെന്ന
ചൊല്ലാനെന്നിക്കിലു കിലു തെല്ലു..’

ആ യുവകവിസംഘം ‘വള്ളത്രേതാര കമ്പനി’ എന്ന
വാദപ്പെട്ടു, വിളിക്കപ്പെട്ടു. ഒരുചന്ദനാവ്യാധാമമെന്ന
നിലയിൽ പബ്ലിക് അവർ വിതിചൃഢത്തു് പദ്ധതി
ലാക്കി. പിൽക്കാലത്തു് നാലപ്പുടംനീയു, ആ കമ്പനി
യിലെ അംഗമായി സഹായരു പരിഗണിച്ചു. അപ്പോൾ
വദ്ധം പരിക്കൽപനയ്ക്കിലു, ഒച്ചവിത്രുദിശയിലു,
നിസ്സീമമായ നിഃഷ്ടങ്ങൾ, അതായിരുന്നു ഇവക്ക് പൊതു
വായ മുണ്ടാവിശ്വേഷം, കട്ടിക്കുള്ളംഖരാർ കാലംനുത്തിൽ
കട്ടിക്കരു സംസ്കൃത, പഠിപ്പിക്കാൻ ഈ റാജ്യത്തിൽ
ചേരിംബവരു. ലട്ടിക്കരു പാഠപ്പീഥ്രതിനേക്കാരം സ്കൂളം
മാരാൻ ഈ കവിതകാരിൽനിന്നു പഠിച്ചിട്ടണാവും.

കേശവൻനായൻ വള്ളത്രേതാളിനു് എറാറുവും പ്രീയം
കരനായ ശിഷ്യനു, സൗഖ്യത്തു, സ്വാല്പമായിരുന്നു. അവ
രികവരു, കവിതയിലെന്നപോലെ പൊതുക്കാരുടൈളി
ലു, വ്യാപരിച്ചിരുന്നു. മംഗലം ‘പരിഷ്ടാകാരവല്ലിനി
സഭ’ ഇവരുടെ കൈകരുത്തിൽ ആരംഭിച്ചു് ഒഴുിപ്പെട്ട
വള്ളത്രേതാര 1910 മുതൽ ‘കേരളോദയം’, പത്രാധികാരി
യപ്പോരം കേശവൻനായൻ അതിഞ്ചു മാനേജർ സ്ഥാന
മേറ്റു. അനന്തരാ, തുമ്മരിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച തൃട
ഞ്ചീയ ‘രാമാനജൻ’ മാസികയുടെ കണ്ണി, കൈയ്യുമാണി
വർത്തിച്ചതു് ഈ മുഴച്ചിഷ്യപ്പൂർവ്വം. അതിനു മുമ്പ്
തന്നെ കേശവൻനായൻകു സർക്കാർജോലി കിട്ടിയിരുന്നു.
തുമ്മൻ പോയുസു് വഹസു് തുളിൽ ഭാഷാഭ്യാപക
സ്ഥാനാ. പ്രസാധനചുമതലകളിൽനിന്നു അദ്ദേഹം കു
മേണ അകന്നു. കവിതയെഴുത്തു് ചുത്തണ്ണി. അതുപയറു
ഉല്ലാസമോ സ്ഥാപ്തമോ ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നാൽ. ഈ പള്ളിക്കുട
ഞ്ചീയ കാലചൈതന്യത്തിനു് കവാടനിരേയും ചെ
യുന്ന എന്നോ ഓൺഡു്! “കേശവൻ സർക്കാരദേശാഗ
ത്തിൽക്കയറി നശിച്ചു്” എന്ന വള്ളത്രേതാര പരാതിപ്പെട്ടു.
എക്കിലും ഈ അലംഭാവത്തിലും അലസതയിലുംനിന്നു്
ഒരു പൊന്നിന്നകടം പിറന്ന—ഗ്രാമിണകന്ധുക.

ഭാഷാകവിതയിലെ നവോത്ഥമാനന്തരക്കറിച്ചു പറ
ഞ്ചുവാല്ലോ. മലയാളവും സംസ്കൃതവും തമിലും ഈ
മണിപ്രവാളസംഗമത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷിഞ്ചു വൈദേശിക
ധാരക്കി സമേളിച്ചുനായ ത്രിവേണിയിൽനിന്നുണ്ടാണു്

ഈ നവോത്തരാനേഷം പ്രസിച്ചതു്. പതിയ ബന്ധങ്ങളിൽനിന്നു ഭാഷകളും വ്യാതികളും അപ്രതിക്ഷേഖണ്ട തമായ ഉൾജ്ജസ്പലതയും ഉന്നതിയും നേട്ടം. വള്ള തേതാഡ കമ്പനിയിലെ പിലാഷ്യാ നിപുണന്മാർക്കു് ഈ ഉൾജ്ജസ്പലം സുചഭായിത്തനിലു്. നാല്പ്പാടനി ലൂടെയാണു് ആംഗലവാസിയുടെ ഉപ്പു് കെൽപ്പു് തി മിൽപ്പു് അവൻ അല്ലാവയക്കിലു് അഥവിച്ചതു്. അതിൽ നിന്നേറ്റുവു് വള്ളെഴുത്തത്തു് സത്തെതാദ്യമനായ വള്ള തേതാഡായിത്തനാതാഡ, ‘പാവൽ ട്രേട് കൈകയെഴുത്തു് പേജ്ഞകൾ പരിശാധികനാതിലുടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിഒ ആഗോളമായി വള്ളു്. അതും, ജീജനാസുവോ പ്രയത്നാലിയോ അല്ലാത്ത ശിഷ്യനു് അത്തരമൊരു സൗഖ്യവുംഭായിലു്. മുതബിനെക്കഴിച്ചുള്ള അഭി മാനാദരങ്ങൾ വർദ്ധിച്ച എന്നമാത്രം.

കേശവൻനായൻ സർക്കാരുടേയോഗവു്. അൽപ്പാൽപ്പ മായ സാഹിത്യരചനയു് തുടർന്നു. തുളുരിൽ അദ്ദേഹം രാഖല്ലു് ‘വിലാപ’ കവിയായ വി. സി. ബാലകൃഷ്ണ പ്ലാനിക്കരോടൊപ്പു്. ഒരു ലോധി^{ജു}മറിയിൽ താമസി ചുണ്ണന കമ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മിവത്തുനിന്നതനു കേട്ടി കുണ്ടു്. ഈ ചുപ്പീഷുകവിതകൾ വായിച്ചു് അതും വിവരിക്കുക, വി.: സി. ജു വലിയ രസമായിത്തനവരു, എന്നാൽ വി. സി. യുടെ സ്വന്നം. കവിതകളിലുായിത്തന കേശവൻനായൻക്കു് കമ്പാ.. പകേശ ആ. തുട്ടകാരൻ കവിത അപൂർവ്വമായേ എഴുതിയിത്തനള്ളു്. എഴുതിയതു പലതും കളഞ്ഞുകളിക്കുകയു്. ചെണ്ണു്. അനു തുളുരിൽ മജി സുംഭേറായിത്തന പ്രശ്നങ്ങളാവി ടെവിൽ കണ്ണുക്കുപ്പിജ്ഞ മേനോൻ, ഒരു ശനിയാഴ്ച കോടതിക്കു പോകംബഴി, കതിരവണ്ണി നിർത്തി ഈ യുവകവികളുടെ ലോധി^{ജു} ലേജ്ഞു കയറിച്ചുനു. ഒരു കവിതയെഴുതി വെജ്ഞുന്ന നീർഃദ്രശ്വ വിഷയവു, കൊട്ടത്തു: ‘കാശുപാശുമത്തി ലെ പ്രഭാതാ! രണ്ടുപേരും എഴുതി. മടക്കവേഴിക്കു് കണ്ണുക്കുപ്പിജ്ഞയേന്നാൻ കവിതകൾ വാങ്ങി വായിച്ചു് അഭിനന്ദിച്ചു കേശവൻനായന്തടു ആ മനോഹരകവിത കാവോപഹാരത്തിൽ അംത ശീർഷകത്തിൽ ചേത്തി കുണ്ടു് വി. സി. യുദ്ധതേ? ‘ഒരു നിശ്ചയമില്ലയോ നാനും വരുമോരോ കൂതി വന്നപോലെ പോം! അതു നഷ്ടപ്പെട്ടു.

വി. സി. യുടെ പ്രചോദനത്താലാവാം, സർക്കാർ ഹൈക്കോടതിയിലെ തലമുതിർന്ന ഇംഗ്ലീഷ് 'അഖ്യാപകരുടെ പ്രൗഢാധാരാലാവാം, കേശവൻനായർ ഒരു നീണ്ട കവിത മനസ്ത്വത്തിൽ: 'കിഴവനം കട്ടിയും'. അവലുംപൊ, ഷൈ'ക്സ്പീയരുടെ 'The Seven Ages of Man' എന്ന വിഭ്രംതവസ്ഥയിക. കടപ്പാടിന്റെ കാര്യം, പറഞ്ഞ റിയക്കതനന്ന പേണം. അതുകൂടം സ്വത്രംവും സ്വരസവും മാണം മനസ്യ ജീവിത ദശകളെ അഡിക്കരിച്ചു് ആ 'കിഴവ'ന്റെ മണ്ണാരാജ്യം! ടാഗോറിന്റെ 'ചന്ദ്രകലെ', 'ഉദ്യാന പാലകൾ', തുടങ്ങിയ സഹാഹാരങ്ങളിലെ ചില ഗാനങ്ങളുടെ (ഇംഗ്ലീഷ് താഴ്മ) ആശയാനവാദങ്ങളും കേശവൻനായരുടെ തുലികയിലൂടെ വാന്നപീണം. 'തകതിന്റെ അക്കം', 'പുഞ്ചിരി', 'എൻറീ കരറം': (കാവേധാപഹാരം). തനി ഇംഗ്ലീഷ് കവിതകളുടെ കലീൽ ഇം കവിക്കു് പറയത്തക്കേ കൗതുകമണ്ണായിൽ നേരം ഏന്ന സംഗയമാണു്. എന്നാൽ ടാഗോറിന്റെ ഓരതീയപാരമ്പര്യത്തിൽ അദ്ദേഹം സ്വന്തം സംസ്കാരം കണ്ണഞ്ഞി. അതുപോലെ വിവേകാനന്ദന്റെ മഹത്വവും (ഇക്ട്രിലെ വെള്ളിച്ചും). ടാഗോറിന്റെ 'ജനഗണമന' യുടെ വിവർത്തന. (കാവേധാപഹാരത്തിലെ 'പ്രഭാത ഗീതം') ഇം ഘട്ടത്തിൽതന്നെന്നാണു് നിർവ്വഹിച്ചതു് എന്ന തോന്തരം. പതിനേത കേക്കവുത്തത്തിൽ മുലകുത്തിയിലെ ഉത്തരംഗമായ രാജസ്സും ഉദ്ദേശ്യാഷ്ടവും കരെയേരെ ചോർന്ന പോയിട്ടണാകാമെക്കിലും തേജസ്സിലും. തെളിമയിലും ഇം തർജ്ജമ വിജയിച്ചുനില്ക്കുന്നു.

പാതവുമതമാനവും കലർന്ന കാലമായ
പാതയിലൂടെ യാത്രക്കാരെ നീ യഗംതോറു.
സെസറമായു് നയിച്ചുകൊണ്ടിരിച്ചു, ചിരന്തന
സാരംമേ. തവ ചക്രനിർണ്ണലാഷം മുംബന്തുന്ന.
ജീവിക്കാക്കാപത്താലും ശ്രദ്ധാവിഷ്ടപത്തിലും.
ജീവന്പ്രദം നിന്റെ ശംഖവാലി, ശ വകരം.
ജയിജ്ഞി, സർവതാപത്രാതാവേ, ജയിജ്ഞി നീ,
ജയിജ്ഞി, രേതേർപ്പീം ഗൃത്തിൽ വിധാതാഃവ.

തുടങ്ങിയ വരികളിൽ മുലകുത്തിയുടെ മുക്കു, സ്പൂഷ്മായി കേരക്കണ്ണാട്ടതാനം.

മുന്ന ഭാഷാസംസ്കാരങ്ങളുടെ ആമേളനത്തിൽ നിന്നുന്നമായ ചെതന്യും മാത്രംല്ല, ഭേദിയ സ്വാത്രങ്ങു

സമരത്തിൻറെ ആവേശവും നവോത്ഥാനദശയുടെ മുഖ അടച്ചിപ്പായിരുന്നവല്ലോ. സപ്തരതനായ വള്ളഭ്രതാരാ ഗ്രഹ സ്വന്നം കവിതയിൽ ആ ഉഷഷ്‌മാളതയും ഉദയക്ഷു പിയും പകർന്നു പ്രശ്നാധിയുടെ പുതിയ ഫേബലകളിലേ ണ്ണു് മുന്നറി. ദേശാദിമാനത്തിൽ ഒരു കരയാത്ത കേശവൻനായരാകട്ടെ, മഹാരാജാസു് കോളേജിലേക്കു് ടുട്ടൻ ജോലിയിലേണ്ണു കിട്ടിയ ഉദ്യോഗക്കയറ്റത്തിൻറെ സ്വക്ഷുദ്ധമായ പാരതഗ്രൂപ്പിൽ ചിന്താസാഹസ്രങ്ങളെ അടക്കിയെയാതുക്കി കഴിഞ്ഞുള്ളടക്കിവന്നു. അത്തരം ഘട്ടങ്ങളിൽ പലതു ചെയ്യാറുള്ളതുപോലെ അനുഭാപദേശ രീതിയിൽ ചിലതെല്ലാമെഴുതി.

‘അലാലുമാതത്വേഗമിതോറുടൻ
തുലയുമേ തവ ജീവനമെക്കിലും
ജലദ, ഹൈ ജയ, നിന്മിടിവാരം പയ—
റൂപകിനിപ്പുംമല്ലപിനല്ലയോ?’

(മേഖലാപാലം)

എന്നും മരുമാളു വരികൾ ഈ വക്പുിൽ പെട്ടതാണെന്ന തോന്നനും. ‘ശ്രക്കാഡിഞ്ഞമാസ’വും (നവോപഹാരം) ഇംഗ്ലീഷിന്തിൽപ്പെട്ടും. തല വെള്ളത്ത രേഖിവെദ്യുദ്ധേശീയ നേതാവിനെ തടവില്ലടക്കിലെ വിഷാമോണു് മുഖ്യ പ്രമേയം. പ്രക്തുരിയിലെ ജൂതുദേശങ്ങളുടെ മറപിടിച്ചു് നൂരക്കാഡിതമായി അവതരിപ്പിച്ചു എന്ന മാത്രം! നവോപ പഹാരത്തിലെതന്നു നാന്ദിയായ ‘ഭക്തിഗീതയിൽ’ മലയാളക്കരയെയും അതിൻറെ പ്രക്തുരിസ്തവരുന്നുതു. തത്പരാജനാന സംഭവനയെയും സാഹിത്യ പാരമ്പര്യ തേതയും പ്രകീർത്തിക്കുന്ന കവി, നാടിൻറെ അസ്പതാര തയ്യപ്പുറി നന്നാ മിണ്ണനു് ല്ലു.

മഹാമേ, സ്വയാലപ്പുകാരേ, റിപ്പുംത—
ഭീമേ, ചിരം മാത്രാമേ, ജയിച്ചിലു,

എന്ന വീറുറു വരികളിൽ വിശ്വശനങ്ങളുള്ളും രതുക്കുന്ന തേജാളും സർക്കാർദാസ്യമില്ലാത്ത സാഹിത്യകാരന്മാർ പോലും, സിംഹത്ത ശ്രൂണി പിടിപ്പ് കാതര റിപ്പാൻ മൂഡാത്മ ശാന്തങ്ങളും നിതപദ്ധതികവനങ്ങളും മുള്ളാണി നേതാതുങ്ങി നടന്ന കാലം. എത്രക്കാണും. സ്വാതന്ത്ര്യ സേനാനിയെ അറിയും ചെയ്യാംപാരം പ്രതിഫേഡ്യപ്രകടനത്തിനു് കോളേജു് കമാരക്കാർപ്പോലും, ഒരൊറ്റ ദ വസ്ത്രങ്ങളും മാത്രം പഠിപ്പുമുടക്കുന്ന കാലം. സ്വ.ത സംമ്പൂര്ണായ ഈ

കലാലയാധ്യാപകൻ അഞ്ചെന്നെയാൽക്കാലത്തു ഇവിധ
ത്തിലെ ഏഴ്തീയിള്ള എന്നതിൽ അരുത്തപ്പടാനോ പരം
തിപ്പടാനോ തല്ല. സ്വാതന്ത്ര്യപ്പീക്ഷശേഷം അദ്ദേഹം
കരെത്തടി തുരന്നുതി എന്ന സമാധാനിക്കാം.

ഭർത്തിക്ഷാം ഭരവസ്ഥമയിണ്ടാക്കി, ഭരാഗ്രഹി
ഭർഗ്ഗാൻ, കരിഞ്ചുന്നക്കാണ്ഡത്തുവല്ലതാക്കി.
ആശിയാൽ കഴിയുന്ന വർദ്ധമനം മേലാഷിപ്പോൾ,
ഔഷിസന്തതിയെന്ന വീരസ്യം പറയ്വോൾ,
നിത്യമിനിച്ചുനയിൽ നാഴി നെല്ലിനവേണ്ടി
സ്വത്യയമ്മങ്ങൾ വിൽപ്പാരല്ലിനാം മികപേരും?
(‘എൻറി ഇന്നത്തെ ചീതകൾ’
അണം കഴിഞ്ഞ എന്ന സമാഹാരം)

ചിത്രശാല എന്ന കവിതയിൽ സാമ്രാജ്യശക്തികളേയും
യുദ്ധക്കാതിയന്മാരേയും കരിപ്പുട്ടതുന്നതു. തുടർന്ന
കേരളക്കാരം.

പക്ഷേ ഇതെല്ലാം കവിതപത്തിൻറെ തുടമുള്ളകൾ
മാത്രം. കാതലായ കവിതപത്തിൻറെ തായ്‌തടി ആ
കോളേജ് ജീവിതത്തിലും അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കുന്ന സൂക്ഷ്മി
ം. പക്ഷേ അതിൽനിന്നു വേണ്ടതു മധുരമല്ലെങ്കാണോ
യോ ?, സംശയമാണ്. കേശവൻനായകരുടെ കവിത
യെഴുത്തിനെ ബാധിച്ച അലസത, കോളേജിലെ കുവൃ
കത്തുകിള്ളായ കട്ടികരക്കിടയിൽ തമാശയ്ക്കു വകയായി.
(ഈയുള്ളവൻാം അദ്ദേഹത്തിൻറെ ശിഖ്യവാസല്പുത്തിൻറെ
പക്ഷപറി ഒരു നാലുകൊല്ലുകലാലും (1927-31) ആ കലാ
ലയത്തിലെങ്ങായിരുന്നു.) അദ്ദേഹത്തിൻറെ അലസതാവി
ലസിത്തതപോലെ. സപ്പംയരായ സഹാല്യപക്കരുടെ സാദര
ശകാരങ്ങളും ശരവുമായി. കവിച്ചിരിച്ചു ചിലപ്പോൾ
പറഞ്ഞു: ‘‘കരിപ്പിന്തെ കവികൾ കവിതയുള്ളൂക്ക എഴു
പ്പുംണ്ടോ?’’ ആ ചിരിയുടേയും ചൊല്ലിന്നും അത്യം
എന്തെങ്കിലും തന്നെവോ? അസ്വത്തുപ്പിക ശസ്ത്രംകൊണ്ട് സ്വതു
രക്കേളുള്ള ഒരു കട്ടംബം പോറുന്നതിലുള്ള രൈശമേം? മടി,
കട്ടംബപാരസ്യരൂപമായിക്കിട്ടിയ മാനസിക പ്രവണത
യാണെന്ന പോധ്യമാ? തുട്ടത്തിൽ പറയും: ‘‘കണ്ണ
കട്ടംബപുരാനും സംബന്ധവും കവിതയും. ഒരുപോലെ
യായിരുന്ന തോന്നേപോരം ചെല്ലും (ചെല്ലും) ചതുരാതി
സ്ഥാഞ്ചിനോ ചതുരാഘത്തിനോ ഇരുന്നാൽ സമയം പോ
കന്നതായിലും’’. ഈ ഒഴിവിൽ പറഞ്ഞതിൽ കേശവൻ

നായകം. അതു മോശമല്ലായിരുന്നു. തന്പും നേന്നപുറവി
പറയുമ്പോൾ ഓമ്മ് വരുന്ന ഒരു കമല്ലു” (കേശവൻനായർ
പറഞ്ഞത്തല്ല) ഇവിടെ അല്ലെന്നു പ്രസക്തിയുണ്ട്. ഭാരതം,
തർജ്ജമ തീർന്നപ്പോൾ തന്റെ സ്ഥാനം എന്തോ രസികന്മ
പറഞ്ഞവെത്രു, “ആ ധർമ്മാചാരം ഒരു ചരാധാരമുണ്ടാകം.
എഴുതിത്തരാമോ?” കരാച്ചാനാലോച്ചിച്ച തന്പുരാൻ
ചൊല്ലി:

‘എന്നേറും നീംകൈക്കും, നെടക്കിയമിഴികളും,
യീരമാം നോട്ടവും, പൊൻ—
മട്ടേരും മെയുംകിണങ്ങും. തടിയുമയരവും,
വീതിയേറുന്ന മാറം,
മട്ടോരും നീംകൊകെ വീശിന ഐപനനകയും,
മറ്റുമത്രേ പ്രസിലു—
പ്രപ്രക്കാരാലുമ്മരംഷാവ്യസനയനികനാം.
യർക്കപ്പത്രവൻറു രൂപം.’’

‘നെടക്കിയ മിഴികളം’ പകരാ, ‘അറിയ മിഴികളും’
എന്നാക്കി, അവസാനപാദം, അധികച്ചറായി കയറ്റുക
യും ചെയ്യാൻ, ഇതിനെ കേശവ ദിനാധരക്കരിച്ചുള്ള
താങ്കട്ടില്ലാത്താൽ വാഹുചിത്രംഖാഡി മാറ്റാം!

മടി, കവിതയുടെത്തിൽ മാത്രമായിരുന്നു. കോളേ
ജില്ല അധ്യാപകനം ടേഗിയായി നടന്നാി. പാംപ്രസ്തുകം
എത്ര മോശമായാലും. ആകൃതിയേയോ തന്ത്രകർത്താവി
നേയോ നിന്തില്ലവാൻ കലീനത അദ്ദേഹത്തെ അനവഭി
ജ്ഞാറിലും. മറ്റു കലാലയപ്രവർത്തനങ്ങളിലും. അദ്ദേഹം
മുന്നണിയിലുണ്ടായിരുന്നു. ‘സാഹമിത്യസോപാനം’ എന്ന
പേരിൽ ടേഗിയായി അച്ചടിച്ച ഒരു വിഭ്യാസത്തിമംസി
ക്കയ്യും സരണിയെഞ്ഞക്കുയും സാരമധ്യം വഹിയ്ക്കുയും.
കൂടി ചെയ്യു അദ്ദേഹം. ഒന്നരണ്ട് ഫലിത കവിതകളും
അതിന്റെവേണ്ടി എഴുതി. അക്കുട്ടത്തിലെപാനം, ജീവശാസ്ന
സ്ത്രായ്യുകൾക്കവേണ്ടി ജീവനൊട്ടുക്കണ്ടിവതന തവളുക
ശുഭ ആവലാതി,

‘...ബാബനാരെന്നല്ലു, ബാല്പികമാർപ്പോലും.

കാലപനാരായാർത്തീരനു തെന്തുകൾക്കിപ്പോരം...’
വിഭ്യാസത്തിക്കുള്ള പ്രത്യേകം രസിപ്പിച്ചു. ചെണ്ട (കാ
വേപ്പാഹറാരം) എന്ന നമ്മകവനം. അവരിൽ മിക്കപേരും
ഖായിച്ചിട്ടണായിരുന്നില്ല. ഏകുംഭം. ചിരിയ്ക്കുന്ന കണ്ണ
കൂഴിള്ള ഈ അഭ്യസപ്പകനെ ഇപ്പോരം അവർക്കു മുട്ടതിൽ

ശ്രീഷ്ടപ്പെട്ട്. ഇത്തരം ലാലുഭാവനകൾ മാത്രമല്ല, ഉഴക്ക് ദിള്ളി എത്താൻ. കൃതികൾക്ക് അദ്ദേഹം അക്കാലത്തു് രൂപം ജീകയ്ക്കണായി. ‘ത്രിവേണി’ ‘വർഷാഗമം’, ‘ഒരു പുരമം’ മുതലായ അത്തരം ചിത്രങ്ങൾ കൂടി കളിഞ്ഞ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതരസിഖികൾ ദുരുപ്പം അഭ്യന്തരം കൈവെച്ചായായതാണ്. കാവ്യജീവിതത്തിൽ അശോഭാള മിഞ്ചൊളം, ഉർക്കിഷ്ടകൃതികളുടെ പറിവിജ്ഞ നിഭന്നമായി നിന്ന് ആ സിഖി തോ നെന്നപുണികളോ എന്നെല്ലാമായിരുന്നു? നുനാമതു്: തട്ട് തരിയുമില്ലാതെ, മിനസ്വായ, രചന. തുടർച്ചയായ കവനിയുടെ ഭേദമാക്കായി അംഗീകരിയ്ക്കപ്പെട്ടകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

മലർവള്ളികൾ, മാമരങ്ങൾ, ഓ—
മല, പുണ്യാലക, ഉള്ളിവരറിനാൽ
അലമാകെ നിറങ്ങു കാണുമീ
ഘലകാഹന്തു! നിസർഗ സ്വന്നരും.

[ശ്രീക്ഷവിൻറെ അലംഭാവം—കാവ്യാപഹാരം]

കവിതയുടെ എന്നൊരു പുണ്യാല! സൂശ്യലഭിതമായ വൈദിക്കരിതി വിശ്വഷിച്ചും കൈവെച്ചായുടെ കാവ്യസന്തതികളുടെ അംഗസൗഖ്യമായിരുന്നു. ഉപജാതി ഘുത്തത്തിലാക്കുന്നോ (ഗ്രാമീണകന്യകയും ദഹനുരഫവും മറ്റും) അവയുടെ സ്വരതാളുണ്ടാക്കുന്ന ഭാർവ്യവും മികവും വലിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹം കേവലം രചനാപ്രാണനോബാഹ്യസൗര്യകാരകനോ ആയിരുന്നില്ല. അതു ചമൽക്കാരങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം അതീവഗ്രുഡിലുംവായിരുന്നു. ലാസകാളിഡാസമാരംഭിക്കുന്നതും വേദത്തിയുടേയും ഭർത്താവരിയുടേയും കാവ്യസംഘാരം. കാതലായി മനസ്സിൽ സൂക്ഷിയുന്ന ഒരു കവിയു് അഞ്ചേന്നയാകാതെ നിപുഞ്ഞിയില്ല. ശ്രേതികവ്യാപാരങ്ങളെ വിലയിരുത്തുന്ന പാകംവന, എതാണ്ടു് നിർമ്മമമായ, അവലോകനം; പ്രക്തിവിലാസങ്ങളിൽ സഹജമായ പ്രതിപത്തി; വനനീലിമകളിൽ പ്രശാന്തിയുടെ കനികളാസുഭിച്ചു് ചേക്കേറുവാനുള്ള, വൈരാഗ്യത്തോടുന്നിൽക്കുന്ന, ഒന്തുക്കും; അതിൽ നിന്നു തത്പവിച്ചാരത്തിലേയ്ക്കും അലുപ്പാതമികാന്തരീക്ഷത്തിലേയ്ക്കും. ഉയർന്ന പരക്കവാനുള്ള ഉത്കുഞ്ഞു; എല്ലാറിലും ഉപരിയായി, അന്ത്രത്താകന ആസ്സിക്കുത്തിൻറെ അചഞ്ചലതു—ഉത്തരപ്പാം. അദ്ദേഹം ഉപാസിച്ച ക്ഷാസിക്കുകവികളിൽ നിന്നുംകൊണ്ട പ്രവണതകൾ മാത്രമല്ല

“ കുട്ടിഭാസന്നിയോ മേത്രപരിയുടേയോ കൈവിരലു
പറ്റാമെ എക്കുകുക, ടിക്കുവിണ്ണി അലംഭാവം, അറിഞ്ഞ
പറ്റാമുള്ള സ്വന്തം നിരീക്ഷണ പ്രദളിൽനിന്നും, അനബ്ലേഷ്ണ
തുടർന്നിന്നും, രസികത്തം, ദീനിന്നും, ഭാവനയിൽനി
പറ്റാമുള്ള മനോരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും : താന്ത്രശ്ലോക കൂഷ്ഠീവല
വർഗ്ഗത്തിണ്ണി സഹജാവബോശം ത്രിത്രനിന്നും, ഉത്തരി
രിഞ്ഞതവയാണ്. പ്രകൃതി, അദ്ദേഹത്തിനു ജീവിത
പരാപരതലമല്ല, സജീവവേദ സാന്നിദ്ധ്യമാണ്. അവളുമായുള്ള ലയത്തിൽനിന്നും നാമാധ ഹരിതകവി
തകര ആചാരയുന്നായ വള്ളഭ്രതാളി ദാക്ഷി സവിശ്ശേഷ
പ്രശ്നസ്ത്രം പാത്രിവീച്ചിതനവശ്വരു. പ്രകൃതി ഈ കവി
യുടെ കാല്പനികതയ്ക്കു വരായും വെള്ളിച്ചുവാക്കി കടിനീതം
നൽകുന്നു. മനോരാജ്യക്കാരനാധ മുദ്രാഹം : സദാധ്യാസ
നാധ സ്വന്തം മുത്തവിനേക്കാരം തത്പച്ചിന്താപരനാണ്. പ്രകൃതിയും മനസ്യജീവിതവും തമിലുള്ള ആദ്ദേഹത്തെ
ആസ്ഥുദമാക്കിയുള്ള അനധ്യാത്മത്തിണ്ണി സംഭാവനകളാധ
സൗഖ്യരൂപരേഖകളും. തത്പരതയുള്ളൂ. ഈ കവിതകളിൽ
എന്പാടം കാന്തിവീഴ്മനു.—

അഞ്ചുംഘ ചിന്നിച്ചിട്ടിരിക്കിടക്ക—
മാപ്പിച്ചകച്ചില്ലകളെത്തമാനീ。
ഉടൻ കടംവെച്ചവള്ളാനൊത്തുകൾ
കനീയസീകൈഗ്രികനിർവ്വിശേഷം.

(ഗ്രാമീണക്കുക)

ആ ‘കനീയസീകൈഗ്രികനിർവ്വിശേഷം’ മരിറുതും അലു
ദ്രോധ മനോധർമ്മക്കനിയാണ്. അതുപോലെ ‘ഇര
ടിലെ വെളിച്ച’ ത്രിലഘള

‘വിഭ്രതം ചത്രബിംബവമനേരം പാരിന്നനേർക്കു
നല്ലും നമ്മുംരദ്ദുപോത്ത പ്രശ്നാഭിച്ച’

എന്നതു ‘കവിക്കതനെ അഭിമാനം തോന്നിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു
പ്രതിഭാപ്രസാദമാണ്’. ‘മഹച്ചുരമ’ ത്രിലെ

‘രൈലുലിലൈക്കിലെന്നിക്കു കല്ലു—
യിരിക്കവോനാണിനിമേലിൽ മോഹം;
മരിച്ചിട്ടു മർത്ത്യതയെന്നിനാണു
കരണ്ണിടാനു കരയിച്ചിടാനു?’

എന്ന വരിക്കര ഭാഷാകവിതയുള്ള കാലഭ്രതാളം സഹഭയ
ലോകം ഉത്തവിടംതിരിക്കില്ല.

പുറം കരുതാം, പരിഗ്രഹം കമൊട്ട്,—
കഴേളിയാ മുട്ട്, സ്വാദുസാനവിലും;
നാടൻ കൃഷിക്കാരായ നാളികേര—
പാകത്തിലാണിങ്ങനെ മിക്കപേരും.

(ഗ്രാമീണകന്യക)

എന്ന പദ്ധതിക്കട്ട മലയാണ്ണയിലെ പഴമോഴികളിൽ
നന്നായി പരിശീലിച്ചിരിക്കുന്നു.

വൈയിൽ തെളിവിന തക്കചൂടുമേക്കാം,
മഴയുമ മഞ്ഞലിനുംപുമേ തണ്ണപ്പും;
പ്രകൃതിനിനിലയിൽനിന്നും നോക്കിട്ടുന്നോട്
ചുരിയിലുമൊട്ടുകരച്ചിലാണ ദേശം.

(വർഷാഗമം)

എന്നതു് വിചാരംമണീയമായ ഒരു വിരോധാഭാസ
മായും നിലവെക്കാളുള്ളുന്നു. വിരതിപോലെ ജീവിതരത്തിയും
ഈ ഗ്രഹസ്ഥകവിയുടെ അവിഭാജ്യമായ അന്തരംഗയുട
കമാണു്. ‘ആർട്ട്‍റോഡ്സിംഗ്.’ (പ്രപണ്ഡം) എന്ന മധ്യരോ
ഭാരതായ കവിതയിൽ കവി പാടുണ്ട്:

അല്ലെന്നുത്തവി ദ്രാഡു, ലജ്ജന്തയ വാദത്താൽ,
സിലുമാം മോക്ഷമല്ലെന്നു മോക്ഷം,
ലോകാന്ത്രതിന്റെവാദുമയ ചിത്രത്തി--
ലേകമാമാരസംതനു മോക്ഷം..

‘പ്രപണ്ഡം’ എന്ന കവിതയിലെ ഈ പ്രസ്താവവും
ശ്രദ്ധേയമാണു്:

ഉറന്തവും ഭൂമ്പുവുമനുതാ, നകം
തിരിഞ്ഞതിനേന്താർ പരിയുന്നവെക്കിലും
സൂരമുമാകം വനമാലപുണ്ണാരീ
പ്രസന്നപാരേ മമ മംഗളാസ്ത്രം..

എനിക്കിതിനുള്ളിട്ടുന്ന കാണവാൻ
കനിഞ്ഞതില്ലീശ്വരനേന്നീരിക്കിലും
ജനിച്ചിടന്നില്ല വിഷാദ, മീമഹാ—
വനിക്ക മേൽ ഞാൻ പരിത്രപ്പേണ്ടാണും.

കൈ സംഗതിക്കുടി: ഈ സമാഹാരങ്ങളിലെത്തും ‘ഉല
കീൽ പരമൈളിഡുപാൽ വിലസും പാവനശക്തി
പുരത്തെ’ യല്ലാതെ ഒരൊവ്വത്തേതെങ്കും. സൂത്രിക്കുന്നതായി
കാണുന്നില്ല. ഉണ്ടക്കിൽ, മാതൃദ്വിനേയോ, ജീവ
ലോകനിലനില്ലെന്നും സമുദ്ദീകരം നിഭാനമായ തുംഗാരാ

ചാര്യനായ അനുംഗദേവനന്നേയോ മാത്രം! ഈ ഭൂമാമത്തെ
ഇന്ത്യൻ മറ്റൊരു കവിക്കാൾ സഹനില വിട്ടാലും ഈ കവി
തരളിതന്നുകൊന്നില്ല. കട്ടിൽശ്ശമാരാർ അഭിപ്രായഞ്ചുട്ട്
തുപോലെ ‘കേശവൻനായർ അന്തല്ലു പാലിക്കാതെ രേ
ടിപോലും മുന്നോട്ട് വെങ്ങാറില്ല.’

ഈനി, ഈ കാവ്യസമച്ചയത്തിൻ്റെ അവസാന
ഭാഗത്തു് ആർപ്പദക്ഷുണ്ഡഭോടെ തുരങ്ങി നിൽക്കുന്ന
‘ഓണം കഴിഞ്ഞു’ എന്ന കവിതയെയും സംഭാവനം
ചെയ്യു സമാപ്തിക്കാം. ആപാര്യനായ വള്ളേതൊളിനെ
പ്രസാലതനെ കരിപ്പിപ്പിരും. ആത്മരോദന ഗദ്ദും ഗദങ്ങളും
അവതരിപ്പിക്കാറില്ല. വ്യക്തിഗതങ്ങളായ വ്യസനങ്ങു
ഈടെ തിക്കകഷായങ്ങൾ സ്വയം കടിച്ചു് ആത്മഹർഷ
ത്തിൻ്റെ ശാല്പന്നം. പത്രിയിൽ വിളുപ്പുകയാണു് അവൻ
ചെയ്യുന്നു്. ഓണം കഴിഞ്ഞു എന്ന കവിത, അതിൻ്റെ
സന്ദർശനപ്രാവംകൊണ്ടുതന്നെ, ഈ പതിവിനൊരുപബാ
ദമാണു്. ആ കവിതയുടെ വെശിശ്ശുണ്ടെങ്കിൽ ഭാവുക
ഉണ്ടി ഭാവിയിൽ സ്ഥിരത്തെ നിഷ്ഠകർഷയോടു് ശാരവ
തന്ത്രാട്ടു് പതിയുമെന്നു് നമുക്കാശികകക. ഗ്രാമിണകന്യുക
യേധും. ഈ കൃതിയേധും താരതമ്യപ്രസ്തുതന്നു് നന്നായി
രിക്കം. ഒന്ന് വെള്ളിച്ചത്തിൻ്റെയും ആപ്പോരുത്തിൻ്റെയും
കണ്ണപാറുമാരാധാരണക്കാിൽ മുത്രു് ഉന്നാദത്തെ ഉക്കമി
നിൽക്കുന്ന പ്രീയാനിരൂപണങ്ങളും വരുത്തിൻ്റെ വെതരണി
തടക്കാണു്. നാട്ടിൽ ഓണം. വന്ന. പക്ഷേ വിധുരനായ
കവിയുടെ ഓണമെല്ലാം കഴിഞ്ഞു. കവിക്കു് ഓണ
മീലു. ഈനി ഉണ്ണാക്കന്നതുമല്ല. ‘അവളു്’ല്ലാതെ എന്നോ
ണു്? അവാം എവിടെപ്പോയി? മരിച്ചപോയി എന്ന
ബോധം കഴിഞ്ഞു മരിഞ്ഞു്, എവിടേങ്ങാം പോയിരിക്കു
കയാണു് എന്ന ഭ്രമത്തിലേജ്ഞുത്തിയ ഘട്ടത്തിൽനിന്നൊ
ണു്, കവിത തുടങ്ങുന്നതു്.

‘ഒണ്ണമെൻ പിറന്നനാര തുടിയാകയാലനു്
കാണമാറ്റാവരാകൊരത്താഹം വിശ്വേഷിച്ചു്,
എത്രയു് കാലത്തനെന്നയുണ്ടെല്ലിച്ചു്, പുണ്യ—
ക്ഷേത്രഭർശനത്തിനായു് ധാരയാക്കാറുണ്ടവരാ.

അതിനു വന്നിട്ടില്ല, കണ്ണുംതിപ്പാനായി
മതിയും ചിരിച്ചകൊണ്ടതിനും വന്നില്ലവരാ.
മരവിലവരാ വരാറണ്ടിങ്ങപലപ്പോഴും,
മരിക്കിലിരിങ്ങാറുമണ്ണതു കിനാവാമോ?

കിനാവല്ല. അസ്ത്രത്വികളേ കമന. മദ്ദിക്കന്നേപോരം ഉള്ള വാകന ഭ്രാതിയാണ്. അതിൽപ്പരം ദയനീയമായി മററാന്നുണ്ട്. മഹലികമായ സമീപനവും പ്രതിപാദന വുംകൊണ്ട് അക്കത്രിമ ഭാഷയും. ഭവ നെന്നുംല്ലെല്ലാം കൊണ്ട്, കവിയുടെ ശിഴുസഹജമായ വൈവശ്യവും വിശ്വാസവുംകൊണ്ട്, അനവാചക എല്ലായത്തെ ദ്രവി പ്പിക്കുന്ന ഈ കവിതപോലെ ഒന്ന് അദ്ദേഹമോ, ഫറോ തൈകിലും ഭാഷാകവിയോ രചിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്ന് സംഗ യമാണ്. തയ്യാറെട്ടത്തുന്ന ഭീർലവിധുവിലുംപാത്ര ഓക്കാരം താനേ നിയന്ത്രണം. വിട്ട നിസ്ത്രേഷിക്കുന്ന കല്ലറീ റിന്നീറ ചെറുകവനങ്ങളില്ലെല്ലായിത്തീരുന്നതു്?

മഹാകവികളുന്ന വിളിക്കപ്പെട്ടനുവർ നമ്മകു് ഡാ രാളിക്കുട്ടി. മഹാമാരായ കവികൾ അനുയോദയിലും. കവികളുടെ തുടക്കത്തിൽ ഒരു മഹാപുത്രഷനായിരുന്ന ഈ കവിതകളുടെ കാൻതാവു്. കവിത അദ്ദേഹത്തിനു് ജീവി തത്തിന്നീറ ഉൾപ്പെടെനുംഭീൽ ഒന്നു മാത്രമായിരുന്നു. എന്നാലും സ്വാഭാവികമായും. ഈ കവിതകളീൽ അദ്ദേഹ തത്തിന്നീറ മഹത്പത്തിന്നീറ ശന്യവും രസവുമണ്ണു്. അവ ചെറുതാണെങ്കിലും. അവയിലെ ചെതനക്കും. വിശ്വവ്യാ പകമായി വികസിക്കുന്നു. അലു് പത്രയോ അധ്യമതഃയോ അവ പോറുകകയിലും. പൂർണ്ണാധികം ഗ്രൂക്ഷമായ ഇന്നത്തെ ജീവിതസമരത്തിന്നീറ വച്ചകരകൊണ്ട് കല്പിച്ചുപോ കുന്ന നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ആർപ്പത്തയും. സഹാന്ത്രത്തിയും. സൈംഗര്യബോധവും. ഉദാത്ഥചീനകളും. ഉന്നതാദർശനങ്ങളും. ഉള്ളീലനും. ചെയ്യവാൻ ഇദ്ദേഹത്തിന്നീറ കൃതികൾ ഉപകരിക്കാതിരിക്കുന്നുണ്ട്. ആ സാംസ്കാരികപ്രകൃതിയയിലാണ്ണേലും ഒരു കവിയുടെ വിജയവും ധന്യതയും..

ശ്രീ,
10.8.82.

വൈവോജ്ഞിളളിൽ ശ്രീയരമേനോൻ

കാവോട്ടാപഹാരം

പ്രസ്താവന

പല കാലങ്ങളിലായി ഞാൻ എഴുതി ഓരോ കാസികകളിലും പത്രങ്ങളിലുമായി പ്രസിദ്ധേപ്പിച്ചതിയി കൂടിയ എത്രാണം വണ്ണാത്തികളെ ഒന്നിച്ചു ചേർത്താണ്⁹ ഈ ചെറിയ പുസ്തകം. ഇതിൽ ആദ്യമായി ചേർത്തിരിക്കുന്ന മുതി 12 കൊല്ലങ്ങൾക്കുപു¹⁰ എഴുതിയതാണ്. ഇതിലും മിക്ക മുതികൾക്കും എത്രാണേ¹¹ അനുത്തനു പഴക്കേണ്ടും.

എററവും നവീനമെന്ന പരിധാവുന്നവ ശാമാരീതിയിൽ കാണുന്ന നാലു മുതികളും, അവസാനമായി ചേർത്തിട്ടുള്ള ‘ഗ്രാമീണകന്യക’യുണ്ടാണ്. അവയിൽത്തന്നെന്ന ചിലതിനു മുന്നകൊല്ലുത്തില്ലയികും പഴക്കം കാണാം. ശാമകളെല്ലാം ഡോക്ടർ റവീന്ദ്രനാഥടാഡോറിസ്റ്റ് ചീലകവനങ്ങളുടെ ഭാഷാന്തരങ്ങളോ അനുകരണങ്ങളോ ആണ്. സാഹിത്യവിഷയകമായ എൻസി പ്രയത്നതിൽനിന്നിന്നുംജായ ഈ ലഭ്യവായ ഫലത്തെ സഹായകമാക്കും ഉപഹാരമായി വെച്ചുകൊള്ളുന്നു.

അധിവസാന്തര
2-2-'96

ഗന്മകർത്താ

കവിതകൾ

ഭീക്ഷ്യവിശ്വര അലംഭാവം

കമ്മം

തകത്തിശ്വര അമ്മ

കാശ്യപാശ്രമത്തിലെ പ്രഭാതം

ധനം

എശ്വര കരിം

കിഴവനം കട്ടിയും

പ്രഭാതഗീതം

ഗൗച്ചന്നൻ

മനോരമം

ആരണ്യകശ്വര ആത്മഗതം

പ്ലഞ്ചിരി

ചേണ്ട

മേഘലാപാലംഭം

റാമീണകന്യക

ഭിക്ഷുവിന്നീര അലംഭാവം

മലർവള്ളൂടികൾ, മാമരങ്ങൾ, ഇം—
മല, പുണ്യാലക്കളുനിവററിനാൽ
അലപ്പാകെ, നിറങ്ങുകാണുമീ—
യുലക്കാഹരത! നിസ്ത്രുന്നുനരം..

ഇഹ മേ നിത്രപ്രശാൺമാം
ഇഹ മേവുന്നതിനാണ് മേച്ചരം
ഗ്രഹങ്ങയിനിമാൻ തക്കത്തിം
ഗ്രഹങ്ങവം നൃവവാസംക്രമോ?

തത്വപ്ല്ലുജണ്ട്ടക്കവാൻ,
തത്വമേ ഭിക്ഷ നാളുകാൻ
ഉത്തമേദിനി പുക്കിതനിടാ—
മൊത്തമോദത്തിക്കവനിതിൽപ്പുരം?

ഹലമുലഗണങ്ങൾ കിട്ടുമേ
പലഹാരത്തിന പാതിരാവിലും;
സുലഭം ജലവും, സുവത്താടീ—
യുലക്കിൽജ്ഞീവിതമാക്ക ദൃഷ്ടുരം?

കഷിതിയാകിയ മെത്തമേൽ വിരീ—
പുതിനോ ഷു മുട്ടല്ലെങ്കാലുകൾ
മതിയായ വിളക്കേണ്ടുമെ
മതിയായല്ലിൽ വെളിച്ചുമേകവാൻ

തെളിവാൻ മനസ്സാടൊത്തു മെയ്—
കളിത്തുകാറുകളേറുകൊണ്ടുമെ
തളിരപോലെ മിനപ്പുഴം ശിലം—
തളിമം വേരെയുംബിരിക്കവാൻ.

വെയിലാകെ മരഞ്ഞനാളിളം—
കയിലിപിൻ പാടു കരഞ്ഞപോകിലും,
മയിൽ പീലികളും പരത്തി ന—
നയിലാട്ടന മനോവിനോദനം.

കിളിവാനികളുന്തിനാണ പെപ—
കിളിയല്ലേ മമ പാടുപാടുവാൻ,
തെളിവോടിടചേൻ ശികിടി—
ജൂളിപ്പുറങ്ങെളുംബതാതിടം.

പകലപ്പെട്ടുകരൻ കരഞ്ഞളാൽ
പക്കുടാതൊരു ചുടണ്ണജൂകിൽ
പകരം ഹിമരഗ്രി രഘീയാൽ
പകരനണ്ണ തണ്ണു രാത്രിയിൽ.

ഹലച്ചുന്നതയോത്തു മൺപ്പുണ്ണം
വിലവൈയ്യേണ മനഷ്യരാത്രേ,
നലമേറിന മാൻകുലങ്ങളിൽ
പലങ്ങം നമ്മുടെ ത്രിക്കുടക്കാൻ.

കളിയും ജപവും കഴിഞ്ഞ താൻ
വെളിയിൽപ്പോന്നമത്തന വേളയിൽ
കളിത്തു കരഞ്ഞാടു താനമായ്
കളിയാടാനവർ കാത്തു നില്ലുമെ.

പരമില്ലാത കാഴ്തമെൻവശം
പരനെന്നാൽപ്പുനരെന്നാടേൻക്കുമോ?
ശരണാഗതനല്ല പിന്നെയെ—
നീരചൻ നെററി ചുളിച്ചുനോക്കുമോ?

പരമാത്മവിച്ചാരജന്യമാം
പരമാനന്ദമരദധാരയാർഥി
പരമാർത്ത പൂണ്ഡ ജീവനം
പരമാത്മം സുഖമുലപമാക്കുമേ.

കർമ്മം

ശ്രീ. വത്തന വഴി നോക്കു സവുജരു—
യമ്മം. പിശിഷ്യ മന്മാർത്തിലാശ കാണം.,
കമ്മണ്ണാള്ളുരണമാക്കിയ ലോകത്തപ—
മമ്മജനനം, രവനതിൽജ്ഞയമേറുമ്പോ.

സപ്രത്തിലും വലിയ ദാതിയിലേയ്ക്ക് ജന—
ഭ്രത്തിൽനിന്ന് ശതി കമ്മത്തിയ്ക്കുയീനം.;
സപ്രസമിതിപ്രവിലയാതകലോക കാവു—
സർങ്ങരാ നോക്കുകിൽ നൃക്കിതു നിശ്ചയിക്കാം.

വല്ലായ്ക്കു പോക്കവതിനൊത്തൊരു കമ്മബോധ—
മില്ലാണ്ടു മനൈലോട്ടങ്ങിയിരുന്നുടാ,
എല്ലാണ്ണും ചിലതു ചെല്ലു, വസാനമരനു—
നില്ലാതബദ്ധമണായട്ട, യതാണ ഫേഡം.

നാകം തുടങ്ങി നരകം വരെയുള്ള സവു—
ലോകങ്ങളും വിവിധകമ്മപലങ്ങളുണ്ടു!
ഗ്രീക്കജിസംഭവന, മല്ലുത്തേഷാത്തമനം.,
ശ്രീക്കുന്നം കണിശമായു് പല കമ്മമില്ല?

ഈ മനിലാതമൊരു കമ്മവുമാചരിക്കാ—
താമട്ടിലോട്ടിട കഴിപ്പവരില്ല, പക്ഷേ
കേൾക്കുമം സനാതനമണ്ണയുമംഗകമു—
ഒപ്പും മണ്ണായുള്ളായു് പാശചയ, കാരവായിരിക്കാം.

ഭസ്താലപദ്ധതികൾ തെള്ളപ്പാരു ജനങ്ങൾ—
നിഷ്ടാസനം കരതിട്ടുന്ന സംശയത്തിനും,
നിഷ്ടാമക്കുമ്പത്തിയെ സ്വയമാപരിപ്പാൻ
മുഖ്യാന്തിവേണമിരുതാനോരു കമ്മത്തപം.

നോക്കേണ്ട കമ്മപല, മൊക്കയുമീശപരക—
പ്രാക്കേണമായ, തിഹ നിഷ്ടക്രിയനായിട്ടാൽ,
നീക്കേണമാശകളുന്നക്ഷണ, മേവമായാ—
പുക്കരുമാധികളുകന്ന മും, ഭവിക്കം.

തക്കത്തിന്റെ അമ്മ

“വരിക! വാർത്തികളേ! താഴ്ത്തവരിക! നീ
പെരിക്കെത്തകത്തിന്റെ നെററിമേൽ ചുംബിച്ചാലും”,

അീലമാം വസന്തത്തിൽ സന്ധ്യയായപ്പോൾ സ്രഷ്ട—
നീലമാം വാനംപുകൾ പൂണ്ടിച്ചത്രുന്ന നോക്കി,

അമനക്കിടാവിനെ മടിയിൽക്കൊണ്ടിട്ടത്തിക്കൊ—
ഞോമനിച്ചുമയേവാ കൊഞ്ചുന്ന മധ്യരഹായ്.

ആരാമപുഷ്പഗണ്യമേറ്റിക്കൊണ്ടിട്ടത്തു
ചോരനെപ്പോലെയപ്പോൾ വരുന്ന മരാനിലൻ;

തെങ്ങവിനോടു ഭാഗം കട്ടികളാറ്റാദിച്ച്
നിൽപ്പട്ടവായിച്ചിരിച്ച കാളിക്കുന്ന;

ഉറങ്ങാതോടു കയിൽ മാറ്റേണ്ടപ്പിൻ നിശ്ചിതന്നീ—
പിങ്കു ലളിതമായും പാടുന്ന വിജനത്തിൽ;

താരങ്ങൾ തിളഞ്ഞുന്ന വാനത്തെ നോക്കിതെന്തെല്ലു
കുറത്തായും നിറക്കാണ്ട പീഡികൾ പ്രത്യേകിയും

ചിലപ്പോൾ ചെന്തീപ്പുരി ചിതറുന്നതായുംതോന്നും
നിലയ്ക്കു നിലത്തവയടിച്ചുമൊരു മയിൽ

കണ്ണിച്ചുലമാമോടു കഴലിൻനാഭനോതാട
പൂണ്ടിസാദ്ദൈമുള്ള കേക്കയെ വളരുന്നും;

അന്നേരം കൊച്ചുമുഖം, തൻകണ്ണത്തിനെ മടിയിൽവെ—
ചുന്നതവരാന്തയിലിത്തനു കൊഞ്ചീട്ടനു:

‘‘വരിക! വാർത്തികളേ, താഴത്തു വരിക! നീ
പെരികെത്തക്കത്തിന്റെ നെററിമേൽ ചുംബിച്ചാലും..’’

വരിക്കൻചുറുനേയുടുടങ്ങെ തന്റെ കൈയ്യി—
ലിരിക്ക്. തങ്കതേയുമായവരാ നോക്കീട്ടനു.

ഹന്ത! ചങ്ഗനീ പിളി കേരാക്കാത്തവള്ളും. തീരെ—
സുംഗനായനങ്ങാതെ ചിരിച്ചു നിന്നനീട്ടനു!

ചിരിയാലിളംപെപ്പതലുമു ചൊന്നതേ ചൊല്ലി
‘‘വരിക! വാർത്തികളേ, താഴത്തു വരിക! നീ..’’

ആ നിലപ കണ്ണു താനേ മാതാവു ചിരിക്കുന്ന
പൂനിലാവോളിച്ചിനും. രാത്രിയും. ചിരിക്കുന്ന;

പെപ്പതലിൻ പിതാവായ ധന്യനാം കവി എന്നും
പ്രീതനായും ഗ്രജമിതു കണ്ണിതാ ചിരിയ്യുനു.

കാശ്യപാശ്രമത്തിലെ പ്രഭാതം

പുതുമയ്യാടിടചേൻ ചെന്പത്തതി—
പുതുമലൾ നീരൈ വിടൻ നിന്നപോലെ
പൊതുവിലോരു തുട്ടു കണ്ണിനേരോ—
ക്ഷതുകണ്ണച്ച ലസിച്ച പുള്ളിക്കിൽ.

കതിരവനുടെ തേർ വലിച്ച പായം
കതിരകൾ ചെന്നദയാട്ടി കേരിട്ടപോര
അതിരബന്ധങ്ങൾ കാവിഷ്ണ്ണിൻ—
തതി പതറിട്ടിഗന്ന ചുവന്നതാവാം.

സൗഹ്യമതുപൊഴതാ ഹിമാചലത്തിൻ—
തട്ടുവി തിണ്ടിയിരുന്ന ശാന്തഭാവം
ഉടനുകയ്യുമാരുംച്ച പുഃനു കാണാ—
യുടജ്ഞാനങ്ങളുംഭാരഭാസ്മരങ്ങൾ.

പരിമുഖപവനൻ പരക്കെ വീഴ്ത്തും
പരിമള്ളേയാരണിയാൻ, പാരിലപ്പോര
പരിചിയലിന കാശ്യപാശ്രമത്തിൻ—
പരിസരമേരെ മനോജ്ഞത്തമായിരുന്ന.

ചില കിളികൾ ചിലച്ചിരിക്കവേ പ—
ച്ചിലകളിലുംകളിരതന്നലേറുലഞ്ഞ,
മലർന്നിരയോളിമൺതുതുള്ളി തുകം
ബലകളിൻ മഞ്ഞളകാന്തിയും വളൻ,

വലരിപുദിശ സൗമ്യമാം മുവത്താൽ
സുല്ലിത്തോടിയ തെന്നലേഷ്യയാലേ
അലസനിലയകന്നണണന്നവള്ളം
വിലസി സുപ്പള്ളിത്തബാലവല്ലിയെല്ലാം.

ക്ഷീതിക്കഹനികരങ്ങളും കിളിക്കും
കതിരവരശ്ശികളിൽ കളിച്ച പിന്ന;
ആതികളുടെവിടാൻ തുടങ്ങിയെന്നോ
പ്രതികരകണക്കുക കിളിസപനങ്ങളാലേ.

അതവികാളിലണംതുടൻ കളിച്ച--
ഞുത്തരലേക്കു കലറ്റ് താപസമാർ
തെരുതെരു മധ്യരസപരത്തിലോരോ—
തിരനിഗമോരംഗികളുച്ചപരിച്ചിട്ടും.

കളിയിലുഴരിട്ടു താപസപ്പുണി—
കിളിമൊഴിമാതുടെയോരനക്കിട്ടാണും
കളികളിലിളകിപ്പുളിച്ച പായി
പുളിനമെഴും പുഴയും വിള്ളുടിട്ടും.

പരികലപിതർ ഐപ്പതാക്ഷതാദി തുകാം
പരിമള്ളേന്തിന ഹോമധ്യമജാലപം
പരിചൊട്ട നീറേഡേമേകിട്ടുണ്ടു
പരിസരപല്ലവതല്ലജങ്ങാതോടും.

അണിയണിയണിയണിയാല്ലിട്ടനാണും
മണിമുള്ളേശയ്ക്കര തയ്യർമ്മാൻഖലം
കിണികിണിനിനിനംതെതയങ്ങു പുജാം—
മണികളതിന്തളവുല്ലസിച്ചണൻ.

കതിരവനുടെ രഫിയിൽത്തിന്തുണ്ടും
കതിരിയലും വരിനെന്നുക്കലംങ്ങാടും
പ്രതിനവപരിപാടി പുണിതന്നു
യതിവരൾ മേവിന കാശ്യപാഗ്രമാനം.

യന്നം

അനന്തമാണത്മ , മിതത്മവാദമ—
പ്ലനർഗ്ഗുലമായോരപദ്ധതേമകിലും ,
അനന്തരായം സുഖവുത്തിനേട്ടവാ—
നന്നതയിൽ ഭൂത്യിബന്ധനം യന്നം .

സൃഷ്ടിക്കിതാവസ്ഥ വൈക്കിലാപഗാ—
തരംഗലോലം നില വിച്ച നിത്യവും
പരത്തുമേ സൗഖ്യമഹില്ലിഹത്തിലും
പരത്തിലും പാപവിശ്രാധനം യന്നം .

കരിയ്യുലും വേണ്ടതിലൊന്നാക്കാട്ടുമേ
ഗരിയ്യ ചെയ്യാ ചെലവെന്നിരിയ്യുകിൽ
മരിയ്യവോളും വിപഴനവഹിവെ—
ചുരിക്കവാൻ തുടിയെരിന്നധനം യന്നം .

വിലാസിനീസുന്ദരമന്നഹാസവും
നിലാവുമൊക്കെ പുകാളേറി മേൽക്കമേൽ
വലാരിയോക്കാപ്പമിത്തതുമേ കലാ—
വിലാസലക്ഷ്മീപ്രതിബോധനം യന്നം .

അസാരനാം ഭിക്ഷവിനം ഭിഗന്തര—
പ്രസാരിഭാനപ്പൂളകാർണ്ണ ഭ്രഹ്മം
പ്രസാദമേകനന്നരെ വസ്തു ചെറുതുഷ—
പ്രസാധനം പ്രാതമിത്രസാധനം യന്നം .

എൻ‌റ കുറരം

പുഞ്ചായലശിയവേ പുരുക്കിൽ കിഴിയവേ
പുഞ്ചിരി തുകി നിയോജി ജീവിതസ്വന്ധസ്വമേ!

അഞ്ചൊടു തിങ്ങു ചെന്ന പിണ്ഡായ കിടാവിനെ—
തതല്ലവാദകൈത്താരിൽവെച്ചുനിയ്യു കാണിച്ചപ്പോൾ,

‘നിന്റുകയ്യിൽത്തന്നെവെച്ചുകൊണ്ടാലു’ എന്ന ചൊല്പി—
തതക്കെത്ത വാദങ്ങാർത്ത ഞാൻ വാദങ്ഗിനിന്നതുനേരം.

തെരാറിനു നിയുവേദ്ധബിംബത്തിലുടേയൊയ
കററക്കാർമ്മിനലുഡാക്കാണ്ടാന്തായിക്കാണ്ടാൻ.

ചെറും ഞാനറിഞ്ഞില്ല കാരണമതി, നെൻഡറ
കററമറ്റയും ഹന! വലുതായിരുന്നവോ?

അഞ്ചുത മഹർമ്മവും സുസ്നേഹമായിക്കൊട്ട
പുഞ്ചിരിക്കാണ്ട മന്ദിരുകും ചില്ലയിനേൽ

കടിക്കാണ്ടീചന്നായ പനിനീർപ്പുമാട്ടിനെ
വടിവുപുണ്ടാരിലെത്താട്ടിലിപിൽനിന്നു മെല്ല

കട്ടക്കാണ്ടീചന്നായ തുട്ടാക്കാതിരുന്നു ഞാൻ,
കഷ്ടമെന്തതിലുള്ള കാരണം കോപിക്കവോ?

അഛല്ലുക്കിൽ വസന്തത്താണിൽ ധന്യമാം നിക്ഷീഷതെ—
യെല്ലാമേ രാഗസപ്താഖ്യാനത്തിലമാക്കി

പഞ്ചമരാഗം പാടി വാഴുന്ന കയ്യിലിനെ—
തതല്ലവത്തിൽപ്പിടിച്ചുായ തുടിലിട്ടട്ടുവാൻ

തുട്ടാക്കാതിരുന്നു ഞാ, നെന്നായ സത്യംതന്നു;
കഷ്ടമെന്തതിലുള്ള കാരണം കോപിക്കവോ?

കിഴവനം കുട്ടിയും

കേളിയ്യു പററിയ വയസ്സിൽ നിസ്ത്രേസിലു—
വാളിത്യമാൻ തന മല്ലീ പുരണ്ട മങ്ങീ
മേളിച്ചുമേഖലാതു കണ്ണാറിനെയാതെതുതു
വാളിച്ചിങ്ങനിതൊരു ഘുഖ്യപുമാനോരിക്കൽ.

കാറുജ്ഞസിക്കമലക്കങ്ങളിളക്കി മാറു—
കേറും കിശോരമുഖശാരദച്ചന്ദ്രബിംബം
നോറുളി മട്ടകയ കണ്ണുകളാൽ നക്കൻ—
മാറുന്ന വാല്മകക്കരുഹംശാന്തി ഘുഖ്യൻ.

ഉൾബന്ധിയത്രുറിയ പുക്കിളിയക്ഷരണം—
ജൈല്ലാം വരാതെ ചീല കൊഞ്ചലൃതിത്തിനുനു
പല്ലായ ദല്ലമലർമൊട്ടക്കര കാട്ടിയെന്തു—
നില്ലാതെ പുഞ്ചിരിയമാൻ ചീലപ്പോഴേല്ലാം.

ഒരോ വിധം സരസലീലയിലുദ്യമിക്കു—
മാരോമല്ലാകിയ കിടാവിനെ നോക്കി ഘുഖ്യൻ
നേരോട് തന്നിലുള്ളവായ ദശാവിശ്വഷ—
മോരോന്നമോത്രു കരളാൽച്ചിലത്രുച്ചരിച്ചു.

“ബാലപ്രഭാകരകരങ്ങളിയന്ന ജീവ—
ജാലത്തിനോക്കേണ്ണുമൊത്താക്കരുകും വള്ളത്തീ
അ ലക്ഷ്യമാം തെളിവു പുണ്ണേണ്ണയും പ്രഭാതം—
പോലെത്രയും സുഗ്രനേ ഭവി ബാലപ്രകാലം.”

വല്ലായുംയൊന്നുണ്ടെന്നേ, നിസ്ത്രീഭാവം—
മല്ലാസമുന്ന മുട്ടോസമുരച്ചിട്ടുണ്ട്,
എല്ലാരിലും സരളരീതി, യന്നിഷ്ടമാക്കം—
മില്ലോ; നരക്ക് നവശൈശവമെത്തു രമ്യം!

എന്നാലീതിന്തു മനജക്ക് കരച്ചുകാലം—
നിന്നാൽ വത്സ പുനരന്യുദ്ധാവിശേഷം
അന്നാമയം പലതുമെത്തു, മഹോ സുവിക്കം—
മെന്നാണു ഭാവ, മത്തു ദർശനമോണ്ടതാനം.

നിയേന്തിനീഉശദശാപരിപുത്തി മറ്റും—
പൊയേനു പുഞ്ചിരികളാൽപ്പുറയുന്ന കാണ്ടെ?
വയേനമിപ്രകൃതി മാറ്റുവതിനുമിച്ചു—
ന്തിയേനപോലീതു മരഞ്ഞവത്സ മനം.

ആലംബമായ ചെറുതൊട്ടിൽ വെടിണ്ണു നീതാൻ
കോലം മുഷ്പിണ്ണതരിയ പാട പിടിച്ചു, പിന്നെ
കാലങ്ങുമിന്തുമിടറിക്കെള്ളിയാടിട്ടുണ്ടി—
കാലത്തിലേഴ്ത്തു കിശോര! കടന്നതില്ല?

ചേലാൻ നിന്നെന്ന മുട്ടലസ്തുതവും വിലാസം—
കോലാഹലം തേളുമിനിക്കരെയും ക്രമേണ
മേലാലിതല്ല മനിയും മുഖമോട് പാം—
ശാലാന്തരത്തിലണ്ണയേണായ കാലമല്ലോ.

മാത്രജൂമേരുമെഒമിമാനിതകാണ്ട ലോകം—
യാത്രജൂ വേണു പല വിദ്യക്കളെപ്പുത്രക്കു
സുത്രത്തിൽ നിന്നറിയുമ്പുഹളഞ്ഞിലാത്രു—
മാത്രം മനോവിവഗത്തജൂവകാശമില്ല.

ബാലസ്പാദാവസ്തുലം കളിയാകെ നിന്നു,
കോലം പകൻ വടിവാൻ വള്ളൻ വനു,
ശീലത്തിനും പ്രകൃതിയേമെന്നു പാം—
ശാലജൂകം പുതിയ വേഷമിതൊന്നു തന്നു.

മദ്ദാതെ കാണമൊരു നിൻ ചീരിയനു തെല്ലോ—
നോൺഡാനുമുക്കുമുടിക്കെയ്യുള്ള.

അംഗാഡിതോട്ടുഹരാ! പുസ്തകത്തിനോത്തെ—
ചന്ദ്രതിയായതു ഭയക്കരമായിട്ടുണ്ട്.

നീയോമനേ, നീജ പഠിപ്പു കഴിഞ്ഞ ജീവി—
തായോധനത്തിനു മുതിന്റെ പുറപ്പെടുവോരു
ഗ്രേയോഡിലാഷപരനായ നിനക്കു പുണ്ണി—
ശ്രീയോഗമുള്ള നവയൈശവനമായിരിക്കും.

എം സുവത്തിനതകാത്ത മനോരമദ്ദൈ—
ഇംഗ്രേസ് നന്ദസുനിശ്ചിട്ട വലജ്ജുമുള്ള്.
ചട്ടുള്ള പേനൽവെയിൽക്കാണ്ടു കുടാരമായ—
നൃച്ഛയാണു നവയൈശവനമായ കാലം.

സാധിപ്പമായ പുരഷാത്മചത്രപ്പുയത്തെ—
സ്ഥാധികവോന്നലകമാക്കുടക്കിള്ളത്തിൽ
ബോധിച്ചു മുന്നണിയിൽനിന്നരിമണ്ണലത്തെ
രോധിച്ചിട്ടും ബഹുമന്നള്ളവായുവത്തുണ്ട്.

ശോകാനഷ്ടംഗമിയലാതൊരു ലോകയാത്ര—
ജ്യോകാകിയായും മുതിരുമനു നിനക്കു മുന്നാൽ
നീ കാത്തിടാത്ത ചുഴിയും കഴിയും പെരുത്തു—
ണാകാം, വിവേകബലമാണ്യപിടിപ്പുഹായാം.

വെള്ളപ്പുകിട്ടിൽ നിലവിട്ടുലകോടിണങ്ങി—
കൈബാള്ലക്കൊട്ടക്കളുടൻ തുടരേണ്ടെനില്ല
കള്ളത്തിരിപ്പു പലതുണ്ടിതിനുള്ളിലേനു—
തുള്ളത്തിലന്നറിയവാനിടവനിടന്നുണ്ട്.

എറും മനോരമമടിക്കടി വന്ന മിക്കു—
പാറും ഫലത്തിനതകാതെ നശിച്ചുംനേബാരു
നീറും വിചാരമിളക്കിത്തലവമണം പൊട്ടി—
ക്കീറുംനിലപ്പു കഴിയുന്നതുമന്നതനെ.

ബോരണ്ടോമഴല്പുകരക്കുക മനഷ്യനേരോ—
ചോരത്തിളപ്പടയ യെശവനമാണ് മുലം;—
മുരത്തുമോടൊരു വിവേകവുമാന്നവക്ര—
നേരത്തന്നുപരസ്യവത്തിനമുണ്ടമാർപ്പിം.

വേലയ്ക്കു തക്കാൽ വയറ്റു കഴിഞ്ഞു ഹന്ത!
കോലത്തിലിന്ത്രിയിയഗണങ്ങൾ ചടഞ്ഞടങ്ങി
വേലപ്പള്ളമായും കിമപി ശാന്ത പുണ്ഡ സായം—
കാലത്തിനോപ്പുമെ മുദ്ദത വന്നിട്ടും.

വാരാംഡ യെശവനനിണക്കിളി നിന്നനിടനേപാ—
ഭോരാതണ്ണത്തെ ജരയാൽ വരമായ ദേഹം
നീരാകെ വാൻഡുവുണ്ണങ്ങി വരണ്ടപോയ—
നീരാഴിപോലെ നിതരാമപ്പയോഗിക്കുന്നും.

താങ്ങായുവേളയിൽ വധുവദന്തത്തിൽനിന്നു
ചോതന പുഞ്ചിരിക്കുള്ളിൽ നിന്നപ്പതല്ലോ
പോതന ഹന്ത! നായംയും പുറമെ, പുഞ്ചകം—
ചോതന നാഈ പരിയമിപ്പുരിഹാസവാക്യം.

ശ്രീ വാൻപോരയോടുകൾ, കാഴ്ച കിരണ്ട ക്രിസ്തീ,
മാൽ ടായ്യുമാരുതചിയെന്നിവയാന്നമന്നും
ചാവാനോടുള്ളി മതവുനോരു നാളിതാണ്,
ഹാ! വാദ്യകം നൃഡഗവാസരകാളുമേലും.

യർമ്മത്തിനൊട്ടുമെങ്ക ഹാനിവരാതെ നല്ല
കർമ്മാശ്രാൽ നവവയ്ക്കു നയിക്കുമുലും
ഗർമ്മത്തിനാണ് മുതിയെന്നിഹ ലോകത്തുപു—
മർമ്മജനനാം സുക്രതിയോള്ളു രസിപ്പിട്ടുണ്ടും.

ഹേ വത്സ! നിന്നെറ ചരിതം നിരപായഭാഗ്യ—
ശ്രീവന്നയൻ ശ്രൂദപുരിതമായിട്ടേ!
എവം തദാ കരളിലോള്ളു തനിയ്യുഭിച്ച
അവപ്പുകർച്ച നിതപിച്ച പിരിച്ച മുദ്ദൻ.

പ്രഭാതഗീതം

ജയിക ജനമനോ നേതാവേ, ജയിക നീ
ജയിക രംതോച്ചുംഗാഗ്രത്തിൻ പിയാതാവേ,

മണ്ണംനാഞ്ഞീടും ഗരിപുംഗവൻ തന്നിൽനിന്നും
മഞ്ഞളത്രമായ മലയാദ്വിയിൽനിന്നും.

അന്തരീക്ഷത്തെയാകെ ശ്രൂഡംകരിയും കൊണ്ടു
പോന്തിനില്ലെന്ന നിന്റെ പുണ്യമാം തിരനാമ.

നീലിമ തെളിയുന്ന കാളിനീജലത്തിലും
പാലിനോടൊക്കെ, ദിവ്യജാഹനവീപയസ്സിലും.

തിരമാലക്കും തല്പിയാക്കുന്ന കടലിലും
തിരക്കുന്നണ്ടു നിന്റെ പുണ്യമാം തിരനാമ..

അത്തിരനാമത്തിക്കൽപ്പംപാബും സിസ്യതാന—
മതുഞ്ഞമല്ല വംഗകലിംഗ ചോളാദിയും.

സത്പരമുണ്ടൻ നിൻ ദിവ്യഗാമകാഡ പാടി—
യോതെനായമിച്ചു നിന്റെയാശില്ലുന്തമിക്കേന:

ജയിക സർവ്വവ്യാദാതാവേ, ജയിക നീ
ജയിക....

നീനുടെ വിളിയോച്ച കേടുകൂനോഡായത്തനു
ഹിന്തുകരം ബുദ്ധബേജനശിവമാർ പാരസീകർ

എന്നല്ലോ ദിസൽക്കാഡ കൂസ്സീയരിവരല്ലോ—
കൊണ്ടാഴിയാതെ പുർണ്ണപശ്ചിമദിഗംബാസികര

ങന്നിച്ചു നിന്റെ ദിവ്യസന്നിധാ വന്നീടും:
കുന്നിക്കും പ്രേരമേകീകരിച്ചു നിന്നീടും:

ജയിക്കെ സുജനേനക്കുധാരാവേ, ജയിക്കെ നീ
ജയിക്കെ....

പാതവുമുത്താനവും കലൻ കാലമായ
പാതയിലുടെ ധാതുക്കാരെ നീ യുഗംതോറും

സെസ്പരമായും നയിച്ചുകൊണ്ടിരുപ്പു ചിരന്തന—
സാരമേ, തവ ചക്രനിർഗ്ഗുശ്വരാഹിഷം മുഴങ്ങുന്ന.

ജീവികൾക്കാപത്തിലും ലോറവിള്ളപ്പത്തിലും
ജീവനപ്രദം നിന്റെ ശംഖാലി ശിവകരം.

ജയിക്കെ സഹ്യതാപത്രാതാവേ, ജയിക്കെ നീ
ജയിക്കെ....

കാളുമേലുഞ്ഞു തിന്തിവിഞ്ഞിയ ദയകര—
കാളുരാത്രിയിൽ മുർച്ചക്കെക്കുക്കാണ്ടുമഴച്ചുണ്ട്.

വല്ലായും മയ്യടിപ്പുട്ട് ലോകത്തെ നിർന്മാണമേഷ—
മെല്ലാനേരവും നോക്കിക്കാര്യുക്കൊണ്ടിരുന്നു നീ.

ഇടയ്ക്കു ഉറ്റപ്പള്ളുഞ്ഞു കണ്ണുകൊണ്ടുമഴച്ചുപ്പുട്ട്
കിടക്കം പാവദല്ലാം തന്നെട കിടാനേരെല്ല

ആമയമെന്നേയു ഹന്ത! മടിയിൽ വെച്ചുപുണ്ട്—
പ്രേമത്രപിണ്ണിയായ മാതാവേ, രക്ഷിച്ചു നീ

ജയിക്കെ ജഗദ്രൂക്ഷാകത്താവേ ജയിക്കെ നീ
ജയിക്കെ....

കഴിഞ്ഞ രാത്രികാല, മുദയാചലോപരി
വഴിഞ്ഞ കാന്തിയോട്ടമാദിത്യനദിക്കണ്ണ;

പാട്ടന പറവകൾ, ജീവനസുധാരസം
കൂട്ടന പുണ്യവായ വീഘ്നന മരം മരം;

ചിരനിത്രയിൽനിന്നു രേതാവനി നിന്റെ
ക്കണ്ണാങ്കണ്ണരാഗമേറുണ്ണനീഭവേറു

പെരുക്കം ക്ഷേത്രിക്കൊണ്ടു നമ്മാം മെല്ലി നിന്റെ
ചരണപത്രത്തികളപ്പിച്ചു മതവുന്ന.

ജയിക്കെ രാജാക്കരക്കു രാജാവേ, ജയിക്കെ നീ
ജയിക്കെ രേതോച്ചീംഗാഗ്രത്തിന് വിധാതാവേ.

അസുച്ചരൻ

മരതകനിറമോലും പൊയ്യെഡപ്പായലിൻ സു—
നിര നിരവധിച്ചും താമരപ്പുവപോലെ
സുപ്പരബ്ദിഗണമലേദ്യ വാനിൽ മേവും തൃജാമാ—
വരനട നിറമെന്തെ ഹന്തു! മഞ്ഞന മനം?

അശലകമലർ വാട്ടംമട്ട കാണന്നീ, തേതോ—
നിഴലിഹ നിറമെറും തികാളേത്തിനിട്ടനു,
അശക്കുമരയനും വൻ തകാകത്തിൽ, നീന്തി—
തൃശ്യമലുവു മലേദ്യ ഹന്തു! ചീകണ്ണിപോലെ.

വികമല, സമുദ്രം, വീഴ്, കൊട്ടാരമെന്നീ—
വകയിലെവിടെ വാഴം യോഗ്യനാമേതാരാധകം
പക നിയതി വഹിച്ചാ, ശാന്തിവനന്തുമെന്നീ—
മുകളിലിത്തു രുചം ചത്രനോതിത്തയനു.

തളിരൈട കിടന്നില്ലും നിന്നു വാർത്തിക്കണേ! വ—
നോളിവിലോരവനാരോ തിന്നതീക്കബൊഴും. നീ
ലളിതലളിതമാമിപ്പ്രോക്കളോലോത്തവണ്ണും
കളിരപരനണ്ണപ്പു ഹന്തു! നിൻ സൽപ്പുത്രപം!

അഹിതനിയതിയോഗംകൊണ്ട ഭ്രഷ്ടിത്തി പററും
മഹിതനട മഹത്താം സച്ചരിത്രം കണക്കേ
വിഹിതതച്ചി വിളങ്ങീട്ടനു നിന്മണ്ണലും ഹാ!
തൃഹിനകര! തമസ്യാൽ ശ്രദ്ധമായുത്തീനിട്ടനു.

ഹീമകര, തവ! ഗാത്രം നൽസുധാമാത്രമെന്നായു
 ശ്രേമമാടാതുവനാരോ വന്ന തിന്നാന്നതാവാം,
 അമളിയവന പറീ, സൗമ്യല്ലാജ്ജിലെണ്ട
 വിമഹമിയു വിഴങ്ങിയുപുവാനിപ്രകാരം?

മനോരമം

അരിക്കലും മാർഗ്ഗശാഹിണങ്ങളെ
സുരികയേവേണ്ട വില്പാതമന്നിയെ
ചരിക്കുമ്പോൾ ചെരിയാതെയീനില—
ജീവിക്കിക്കുമാശ്വരപ്രധാനം മനോരമം..

മതിക്ക ലാക്കായ സുവാസ്പുദ്ധങ്ങളിൽ—
ക്കതിച്ചപോം മത്തുമനോരമങ്ങളെ
അതിക്രമിപ്പാൻ ഗതിവേഗമില്ലാം—
ഗതിക്കുമില്ലാന്നിനമില്ല നിശ്ചയം..

നിരന്തരം ദ്രുതഗതിയും മുഴുവൻ
നരൻ നടത്തുന്ന മനോരമംതെന്തയും
പറം തദ്ദീയക്രിയയെന്നുകൊണ്ട് പാ—
മരത്തിനാൽ കപ്പൽക്കണക്ക കണ്ടിടാം.

പ്രതിക്ഷണം മത്തുമനോരമാവലൈ—
ഗതിപ്പി പറവുന്നാൽ നമ്മതിനകം
അതിപ്രകാരം തനിയേ നടത്തിച്ചു—
മതിക്കുമ്പോക്കവചിക്കുള്ളതാം..

ഇടം പെട്ടു ദ്രുതിപ്പയത്തിലാഗ്രഹം
കടന്നതിൻ നേക്ക വിച്ചും മനോരമം
സ്ഥിട്ട് വിപത്താകിയ പാറമേലടി—
ചുട്ടെരുഡുനാ രമി താഴെ വീഴുമേ.

അമുഖം തെളിക്കുന്ന മനോരമത്തിലോ—
സ്ഥാപിതവന്നുവീംഗിയിൽ
സമസ്യസംബന്ധത്വക്ഷതി വന്നപോംവിധം
തിമത്രു നായാട്ടകയാണ് ദശജനം.

അനോപമക്ഷമപദം തിരഞ്ഞെടിച്ചു
വിനോദമുഖക്കാണഭാര്യ ലോകയാത്രയിൽ
മനോഗ്രാമത്താൽ നിയമിച്ച നേക്കപോം
മനോരമം മത്തൃനേന വാനണ്ണയ്ക്കുമേ.

അനാരത്നേശവശാലപ്പുക്കളോ—
ടനാസ്ഥമനാം മത്ത്യനമീ മനോരമം
കിനാവുപോലുത്തരകാലമോണാ—
ചുനാവിലാശാസനമാവുകില്ലയോ?

രഹിക്കു ലും നിഷ്ടുഹംക്കല്ലുയെന്ന നാം
വരിക്കുമിഞ്ജീവിതയുഖചര്യയിൽ
ശരിക്കു ഓഗ്രഹ്യവസായയുറുമാ—
യിരില്ലിലാക്കം ജയദം മനോരമം.

ഇതാണ് പാരിൽ സുവരുദ്ധമായും, നക്കി—
ക്കിനാണ് പാരത്രിക്കണ്ണംവുമുലവും;
ഹിന്ദാനത്രുപം സ്വപ്നമനോരമം വെടി—
ഞത്താത്രമാഘ്രുദ്ധംഈണ്ണഞ്ഞത്താത്വാണ്?

ആരണ്യകണ്ഠർ ആത്മഗതം

സരസം മസുണം മനോഹരം
സരളം ചായഗളീരമത്രതു.
പരമീവകയെല്ലാഹരി—
ചുരചെയ്യുന്നിതരണ്യമെന്ന ഞാൻ.

നരന്തമിച്ചിന്തയേതുവാൻ
വരഹായൊന്ന് വസുസ്വരജ്ജുമേൽ
പരമാദിമശില്പകല്പിതാ
പരമാലേവ്യമഹോ! മഹാവനം.

മടവാതാട മനദാസവും
പടയാളിത്തവവൻ്നറ ശ്രാവ്യവും
ഇടചേൻ്റ് പിന്നതാണ്ടി—
സ്‌പ്രട്ടസെംഗര്യമധുന്യമീവനം..

അഗരംജനജയുന്നിതാ
റുഗസനാഹവുമണ്ണമിണ്ണുമേ
നഗരം ഗരമാകമൈ ലതാ—
നഗരമും വനമത്ര ശ്രാന്നു!

ഇതു നാൽ പടിവായും വസന്തമാ—
മൃതരാജാവു ഭരിക്കുന്നീവനം
പുത്രതായൊരു പുണ്യകാന്തിയോ—
സത്രലാമോദവുമാൻ കാണ്ണു ഞാൻ.

ദിവസേശവരാളീ കാജയന്—
അപഹാതം നിപതിച്ച മേൽക്കുമേൽ
നവമാഴകാൻ മാനസം
കവയന്നു കമനീയഗാബികൾ.

കത്താതിവിടേക്കരം പതി—
ജ്ഞങ്ഗതനാളുതനാദരില്ലുകിൽ
തങ്ങസംഹതി സുര്യദേവനായു്
പൊരുതാനോ മതിങ്ങന്തിങ്ങനെ?

മഹനീയവിച്ചിത്രഗീതിപു—
ണ്ണിഹ മനാനിലധൂതവല്ലിയിൽ
വിഹഗ്രേഹവിലാസിനീഗണം
വിഹരില്ലെന വിശാലകൗതുകം.

പലമാതിരി മേലുജാലമീ—
മലയോരങ്ങളിലങ്ങളിങ്ങമേ
വിലസുന്ന പുളിനകനുമാ—
തലരാനിട്ടാരുള്ളപോലവേ.

മലയാറിൽ നന്നതു മനമായു്
മലർക്കുകം കണമേന്തി വന്നിതാ
ലേമ്മർകാരി നീളവേ
വിലസുന്ന മലയാദ്ദിമാത്തൻ.

മധുപാധിപനത്തിട്ടനുഭാരീ—
മധുലക്ഷ്മീസവിയായ ഹാധവി
മധുവാൻ വിടൻ പുകളാൽ
മധുരസപാഗതമന്നഹാസയായു്.

മലമാര്ഥടിവിട്ട കത്തനെ—
സ്വലപമായു് വീണതകൻ പിന്നെയും
പലപാറകളിൽത്തിരിഞ്ഞടി—
ചുലറിക്കൊണ്ണാഴകനിതാറുകൾ.

പകലങ്ങളുമീച്ചപോയു്
 പകരം സന്ദൃശ്യം എന്നു സാന്തുതം
 പക്കണ്ണ വിചിത്രഗീയിതി—
 പ്രകരം വാനിലുമീവന്ത്തിലും.

മലർ പച്ചില പുല്ലു ചെന്തളിൽ—
 ക്ഷേമയെന്നാളുവ സാന്ദ്രകാന്തിയിൽ
 പലവർഷ്ണമെടക്കവേ വനീ—
 തലമാക്കല്ലുവിചിത്രഗർജ്ജം..

തുടരപ്പുകയ്യൻ കാലുമി—
 തുടങ്ങേന്നുത്തന്നെ തമോമഷ്ടിദ്രവം
 അവൈതടമാകവേ കരി—
 കടലിൻ കാന്തിഭരം കലൻപോയു്.

മടിയൻറെ മനോരമം കണ—
 കടിമപ്പട്ടിത്തുന്ന കണ്ണകൾ
 വെടിയുന്ന ഫലം, നമ്മക്കിനി—
 കടിലിൽപ്പുംയു് കടികൊരകയാം സുഖം.

പരിചിൽപ്പുവലാജേന്നുമാം
 പരമാത്മസഹിതി പാത്രകാണവാൻ
 പരമീ വിപ്പിനാന്തവിത്രുമാം
 പരമോഞ്ചേതിയായിട്ടനു മേ.

പുതുവിരി

അക്കന്ന ഞാനൻ പ്രിയേ, ജീവിതപ്പുലരിയിൽ
നേക്ക് നീയിക്കരുള്ള വന്നചേന്തതിന് മുന്ന്

ലളിതം ശാന്തസാരമെഴുകും രക്തദേതതാട്—
മിളകും പികാരങ്ങൾ തന്നൊഴുക്കിലോ നിന്നു?

അല്ലെങ്കിൽ, മനാരവും മല്ലയുമല്ലിത്താൽ—
മല്ലസിള്ളുന്ന വാനോർവാടിമാർഗ്ഗമോ പോന്നു?

പോതുവോരു മെയ്യിൽ വീണ പുകരാനിനുള്ളിൽപ്പുകൈ
ചാതഹാസമായും പ്രിനെപ്പുറത്തുവന്നതാവാം.

ആനദസ്പര്യത്തികാൽ പദ്ധതി മണ്ണിപ്പോയ
ശാനം നിന്റെ ചീരി, കാണാപ്പുച്ചിന്റെ സുഗന്ധമോ?

പാതിരച്ചുത്രുൻ മനോവേദ്യാമത്തിൽപ്പോദ്ദാന്തിനിൽക്കേ
പ്പുംതമായും തത്പര മണിവായും മലർ വാതായനു.

തന്നെത്താൻ തുറന്നടൻ പുറത്തു പോഴിയുന്ന
ചാത്രികയാമോ നിംഭൻറെ ചട്ടലും മദഹാസം?

അല്ലെങ്കിൽ ചോദ്യമെന്തി, നെന്നാതാനറിയുന്നീ—
തുല്യാസാച്ചതന്നുത്തിന് വിലാസം മുട്ടഹാസം.

ച.പണ്ട

കണ്ണേടമിട്ടഹഹ! നല്പുപങ്കങ്ങൾ വീക്ക—
രക്കാണേകിട്ടന്നളവിലോന്ന് കലപവൻ തുട്ടം
പണ്ണേതെ മട്ടിലോരു ശസ്ത്രവുമില്ല പിന്നെ—
ചുണ്ണേട, ഭോന്ന് പരമഗ്രൂഹരിൽവെച്ച ഗ്രൂഹൻ.

തോല്പും മുഷ്ടിന്തെ ചെറുന്തുക്കയറ്റും മറയ്ക്കു
കോല്പും ധരിച്ചു പുലത്തൊന്താഴാരനുപലത്തിൽ
ചേലുററ ദൈവഭജനത്തിനു പോം ഭോനിൽ
കോലുന്ന വിപ്രവട്ടവിൻ വടിവൊന്ന് തന്നെ.

പാത്രം പണ്ണത്തിനപരൻ പട്ടതല്ലകൊള്ളാൻ
മാത്രം ഭോനിതൊരപ്പുറ്റപരോപകാരം;
ഗാത്രം തമാപി തകരാതെ നിലയ്ക്കു നിത്രം.
സൃജനങ്ങളാണ് തവ കേളി തങ്ങന്തെല്ലാം.

മേളത്തിലന്നുന്ന രസത്തിനു ഭോണിയേരു—
താളത്തിലും തിരിയു, മനദനേയുള്ള നിന്നെ
കൈളത്തലോട്ടമിയലാതെ കടന്നെടുത്തു
തോളിത്തുകേറ്റവതിനാളുകളംസംഖ്യം.

കൊച്ചുന്ന നേരമോത തോളിലിത്തനു പാരിൻ—
മുട്ടംവരെകനിയുമ്മങ്ങെന്നതനെ പൊഞ്ചും
ങ്കും വരിഞ്ഞുരവതാളുമതിനു കൂച്ചു—
കൈക്കണ്ണു വേണബീയ, മെന്തിനു തുസൽ പിന്നെ?

പോറാതെവന്ന ചിലവട്ട്, മത്താത്രം കോട്ടു—
തീരാഞ്ഞ കേളി കുവാകിലുചെയ്യുവേണ്ട
നേരായ്പ്രാതമ്പരനാവുകകാണ്ട യോഗ്യ—
മാരായമ്പദ്ധയെ വിടാ മൃണമിള്ള ചേണ്ട!

മേരോപാപാലംഭം.

‘ങ്ങ വയസ്സു കഴിഞ്ഞു, കവിഞ്ഞു പോ—
കത്തു ജീവിതകാലമൊരാധകങ്ങമേ
കത്തുകൈ’നല്ലെന്നിൽ കൊണ്ടലോ—
ബേദത്തി കണ്ടിഹ കാലഭയങ്കരം..

ദിനകരന്നു കരം വഴി ജീവനു,
വിനായാഴിഞ്ഞിയല്ലും ഘനമേ, വോൻ
അന്നപമിത്രമഹസ്യമരച്ച ദ—
ദിനത ചേപ്പ് തുല്യഹമെന്തും;

വിഷമണച്ചയിർ പോക്കേഹിയ്യുമേ
വിഷമബാധ വിധിപ്പവനാകയാൽ
വിഷദ, നിന്മാട ജീവനഭാഗതാ--
വിഷയവൈവേദത്തുമത്തും!

അലവുമാത്രവേഗമിന്തോറടൻ
ത്രിലഘുമേ തവ ജീവനമെങ്കിലും
ജലദ, ഹോ, ജയ നിന്മിടിവാഡപ്പുയ—
റൂലകിനിപ്പാഴമലുലിനല്ലയോ?

ഗ്രാമീണകവ്യക്ക

പ്രദേശവൈപാവലി കണ്ണകൊണ്ട്
പാശ്ചാത്യപ്രളാഗമണ്ണത്ത് സുരൂൻ
പ്രഭാതവൈപാവലി കണ്ണകൊണ്ട്
പേണരസ്യപ്രേശത്തയണ്ണത്തു വീണ്ടും.

കളിക്കെൽറ കണ്ണിനമലാഞ്ജനത്പം
കൈക്കൊണ്ട് കാണായ തമര്യൂശിണ്ണത്
പ്രകാശമോ വീണ്ടുമനാദികാല—
സാമ്രാജ്യപീഠത്തയലക്ഷിച്ചു.

താങ്കോൽ കൊടകകാത്തണ്ണാദയത്തിൽ—
തതാനേ മുഴങ്ങും വലിയോരലുാറും
പുക്കോഴിത്തൻ പുജ്യലക്ഷ്മനാദം
കേട്ടിരുണ്ണാനോറു കൃഷീവലക്കാർ.

പാടത്തുപോയു് പ്ലാംസുലപപാദച്ചാരി
കൃഷീവലൻ വേലു തുടങ്ങി നുനം
സോത്സാഹമായു് കാലാക്കളേത്തളിജ്ജു—
മവൻറ താരസപരമുണ്ട് കേരളപ്പു.

നിശാന്തസങ്കീർത്തനഗീതികൊണ്ട്
നില്മാരുമായു് തതീന് നികെതനങ്ങൾ
കാണായി ബാലാത്തണരണ്ണിത്തങ്ങൾ
പുക്കാന്തരാളം വഴിയുമിരും.

മഞ്ഞിൻ കണം ചാത്തി മരങ്ങാതോറും
തട്ടിത്തടഞ്ഞാത്തവിഹംഗനാദം
പാടേ ചരിക്കേണ കൃഷീവലൻറെ
കിടാവിനോടൊരു വിഭാതവാതം.

നില്ലേഷവിഗ്രാമവശാൽ വിഗ്രഹം—
ചെതന്യമൊന്നേറിയപോലെ വീണ്ടും
ഇരുപവും കമ്പവുമൊന്നമില്ലാ—
തുണന്റെ നാട്ടിൻപുറമെത്തു രമ്യം!

മാവും പിലാവും പുളിയും കരിന്തും
തെന്തും ഫലം തിണ്ടുമിളംകവുണ്ടും
നിറങ്ങലേറോ! സസ്യലതാധ്യമായ
വീടൊന്നിതാ മുന്നിൽ വിള്ളേണ്ടിട്ടും.

കടിഞ്ഞിൽ കാച്ചിടിന കല്ലുവള്ളി
കിടന്നിടം വേലികളാൽ മറഞ്ഞു
നേരുണ്ടിരാമം ഗ്രഹമോലപമെന്തും
പുക്ഷപ്പുംചരായയിൽ നിന്നനിട്ടും.

നോക്കന്നിടത്താക്കെയുമണ്ഡ കായ്യും
രൂത്തും പഴയും കുദൈീകാദംബം
അത്തിൻ നടക്കിച്ചെറുതായ വീഴ്
കണ്ണിനന്നായാസസ്വം തയ്യാറാ.

മുറരത്താരറരത്താത പുവ്വുരിഞ്ഞി
മുറിന്തശ്ശ്ചഞ്ഞെന നിന്നനിട്ടും
അഭ്യാത്മചിന്താപരനായും ഗ്രഹസ്ഥ—
നന്തിയ്യുതിന്റെപോടിലിരിപ്പുത്തും.

പാൽപ്പാത്രവും കൊണ്ട പുറത്തുപററി—
ജീംപം പീടിക്കേണ കിടാവുതനെ
ഇടങ്ങു ശാസിച്ചു ഗ്രഹേശിയോരോ—
പത്രക്കെള്ളേപ്പത്രു കിടന്നിട്ടും.

തോട്ടത്തിലിപിപ്പോൾ ഗൃഹസാർവ്വദായ—
നന്താതു സസ്യങ്ങളെയുംമിഞ്ച്.
ഗംഭീരമായോരു വിലോകനത്താൻ—
സ്ഥിംഭാവനം ചെയ്തു നടന്നിട്ടുണ്ട്.

നീണ്ടള്ളൂട്ടു കൈ നീരുജലോഹകായ—
മുദ്ദംഗാധമായുംബത്തമായ നോട്ട്,
അത്യന്തസാധാരണമായ വേഷ—
മഹോ ഗൃഹസ്ഥൻ ബഹു ധീരശാന്തൻ.

പുറം കടോരം പരിഗ്രാഫ്രൂട്ടുമൊട്ട്—
ക്കുള്ളോ മുളസ്പാദരസാനവിലും..
നാടൻ കൃഷിക്കാരോരു നാളികേരു—
പാകത്തിലാണിങ്ങനെ മികപേരും..

സമാജ്ജനായാസമുദാഹരിക്കു—
മേരെച്ചുകപ്പുാൻ കുരാംബുജത്താൽ
കുടം ചുമന്നഞ്ചോരു പേണ്ണകിടാവു—
ഞ്ചിതാ പുറത്തെഴു വരുന്ന മനം..

സുന്നേരിമായും സേപഡലവദൈരാ ചിന്നാ—
തതന്പീഠവും സംശ്യ വിള്ളെണ്ടുണ്ട്.
കാലത്തു നീർത്തുള്ളിക്കുള്ളുമിഞ്ച്.
ചിന്തന ചെന്താമരയെന്നപോലെ.

വ്യാലംബിനീലാളുക്കുംഗി തിഞ്ചു
മതതയ്യലിൻ ചാതകവിശത്തടങ്ങു
മിന്നുന്ന കൈമാരമനോഹരണു—
ളാരോഗ്യലക്ഷ്മീമണിഭർപ്പണങ്ങും.

അംഗമുംഗാരസരല്ല പുക്കു
മീനങ്ങളും മോഹനപ്പോചനങ്ങു
കാണിപ്പുത്രണംചുറുപേണ്ണകിടാവിൻ
നിർവ്വച്ചവും ഭവ്യവുമായ ഭാവം..

അഗർത്താഹാരവിഹാരജന്മ—
മാരോഗ്യസൗഖ്യവിലാസമേനി
അക്രമിമാം രഹണിശരീരം
വിലോചനാസേചനകം വിള്ളേ.

തോട്ടം നന്ദിപാനവര പോയിട്ടേപാര
വഴിയ്ക്കു നില്ലും ചെറുപിച്ചുക്കങ്ങൾ
മനാനിലാദോളിത്തശാഖയാലെ
മാനിച്ചു മേരേൽ തടവീ തദംഗം!

അഞ്ചിൽക്കു ചീനിച്ചിതറിക്കിടക്കു—
മപ്പിച്ചുകച്ചിപ്പുകളെത്തദാനീ.
ഉടൻ കടം വെച്ചവള്ളാനോആരുക്കും
കനീയസീക്കൈകനിപ്പിശ്ശേഷം.

അപ്പൻറെ മേൽനോട്ടമൊടൊത്തു തന്റെ
കുറുപ്പിലും പൂഞ്ഞകൊതിച്ചുപണി
ആണ്പൂവിട്ടു കുവളവള്ളിയെക്കു—
ബാനനമുംകൊണ്ടവര നിന്നപോയി.

ആറുദ്രാദവും വേലയുമക്കമാറി—
ജ്യോതിംഗം സന്ധ്യപ്രതാവിതാനം.
പുവിട്ടു കാണുന്ന ദിനങ്ങളുമ്പോ
മപ്പൻറെ ജമർക്കച്ചദിനങ്ങൾ തന്നെ.

സസ്യാവലീസേചനദീർഘയജ്ഞം
കഴിഞ്ഞു കല്പ്യാണി മട്ടേ മഞ്ഞം
മുണ്ണാളിക്കാകോമളമാം തദീയം.
ഉജം തദാ തെള്ളു തള്ളിതന്നു.

പ്രത്യുംഗകാംഒന്മുമെട്ടത്തു പുത്തൻ
വയ്യസ്യയത്തും, തഭരഃപ്രദേശം
നിതാന്തനിശ്ചാസവശാലുയൻം,
താനും തദാ കല്പി കവന്നിതന്നു.

തെത്തെത്തനൽ തട്ടിച്ചുറ്റെതാനന്നേം
നീലാളുക്കഗ്രേണികളാൽ നികീഴ്ത്ത്
കമാരിൽ കോമളവഹാലപദ്ധേം
ശ്രമാംബുലേഷൻഡണിശ്രതിയന്ന.

നീർക്കൊണ്ണ വാർക്കൊണ്ണല്ലിനിണ്ണലേകി
നീണ്ണം ചുങ്ഗണ്ണം നിബിരീസമായും
കാണായ തൽക്കേക്കശരേം തദാനീ
നിതംബവബിംബത്ര മരിച്ചിയന്ന.

* * *

നാട്പ്രധാനം നഗരം ദരിദ്രം
നാട്ടിൻപുറം നമകളാൽ സൗല്യം
കാട്ടിനകത്രോ കടല്പിനകത്രോ
കാട്ടിത്തയ്ക്കു വിധി രത്നമല്ലാം.

നവോപନାରଂ

മുഖ്യര

കാവേദാപഹാരംപോലെതന്നെ ഓരോ അവസര
അങ്ങളിൽ ഞാൻ എഴുതിയവയും, കാസിക്കളിലും പത്രങ്ങൾ
ലില്ലമായി പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടത്തിയിട്ടുള്ളവയും അയ്യ ലാഭ്യ
കൃതികളുടെ ഒരു സങ്കലനമാണ് ഈ പുസ്തകവും. സു
ഭീർഘമാണു ഒരു കാല്പന്തിനഗശേഷമെങ്കിലും വീണ്ടും
ഭാഷാകാവ്യ സമുദായത്തിനു മുൻ്നെന ഒരു ‘നവേദാപ
ഹാരം’ സമപ്പിക്കപ്പോൻ സാധിച്ചതിൽ എനിക്കെ ചാരി
താമസ്യമുണ്ടു്.

എറണാകുളം
11. 9. 1111

ഗ്രന്ഥമകരിത്താവ്

കവിതകൾ

ഭക്തഗീതം

ഒരു മഹാചുരമം

എൻ്റെ വീണ

വണ്ടിനോട് രാജു വാക്കു

ജാതിന്ത്രം

എൻഡാക്കളും മെമതാനം

പുഞ്ചിരി

ഇക്ഷണിഞ്ഞ മാസം

ഇന്ത്രിലെ വെളിച്ചു

വഹംറംഭം

സ്പരംജ്യനേറുഹം

അറിഞ്ഞുള്ളട

ത്രിവേണി

ഒരു പഴയ അത്താണി

വിശ്വസുക്തം

ഭക്തഗീതം

അമേ! മഹീദേവീ! മൻചപിത്തസഖാരി
യുന്നേഷമോട് നിൻ ദിവ്യ വിഭ്രതികൾ

കണ്ട് നടപ്പുളവെന്നിയെ ലോകങ്ങൾ
കണ്ണകഹീനങ്ങളെന്നറിയന്നില്ല

കോമള, ശ്രദ്ധമള, പ്രോമത്തിൽ മട്ടന
മാമലപ്രജ്ഞവും മേച്ചിൽപ്പറബുളം

ആടം മയിലുകാം മുടം വന്നണ്ടുളം
തോടം പുഴകളും ഷുകാവന്നണ്ടുളം

തെങ്ങും കവുങ്ങും കടന്പും കരിവുമിരാ—
തതിങ്ങൈ തെങ്ങങ്ങൈ വിളഞ്ഞമിടങ്ങുളം

ഇന്തനെയുള്ള മഹേഷപര്യ വായുപിനാൽ
സ്ഥിരം സംഭ്രതമല്ലോ വൈദംഗം

ശ്രാമേ! സ്വയംലഘുകാമേ! റിപ്പല്ലാതൈ—
ഭീമേ! ചിരം മാതൃഭൂമേ! ജയിച്ചാലും

II

കന്നലയാഴികരകളുള്ളിലരാതികൾ
ക്കെന്നമധ്യപ്രയായു് കാലപ്പുകർച്ചയിൽ

മാമലകൊക്കയിൽച്ചിന്നിക്കീടക്കെന്ന
തുരുതിരണ്ണ വാർക്കാണ്ടക്കഴിപ്പോടും

വാദണായീച്ചമന്മും തൊട്ടത്തതി—
ദാദണായായി സൗന്ദര്യത്വപ്രാസയായു്

ആഹവയോഗ്യമാമാക്കതി പുണ്ട് നീ
മാഹോദ്ധചാപാക്കിതയായു് മതവുന്ന.

ഇല്ലെ! ശൈവതി! ഭഃവവിനാശിനി!
ഭ്രംശിഷ്യപ്രിയേ! പാഹിമാം പാഹിമാം.

III

ആചാന്തവേദാന്തവാരിയിയായീച്ച—
മാചാര്യുശകരന്മാനശകരൻ,

പഞ്ചാമുതമൊന്ത പെപകിളിപ്പാട്ടിനാൽ
അണവാതെ ലോകങ്ങ സച്ചിൽസ്വബം നൽകി

അണവിതമാകം കവിതപ്രമത്തിന്റെ
ത്രഞ്ചത്രഞ്ച വാഴുന ത്രഞ്ചത്തമ്മുൻ,

നാരാധാരംവനാദാനകാരിയാം
നാരാധാരീയം ചമച്ച കവീശ്വരൻ,

സാഹിത്യലക്ഷ്മിയെപ്പാട്ടിച്ചിരിപ്പിച്ച
സൗഹിത്യമേകിയ വന്പനാം നവീയാൻ,

ആട്ടകലോകവിമാതു കടാക്ഷിച്ച
ക്രിൽക്കല്ലൂരുക്കരില്ലൂരായിവാരിയർ,

എവം കവികളും പണ്ഡിതന്മായു്
കോവിപ്പുടം തവ പുത്രരനേകംപേര്

സേവിച്ചപോന്നിള്ള നിൻ ചേവടികളിൽ
താവും പൊടികരംക്കു തായേ! നമസ്സാരം.

IV

രേവള്ളിളകാരതെ ഓപ്പുസനയായു്
ലേവകാരാല്യയായു് പുത്രവിശ്വലയായു്

എന്നമസംഭിന്നവർണ്ണയായു് മേരിക്കമേ—
ലുനിപ്രകല്യാണമുഖക്കാണ്ട് വാഴുക നീ.

മാത്രമേ! തവ മംഗളം, മംഗളം
മാത്രമേവേതേ! വീണ്ടും നമസ്കാരം!

ഒരു മഹാചുരമം

ആക്രമായ് ദ്വർഗ്ഗമായ് പ്രമോദ—
ശോകദിഷ്ടാർ ഭയ്യരമായ് പ്രകാമം
നാകത്തിനൊപ്പ് നരകം പകൻ
പാകത്തിലാകന മനഷ്യപ്രലോകം.

കല്യാണിമാർ തൻ കാരവാരവാത്തിൻ—
കല്ലേപാലനാദത്തിനിട്ടു തനേ
കല്യാണരംഗങ്ങളിൽനിന്ന കേരകാം
കല്ലും ദ്രവിക്കും പരിദേവനങ്ങൾ.

ആറുന്നവെള്ളം ചൊരിയുന കാറിൽ
നീറും കൊടന്തിയുമിരുന്നിട്ടുണ്ട്.
പോറുനവൻ വാണിടമാഴിയും മറ—
ലേറുന നഞ്ഞുള്ള സ്വധാനിധാനം.

അപ്പണിമെന്നാലുമതാതിട്ടു
ഉപ്പാരമായുള്ള ദശാവിവത്ത്.
സപ്പാന്തരംഗങ്ങളിലും പ്രബോധ—
നിപ്പാപനം ചെയ്തിരുന്നു.

അമർത്യസൈശവപ്പുത്രിന മത്തൃനാശാ—
തരംഗിതം ജീവിതമാം സമ്മാം,
തരികവേ ദ്രവിയി മൃത്യുരാജ്യ
കരുള്ളഫോ തള്ളിവിട്ടുണ്ടോരം.

രെല്ലുല്ലില്ലക്കിലെന്നിക്കെ കല്പാ—
സീരിക്കവാൻ തൃടിയുമില്ല ദണ്ഡം.
മരിച്ചപോം മർത്ത്യത്വയെതിനാണ്
കരണ്ടിടാനും കരയിക്കവാനും.

അന്നാളൊങ്ങാളിവന്നേതുഷ്ട്യു—
വൈദ്യുതിയു വാരാശിയെയ്യാൻശ്രക്കണ്ട്
'ഗുരീക്കുണ്ണ കുഞ്ഞു'തി ജപണ്ണേളാലു—
നാതള്ളുല്ലിശ്ശെന്നെന്നയണ്ണഗ്രഹിച്ചു.

അപുര്യമേധാവിത കാട്ടിടന
ദീപ്പുഞ്ഞേലാം ക്ഷുണ്ണക്കാണ്ട് നോക്കി
പദ്ധതിഞ്ഞേതക്കിലുമൊട്ട് ചൊൽക്കെ—
നാർ പുഞ്ഞിരിക്കാണ്ടുടനാജ്ഞ നൽകി.

കചേലധാനാധനക്കുമാമെൻ
പദ്ധതികാണ്ട് പരിത്രണനായി
കാവ്യഗമഗുരീധരനാർ കബേര—
നാക്കീടിനാൻ ഫോറധനത്തിലെന്ന.

അഹോ! മഹാധീര ഗഭീരനാമ—
കൈച്ചുണ്ണിച്ചേപൻ കവി സാമ്പ്രദേശമൻ
ഗുരീകൊടിലിംഗക്ഷിതിപാന്പരായ—
ഭാഗ്യക്കതാരം പരമസ്ത്രമിച്ചു.

പ്രാചീനമാം പ്രാഭവവും മഹസ്തു—
മോജസ്തുമേറും തെളിയിച്ചതനു
ഭാഷാ മഹാരാജ്യമനന്നുത്തരും
മച്ചുമാങ്ങിനി വാണികൊരാവാൻ.

യാതൊന്നിന്നുംഗോപ്പരഭിത്തിപോലും
കാവ്യാഗമാഭിജ്ഞനെ പൂണ്ട മുന്നാം
അക്കോടിലിംഗാഭിയമാം സുധക്കു—
ജ്ഞാചാര്യനാം ഗീരുതിയില്ല മേലീൽ.

കഴിഞ്ഞ നുറും മുതല്ലു ഭാഷാ—
കാവ്യപ്പയററാന്തിത്രനാശവരേണ്ടു。
പേരകാണ്ഡിങ്ങനാകളേരിയ്യമേലീ—
ലാശായ്യയും കോയ്യയുമാർ, വഹിക്കും.

കേരാവിപ്പുടം വെണ്ണണി, കേമനായ
രാജാവു, സാക്ഷാൽ നടവം തുടങ്ങീ
ഗുരീകേരളവ്യാസരടക്കമെന്തു—
പേര് പണ്ണിതിന്കീഴിലമന്ത്രിങ്ങനാ.

തോറാത്തിലല്ലാല്ലമകന പുത്തൻ—
കുറിഞ്ഞപ്പുടനോടുമിതിൻ ചരിതു。
വാറുന കല്ലീരോടിടയ്യിടച്ച്—
യേറേററവും ഭക്തി കലന്ന വാഴുതും.

കാലം കരാളം കബളിച്ചുപോയ
മുന്നേ പറഞ്ഞുള്ള കവിശ്വരക്ക്
ആരാധ്യനായു് നിന്നവശിഷ്ടന്ത്രം
വിശിഷ്ടനാമികവീസാര്പ്പഭേദമൻ.

കുട്ടിശാസ്നങ്ങളിലോ നന്തര
സാഹിത്യഭാഗങ്ങളിലോ നരേന്ദ്രൻ
അമന്ത്രിച്ചേപാലോടുമിച്ചു നിന്ന
വാദ്യവിയെന്നും വിഹരിച്ചിരുന്നു.

ഗാന്ധർവ്വവൈദ്യാഗമനാട്യശാസ്ന—
സമ്പന്നനേതക്ഷിതിഭ്രതിഭാനീ.
ഇക്കൊളും വീണക്കിരക്കണ്ണത
പാതാളുമില്ലെങ്കെ വസിക്കമാവോ?

വിന്നത്തുപ്പിണകെക്കാത്ത തെളിഞ്ഞ പാണ്ട
പോകന ഓഗ്രക്ഷപണക്ഷണങ്ങൾ
അതാവലിജ്ഞങ്ങനെ ഒംഗരേക്കി
ബുദ്ധതാണ്ട്രവത്തികൾ മറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

എന്നെന്നെ വീണ

അനും ഞാൻ സാധംകാലമായപ്പോൾ കായൽക്കരെ—
ചെന്ന പുകിനേനെന്നെന്നെ വീണയുമായി മനം..

ഇത്തന്നേരനാരിടത്തു വദണാലയത്തിന്റെ
വരഗോപുരത്തിനു നേക്ക് ഞാൻ മതിലിപിയേൽ.

സാധാഹനമന്നാനിലള്ളുകാരണയേപാര
പായുന കൊച്ചോള്ളങ്ങൾ മതിലിലല്ലപ്പുയാൽ

അല്ലമായു് പിറുപിറുത്തിയലു് ശബ്ദമല്ലോ—
തന്നോഴ്തവിടെയില്ലന്യശബ്ദങ്ങളോനും..

എന്നെട വീണ തട്ടിപ്പറിച്ച വിഹരിപ്പാൻ
സന്നദ്ധരായ ചിലയണ്ണവർ വന്നിട്ടില്ല.

II

എന്നല്ലോ, പതിവിലു് വിജനമപ്രദേശ—
മിനെന്നെന്നെ മനോരമം സാധിക്കാമനോരുത്ത് ഞാൻ.

ദ്യുതിയാൽ മെതാനത്തെയാനാക്കകളിൽപ്പറിച്ച
പതിവായു് വരാറള്ള സുന്ദരി പരാരായി.

മറയും മാത്താണ്യൻറെയന്ത്യരശ്മികൾ തട്ടി—
പുരമെൻ വീണ വീണിം പുത്തനാംപോലെ തോന്തി.

പക്ഷികളു ചേക്കേറുവാൻ പറഞ്ഞപോകും വഴി—
ജൂക്കഷമന്നായി നോക്കിക്കൊണ്ട് ഞാനിരിക്കവേ

വസ്ത്രവേച്ചിത്രമേളുമംബരത്തോട്‌ തപ്പ്—
സപ്പുപ്പിംഗലയാമക്കംഗലസ്വത്രപിണി

നൂറിശുമാം കുറനിര കാരേററ ചിതറിന
മുഖ്യമാം മിവരേതാട്‌ മനമന്ദമായു് വന്നാൽ.

III

ദിവ്യമാമൊരു കാന്തിയെങ്ങുമേ പ്രകാശിച്ച്
വേദ്യാമവര മനമാഗമിച്ചിട്ട് നേരം.

കായലിൽ വഞ്ചിയുനിപ്പോകന മുഖൻപോലു്
പ്രായത്തിനൊക്കാതുള്ള കൊതുകം വെള്ളിവാക്കി.

ഞാനപ്പോരാ ക്ഷണനേരം നിന്തിമേഷനായു് വഹനഞ്ച്
സ്ഥാനത്രുനിനേൻ വീണ വീണിച്ചുമെടക്കാതെ.

IV

ആഹര! ഫലിച്ചിതെൻ വാഞ്ഛിതമുടനന
മേംഹനദിവ്യഗാന വൈഭവം തിക്കണ്ടവര

വീണപോഡാരുവീണ തന്നത്താനെടുത്തതി--
പ്രീണനക്ഷമമേതോ ഗാനശാനാരംഭിച്ചാം.

നില്ലിപ്പ്. മണ്ണമാല്ലാനത്തിൽ ലയിച്ച ഞാൻ
വീശവേതാടേകീഭവിച്ചുങ്ങനെയിരിക്കവേ

വീണം. ഞാൻ ഓഗ്രക്ഷയം കൊണ്ടുനണംപോയു്
കണ്ണതെന്നപ്പോഴയും തുരിയക്കളീ മാത്രം.

മുഖ്യഗായികയില്ലമുഖ്യഗാനവുമില്ലെന്ന്—
ദശമാം വീണയതിന്, സ്ഥാനത്രുണിരിക്കുന്നു.

വണ്ടിനോട് റണ്ട് വാഴക്ക്

മുടിഞ്ഞു ഹേമതമണംതു തേൻകണം
പൊടിഞ്ഞു പുവേളയുമപ്പോഴിഞ്ഞെന
കടിഞ്ഞിൽ കാല്യാത്തായ വള്ളിയെജജവാൻ
വെടിഞ്ഞു വന്നേ! വിച്ചവിധംഗിതനെന നീ.

വള്ളൻ വാർപ്പുകളപകാണ്ട തെല്ലു ചാ—
എത്തിളന്തളിൾക്കാന്തിയുമെന്തി നാശങ്ങനാഡ
വിളങ്ങുമീ വള്ളിയെ വിച്ച ഹന്ത! ഹോയ—
കളെഞ്ഞു വന്നേ! വിച്ചവിധംഗിതനെന നീ.
;

ചോരിഞ്ഞു തേനണ്ടിളക്കന ശാഖയാൽ
വിരിഞ്ഞുകൈട്ടും സുവമേറിടേണ്ട നാഡ
വിരിഞ്ഞു പുവാൻ തെളിഞ്ഞു വള്ളിയെ—
പുരിഞ്ഞു വന്നേ! വിച്ചവിധംഗിതനെന നീ.

ജാതിഭൂതം

പണ്വളുത്തെങ്ങുടെ വിഷമാവസ്ഥകൊണ്ട്
സംബന്ധിതമാകയാലോ സർപ്പഗ്ര വിഷമായു്,

സകലുമാതുരമുമാകമിയുലക്കത്തെ
സുകാടം തോനംവല്ലും വിഷമിപ്പിച്ച വീണ്ടും.

ത്രുതി നൽകിട്ടുമെന്തു ശക്തിക്കുമെതിരായി -
ജാതിഭൂതയേ, ജയിക്കുന്ന നീ ജഗത്തിക്കൽ!

സ്വപ്നവും സുരാസുരോപാധിയൈയാലുംബിച്ച
ഭർഗ്ഗഹരുതേൻ! നിന്മാൽ ഭർഗ്ഗം പലപ്പോഴും.

II

അതു വിധിപ്പിച്ച നീ വന്നാവേശിച്ചിരിക്കുന്നോ—
ഈവിലമല്ലാതോന്ന ഭവിലോ വെിക്കുന്നോ?

ഹന്ത! നിന്മി ബാധയേററു ഭാഗ്രവരാമക്കുണ്ടാണി—
യെന്താൽ നിലയിലായു് കിടന്നീടുന്നിതിനും.

ചിത്തവിക്ഷേപം മുലമംഗചോഷ്ഠകരാക്കല്ലോ—
മിത്ര വൈകുതമാന്നം, ദോഷങ്ങൾ പെരുക്കിയും,

അതമ്മില്ലാതെയോരോന്നാക്കവേ പുലവിയു—
മെത്രനാളായി കഷ്ടമാരോമരി കൂട്ടുന്ന!

ഉത്തമശിഷ്യനായ ഭാർഗ്ഗവൻതന്നെ നിന്മ—
ചീത്തപസപിനിത്തൻറ കാല്ലും രഖിയും.

പറ്റുത് ‘കമാരിയും’ ഗോക്കേള്ളും ശ്രദ്ധാലും നിന്ന് മേഖം തുകണം പഠിയ്ക്കുന്നു.

അരികെ സപ്പുത്രിൽ നിലകളും പരാബൂം—
യലയാൽ തലത്തല്ലി വാവിട്ടു കേണിട്ടും.

സഹ്യമല്ലാതെയുള്ളിക്കാഴ്ചയാൽ തലച്ചാച്ചു—
സഹ്യനമെതിര്യും നില്ലുന്ന സനിശ്ചാസം..

നഞ്ഞവേദികളാണെമ്മറുയോ സഹാത്മകരാം
മറുവും തന്ത്രങ്ങളും പലതും തുടന്നിട്ടും

നെന്നും കവവില്ലാ, നാഡക്കനാളും പദ്ധതി—
മൊന്നാറിനോന്നാറിക്കാണ്ടു വരുന്നു, കഷ്ടം കഷ്ടം!

III

കാമഗ്രൂപ്പിതകൊണ്ടും കുമ്മകൗശലംകൊണ്ടും
കാമിതു, സാധിക്കുന്ന ജാതിക്രതമേ! ഭവാൻ

പലനാഈ പല മട്ട പല ദിക്കിലും കേരി—
ബുലമോടാവേശിച്ചു വലച്ചു പലരയും.

എന്നാലുമ്പിതുപോലെ മരിഞ്ഞും ഫലിച്ചില്ല
സന്നാഹി, ഇച്ചില്ല നിന്നുടെ സിംഹാസനം..

കുമ്മമെന്നല്ലാതെയു ചൊല്ലുന്ന ഭൂമദ്ധ്യപര—
ധർമ്മസർവ്വസ്വരൂപമുന്നിയാന്നതു പാത്താൽ.

IV

താവക്കുകരാകും ധന്യരോദ്ധ്രാശിയാതെ
ഭവനംചെയ്യും വെദ്യുപമെന്തിനെന്തില്ല.

വെറപ്പോ, തവമെയ്യു, വെള്ളപ്പോ തിരുനിറം.
കുറപ്പോ, ജീവൻ പക്ഷേ തന്നിഷ്ടം, തന്നെയാവാം.

അന്ന് നിർണ്ണയം, എൻ്റെ ബാല്യകാലത്തെന്ന്—
യന്മാന്മാന്മാം നിന്റെ വൈവേം ശ്രദ്ധിച്ചു എന്ന്.

സദ്യജ്ഞ വിളമ്പിയ പഞ്ചാരപ്പാടിയിനും
സദ്യാ നീ മറിമയന്നാക്കിമാറുകയില്ലോ?

പേര്ത്തു ചൊൽപ്പതിനാകാതുള്ള നിന്റെത്തെന്ന
ശാഭ്യലതപ്രശാഖയുപ്പാതലേ! നമസ്കാരം..

എറണാകുളം തെമ്പതാനം

അഹോ! മഹാവിസ്തയമത്രമാത്രം
മാത്രജ്ഞ മാറ്റന മനഷ്യലോകം!
രാത്രേകാണ്ടിച്ചുറ്റായ ശ്രൂന്ധ—
തെമ്പതാനമെന്നെന്ന വിഭ്രതി നേടാ!

പെപ മേഖലാരാപ്പാഴുനിലമിപ്പാശത്ര
കവാടവും കാവചുമിളിത്തായി!
കൈവല്പ്യമേ, നിനെ മറന്നപോക—
തെമ്പരുമൊന്നിങ്ങിഗമ്പുമായാൽ.

ഇക്കായലോരത്തായിൽ പ്രമാണം
കൈകൈണ്ടുനിന്നപ്പുനമാമരങ്ങൾ
എല്ലാത്തിലെപ്പണ്ണത ഹന്ത ജീവ—
ഓണ്യത്തിലും പുണ്ഡവരായകാണ്ടാ.

നിദാനപകാലങ്ങളിൽ നിന്നെറ താപ—
മാവുംവിധം പോകിയോരാ മരങ്ങൾ
ഇന്നന്ത്രയോ മേന കലന നിന്നാൽ
തെമ്പതാനമേ, വിസുമുത്രരായിരിക്കാം!

നാല്പുകളിലിപ്പാഴുമരവാൻ്ത പോട്ടേ,
നിന്നുവാനെന്ന മഹിതപമിളി?
താങ്കും ചരിത്രം സുഫലങ്ങൾകാണ്ടു
താന്താൻ പുലത്തനവരേ മഹാന്മാർ.

നവീനമാം ലോകതച്ചില്ലേ ചേൻ
 നാനാവിധം വേലയിലുല്പസിപ്പാൻ
 തശ്ചന്നിൽക്കുന്നാൽ രതകളുള്ളാ—
 താളാക്കമോ ഇത്തലമൃതത വർഗ്ഗം?

എതക്കിലും നിഃബഹമജ്ജുചേൻ
 പേരും നിനക്കാഞ്ചു ലഭിച്ചിട്ടേ!
 അതല്ലയോ മാനഷലോകമിപ്പോ
 ശാരാണ്ടതിട്ടം ഭർഖുഭേദം പദ്ധതം..

പുണ്യറി

ഉലകാം ഗ്രന്ഥാഗാരമാകാവേ തിരഞ്ഞിരു
വലയേണമോ ഹന്തി! കാവ്യലോല്പസ്മത്തുൻ.

താഴംപുവൊളിച്ചിരി തുകന ശിശ്രവണം
താഴതു നിലാവേദ്യം. പുന്തികാരാ മുകളിലും.

മന്ത്രയക്കന്തളി മാനസപ്രവൃത്തിയോ
സുന്ദരമായ വന്മു കണ്ണംപാം നിവൃത്തിയോ

എതൊന്നു കാംഖിച്ചാലുമിച്ചാനു കാവ്യങ്ങൾക്ക്
മീതയായും റസാത്മകം മരീറാറു ഫലപിക്കുമോ?

II

കാളിമ കലതന കാർക്കാണ്ടഞ്ചിനംപോലെ
കാളിയൻ അടിക്കാളിളം കാളിനിന്തിനുംപോലെ

വിരളപ്രസാദവും മുന്പുവച്ചായിപ്പിനെ—
ശരണി ചുമക്കുന്ന പന്നഗ്രേനപ്പോലെ

ഗൈരവം വഹിച്ചും മത്തുന്നീര വക്രത്തിനം
സേരണാം ശിശ്രവിന്നീര വദനത്തിനം തമിൽ

എതൊരു ദേശം! പച്ചേ നരകനാക്കണ്ടാക്ക—
മന്തരമിത്യുണ്ടേനോക്കവാനെള്ളിൽ.

III

വൈവികപരിഗ്രഹി തേട്ടൻ ശിക്ഷവിന്റെ
പുവിള്ളുവത്തികലായതു പലപ്പോഴും

ബന്ധങ്ങളുകനുള്ള യോഗിത്തൻ എങ്യത്തിൽ
ബന്ധമായ സത്പസ്‌ഹരണംപോലെ കാണാം.

ദോഗത്തില്ലയാലപ്പും മാടകമധു പുണ്ട്
രാഗവല്ലിയിൽ പുത്ത പുത്തനാം മലർപോലെ

മനാക്ഷനുരഭിലമായുള്ള വധവിന്റെ
സുന്ദരമുവത്തിലും ചിലപ്പോഴു കാണാം.

ആജയഗ്രഹമായ പുകഴിൻ വെണ്ണ ചേന്ന്
സൗജന്യമുദ്രാവാക്യം പുഞ്ചിരി ജയിക്കുന്ന.

ആയതിൻ പരിധിയിൽനിന്ന് നോക്കുന്നോച്ചല—
കാകവേ സുരലോക സന്നിമോയിത്തീരും.

ആരോഗ്യലക്ഷ്മീവംസം കരിഡ്യും കൊടിക്കുറി—
യാരോമൽ സ്നേഹത്തിനായും—സ്നേഹത്തിനുപയാരം.

അഭ്യവിതവണ്ണാഭാര—ഭാവത്തിൽ പൊഴിയന്ന
പുഞ്ചിരിയെക്കുത്തിന്റെ വിജയവിളംബരം.

ഇക്കഴിവെത മാസം

ഭാരതമഹാസഭാ യോഗത്തിൻ മഹത്തായ
ഭാരതാർ കനിഞ്ഞതറ മേരുമെയ വെള്ളിവാക്കി.

മഞ്ചുളമായീടുന മാംപുവിൻ മണംവീഴി
മഞ്ഞിനീൻര വെഞ്ഞപ്പുണ്ട മാന്ധമാം ശിരദ്ദോഷാടം

കേരളത്തിങ്കലാവിർദ്ദോച്ചനാർദ്ദോത്സവ
കേളിജ്ഞു് നിഭാനമായു് കേളിക്കേളി മാസം.

ഇന്നലെയോളു് തുലയെന്നിയെ നിലനിനി—
ടിനിതാ മകരത്തിൻ വായിൽപ്പുട്ടുശ്യമായു്.

II

സപ്രക്ഷേത്രം ലക്ഷ്മീവാസ യോഗ്യമാക്കവാനെന്ന
മക്ഷീണം മുതിരുന പുണ്യശാലിക്കണക്കെല്ലാം

അമൃതം കാളംമുഖം മുള്ളും പൊന്നിൻ കതിർ—
തുമയുമുള്ളവാക്കാൻ പോന്നാരമ്മാസാഗ്രാംഡി

പങ്ജവിലാസത്തെ യെന്നാനമാദരിച്ചു
വെക്കിലപ്പുയോവേണ്ട വാദവും വിഷാദവും.

III

സിംഹംപോൽ വിലസുമഗ്ഗുരുത്വവിൽ ക്ഷേത്രത്തയും
സംഹരിച്ചെല്ലാം കാലം പാപരാശികരിക്കുലം.

കരയും, ശ്രേതാംബരം വരണ്ണൈഡിഗംഗനേ
കരയോന്നാഴലാഴിക്കണ്ണാവാനതേ മാർദ്ദിം.

IV

അലപ്പുകളിൽ കഴിക്കേണ്ടകളാക്കിക്കൊണ്ടും
വെല്ലുന്ന കാലചട്ടമിങ്ങനെ തിരിഞ്ഞെന്നോട്.

അലപ്പുലിന്നാരുത്ത് ചെന്നന്തിയാൽ നിസ്സംഗയ—
മല്ലാസം ചന്ദ്രമന്ദിരിയുന്നതായുംകാണാം.

ഇട്ടിലെ വെളിച്ച്

ശാരദസ്യാകരനദിച്ചപൊങ്ങാറായീ—
കുരിത്താ നീങ്ങാറായോരിവിൻ തുടക്കത്തിൽ,

കാളിയല്പട്ടത്തിലോരു കാമിനി മനോജ്ഞത്തമാ。
മാളികയ്യു മേലുൽക്കണ്ണിതയായിരിക്കുന്ന.

അന്നമഹ്യാനധിക്കു കേരകക്കു, സൃംവസപ്പു—
സുദരം നിശാധവമോരോരോ ക്ഷണത്തിലും.

II

മന്ത്രിരാരാമങ്ങളിലഗംഗാനം ചുമനൗത്തു.
മന്മാത്രതന്നേന്തോ ഹര്ത്തിച്ച നടക്കുന്ന.

തൈവു നില്ലുണ്ടുമായു തുജ്ജയിൽ വിവേകം പോ—
ലാഡളിൽച്ചുറുദീപമങ്ങിയു വിളങ്കുന്ന.

ആസനങ്ങവാലയത്തിങ്ങൾനിന്നുനിന്നോ ധർമ്മ—
ശാസനംപോലേ ഘംഡാനിനദം മുഴങ്കുന്ന.

പാരിലേക്കമെയെന്തോ കാണവാൻ നദ്ദുണ്ട്
താരനേന്തുണ്ടെല്ലും തുന്ന വിലനുന്ന.

III

രക്തനം വിരക്തനം ഭിന്നമാം വികാരനേ—
ഭൂത്തിക്കടമാക്കിത്തീക്കംമൊന്നുതു ഗീതാരുതം.

പതിവായനേരത്തു കേരകമെല്ലീതത്തിക്കൽ
പ്രതിയും മന്ദ്രാച്ഛവുൽക്കണ്ണാവിവശയായും,

മേടമേലിൽനീട്. ദൈവവഞ്ചിതയായ
പേടമാൻമിഴിയവളാശയെപ്പ് ഫലിപ്പിപ്പാൻ

ഇനിയും വൈകിപ്പത്തിനാളെല്ലെന്നാൽവെച്ച്
തനിയേ പുരപ്പട്ടാളില്ലായിനിയിനോക്കീ.

IV

പുതംഷാസ്ത്രി പുണ്ഡ ശാന്തമാം റസംപോലെ
മതവുമൊങ്ങ യുവ—ഭിക്ഷ്യവിൻ വസതിയിൽ

പുത്തിനാനവള്ളടനാഗജാദ്യാദികൾ
തത്തിന കരളോട്ടുമൊട്ടിട നിന്നീടിനാം,

തുനാം കവാടത്തെപ്പ് ഭിക്ഷ്യവിൻ പേഷം പുണ്ട്
പിറന്ന നാദബ്ലൂഹമരണരം കാണായു് വന്ന.

മുന്നിയിപ്പു നൽകം പുമണമണിക്കാറിൻ
പിന്നാലെ പുവേണിയുമൊങ്ങമട്ടകം പുകാരം.

V

“അമേധ! ഞാൻ വണ്ണത്തുനേന്നേതാങ്ക വേദാജ്ഞത
നിവകൻ നിർപ്പഹിച്ച നിർവ്വൃതി നേടീഞ്ഞോ?”

ഉത്ഥിതനായ ഭിക്ഷ്യ മതിമാൻ കാലോച്ചിതാ,
കൃത്യമോത്തുനേവം ചൊല്ലിനാൻ പിന്നിതനായു്.

അമ്മഗ്രം ഫലിച്ചപോയു് കാമബാധകലോച്ചി—
ഞത്തമ്മതൻ മനസ്ഥിതി പുണ്ഡവാ മടങ്ങിനാം.

നിഭതം ചല്ലുവിംബമനേരം പാരിൻനേക്കം
നഭ്ലൂം നമ്മുാരമ്പുപോൽ പ്രകാശിച്ചു.

അനന്വഭിക്ഷ്യവന്ന തെറിയിയാൽ നരേന്ദ്രനെ
യെന്നിയേ ‘വിവേകാനന്ദ’ എന്ന നാം കണ്ണീടുമോ?

വർഷാരംഭം

മയിലിലുമധികം മദീയചീത്തം
മധുരത കണ്ട് മടിയ്ക്കുമദ്ദിനങ്ങൾ
മമ സപിയമണംതിട്ടം വീണ്ട്
മരതകമേചകമേലുശേഖരങ്ങൾ

കന്ധടയ റപനായുവനങ്ങളി നേൻ—
കനലോളി ചേന്നുകളുണ്ട് കാലചക്രം
അതിനിടയിലണ്ണഞ്ചിട്ടം മദാശാ—
മധുരവലാകയവസ്യയാകാമാവോ?

ഉലകിനട സുഖാസുവഞ്ചൾ വൈപലും
മഴയുമെടുത്തു കരിപ്പുചുത്തിട്ടുനോർ
കരിമുകിൽനിര പേരുത്തുവാത്തിയും കൊ—
ണ്ണപമതാപമൊഴിപ്പുതോർപ്പതിലും.

വെയിൽ തെളിവിനതക ചുട്ടേകാം,
മഴയമ മത്തലിനൊപ്പുമേ തണ്ണും;
പ്രകൃതിനിലയിൽനിന്നു നോക്കിട്ടുനോരാം—
ചുരിയിലുമൊട്ട് കരച്ചിലാണ ദേംം.

നന സുക്തവിധാനമേ സുഖാത്മം
മനജന, താനമറിഞ്ഞതാണനെല്ലോം;
അനദിനമിവനാശയൊന്നു, മരറാ—
നനവേ, മത്തങ്ങൻ പോയിട്ടു കാലം.

സ്വരാജ്യത്തേട്ടം

(തരാളയുടെ ആവലാതി)

മണിയുകമെന്നതിനർത്ഥം മനഷ്യനു
മനങ്ങനെന്നാണെന പന്ത്രംട്ടി?

കോപനരാക്കിയ മാനഷരന്നുന്നും
ക്രൂപമണിയുകമെന്നൊതിക്കൊണ്ട്,

റൈക്കനെ വെള്ളവാനന്നുനേനക്കാല്ലുനു
ഡീകരൻ ഫത്തുനബിജ്ഞനന്തരു.

II

ആദിയിലിശ്വരൻ സ്വഷ്ടിച്ചതെല്ലായു—
മാദരിച്ചീടുനു വെള്ളമല്ലോ

ആയതിൽ ദൈവനോൻ ക്രൂപത്തിലായാലും
വാപിയിലായാലുമെന്തുവേണ്ട?

ത്രിലുഖിക്കു മേരു കൊട്ടക്കുന്നതൊന്നാണു
ബുദ്ധിയെന്നാലു ഞാദാക്കിഡ്രൂ?

III

കോഡക്കുവിൻ, പാണ്ഡാതകാലമിപ്പാത്തട്ടി—
ലുഞ്ചക്കടമായ വിപത്തണ്ണഞ്ഞ.

അട്ടരീക്കാലഃായും റൂഷ്യിയില്ലായുംകയറൽ
കാശ്ചം വശംകുട്ട ലോകരല്ലോ.

ജീവനമെന്നതു ജീവനമെന്നല്ല
ഭാവന മർത്ത്യനമനശായി;

IV

കനിച്ചിയാനാൽ ഫ്രാൻകപയാ—
ലന്ന വസിപ്പുനാം മാറുനീറ്റുൻ
ഇന്ത്രേൻറി ത്രഷ്ടികായു് പാടിയ സുക്രതങ്ങ—
ഉന്നോറ്റ പാടിയോൻ തെങ്ങളുംല്ലോ.

എന്നതുകൊണ്ടിനാം ഫ്രെംഗ്മാനവേവതാ—
വുന്നത്തിലെത്തേഴ്സ് പുജ്യരായി.

V

അംഗങ്ങെന്നയുള്ളാൽ തെങ്ങളെയിക്കാല—
മെങ്ങങ്ങെന മാനഷരോത്തിട്ടിനാ!

വദിച്ചുകൊള്ളണമെന്നില്ല, പോകട്ട
നിന്തിച്ചുകൊണ്ടാലുമില്ല ചോദ്യോ!

തനിച്ചപോലവരെങ്ങളെക്കാലിച്ചവാ—
നൊന്നിച്ചുംബന്പട്ടതാണ ഭാസം.

VI

പാശായ മോഹം പയറുവാനായിട്ട്
പാഠാലയാവ്യയിലൊന്നണ്ടല്ലോ,

ആയതിന് മെമ്പയോടൊന്നിച്ചു തെങ്ങരാക്കു—
മായാതമായി മഹാഭരതം—

ബാലക്കാരെന്നല്ലോ, ബാലികമാർപ്പോലും
കാലക്കാരായു് തീരിന് തെങ്ങരാക്കിപ്പോരാ.

VII

കണ്ണേടം ഞങ്ങളെ വന്ന പിടിക്കുന്ന
കൊണ്ടുപോയീട്ടു കൊന്നീട്ടു.

കട്ടികൾ കത്തിര, കത്തി തുടങ്ങിയ
വട്ടവുമായി വലിഞ്ഞു കേരി,

ക്കുള്ള തുരക്കുന്ന കാലരിഞ്ഞല്ലുക്—
ഈക്കുള്ളുന്ന കഷ്ടം! തക്കതിനെന.

VIII

മുറുമേ ഞങ്ങളെക്കീറിസ്സിരകളും
മറുമെന്താക്കെയോ നോക്കേപോഴും

പുഷ്ടിയില്ലാതായ കാലത്തു ഞങ്ങളിൽ—
പുഷ്ടിയായു് കാണായ രാജ്യങ്ങൾഹം

അല്ലവും കാണാവാൻ ക്കുള്ളവക്കീശപരൻ
കല്പിച്ചതില്ലോ, കഷ്ടം! കഷ്ടം!

അരീഞ്ഞുട്ട

ഇക്കാറിന്നിര ചുടിച്ചു മലയിലും
തസാനവിസാന്തുമായും
രുക്കാഡും ദളിതേന്തുനീലപനിനമായും—
ക്കാണം വനംതന്നിലും
ഉരക്കാവിനാളവായ ചിനയകലും—
സംസ്കാരവിഷ്ണും തിരിയോ
മൽക്കാന്താവിഷയാന്തരംഗരതിയോ
തുകനു മേ കൊതുകും?

സ്ഥാനേ ചാതപുമത്സിലും, ഹിമവ—
സാനപ്രദേശങ്ങളിൽ—
ന്നാനേ വീണാഴക്കന പുണ്യനദിതൻ—
തണ്ണീരിനാലോ, പരം
നൊ, നേതാനമകന്നടൻ പരിസരം.
പുക്കനൊഴും ദ്രോഷ്യായും
മാനേലും മിചി തുകിച്ചും വിമലമാം
കണ്ണീരിനാലോ വരം?

രാഗത്താൽ മധുരിച്ചുമള്ളു നിലയിൽ
കൈക്കണ്ണുമോരോവിയം
ഭോഗത്താൽ പരിത്രണപ്പിപുണ്ണമമരം
സാധാരണന്നാരിലും
യോഗംകൊണ്ട വിരകതരായുലപകിനെ—
ഡ്രപ്പാടേ വെറുക്കും മഹാ—
ഭാഗമാരവിലേപശരനാഡിമത—
നാരെന്നതെച്ചുണ്ണുമോ?

വകാട്ടിൽക്കെട്ടികൊണ്ടന്യുപരനായു്
 ധ്യാനാന്വയോഗത്തിനു—
 ലോകാരാഹിതമായു് ക്കനിഞ്ഞമത്രമെൻ
 ചിത്താംബുജം തന്നെയോ
 പുകാവാൻ കരത്തിനാലുന്നയി—
 ചുനമുമായു് ചങ്ഗികാ—
 സകാശസ്വിതമാം പ്രീയാവദനമോ
 കൈകൈബാണ്ടു പൊക്കേണ്ടു ഞാൻ?

പാരേ! രാപ്പുകലെന്ന രണ്ടു കരയും
 തട്ടിത്തക്കത്തിന്ത്രയോ
 മുരേ പാഞ്ഞതാഴുകന കാലുന്തിതൻ
 കല്ലോലകോലാഹലു,
 നേരേ പാർത്തവിമുക്തനായു് ഭവതിയിൽ—
 തന്നേ ലയിച്ചീടുവാ—
 നാരെതും കരതാതിയപ്പുവനവൻ
 വിജ്ഞാനിയോ വിധിഷിയോ?

ത്രിവേണി

സ്വാത്രന്ത്യസ്ഥന്ത്യസമതപസമാഹാര—
അതയായി ത്രയീത്രപാനരംപോലെ

ത്രേതിപ്രദയായ് വിള്ളേം മഹേഷപരി,
മാതൃക്ഷംഗല്യ ജീവനാധാരമേ!

നിന്നട ദിവ്യമാം സന്നിധാനത്തിക്കൽ
നിന്നതാഴുന്നവനെന്നമുയൻ്വൻ.

ഗംഗാധരശിരോഭ്രഹ്മണമാകിന
മംഗലദേവതേ ദേവീ! നമോന്തുനേ!!

II

പ്രഞ്ചം സുഖദേയനാലും ജനങ്ങൾക്ക
സംഗ്രഹണമാനത്രം ഭർപ്പുഡയല്ലോനീ

ഗ്രാപാലക്തിജനാൽ മാനിതയായ് സ്വർ—
സോപാനമായ കളിനാമജയോച്ചം

അന്തർപ്പിതയായനന്തമായ് കാന്തിപ്പു—
ബഭറതരാ ചേരും സരസപതിതന്നോച്ചം

നന്നിച്ചു നീരയാഴക്കീഴന്നിടത്തിന
വദ്ധിച്ചിട്ടുന്ന ഞാൻ പിന്നെയും പിന്നെയും..

III

സത്പദ്ധത്തേത്തീരു കാരതഴിച്ചീഴന
സത്പരജന്മമോട്ടുർത്തിനേംപോലെ,
ഭിന്നവള്ളുപ്പാദി കൈകൈണഡിരിക്കില്ല—
മനുനമന്യാന്യസംഗമം പൂണ്ടനീ
നിത്യമായു നിശ്വാസവലമായു ഗാന്ധിരമാ—
യത്യന്തപ്പള്ളമാമൊന്നിനെ ലാക്കാക്കി
നോയു കുതിച്ചുാഴകിക്കൈണഡിരിക്കന
നിന്നപോകാതെ ഫലപ്രാഞ്ചിയോളവും..

IV

പുണ്യ, ശരംണ്യ, പുരാണാധ്യപനീനൻറ
കള്ളിൽപ്പതിഞ്ചു നീ ത്രപാന്തരപ്പെട്ട്
അന്ന മഹായജനപേടിക്കരാ യാഗങ്ങ—
ളേന്നിവ ചിത്രീകരിച്ച കരയെല്ലാം
ശേമായീടിലും മാത്രജലപന്ത്രിൽ
നന്ദത പോകവോൻ പോതമേ നിയുനം..
ദേവി, ത്രിവേണി! നിൻ ദിവ്യപരിധിക്കു—
മീവിയും നേരീടു ജീള്ളുതയോർക്കുന്നോം
മറ്റുള്ള ലഞക്കികവന്നുക്കൈതന്നിഗതി
മറ്റുമെന്താതേണ്ടു? കാലം മഹാബലി!!

V

ഭവ്യ, വൈദീയസംഗം വെറുകുന്ന
ഭവ്യരപ്പുറി ഞാനോർക്കുന്നതേയില്ല.
വിശ്വേഷാർ പുകയുന്ന പുണ്യമാം നിൻചെറു
തള്ളിരക്കുന്നതേളുൻ താഴുസിരകളിൽ

ചെപ്പുട്ട മേല്പുമേൽ, ഇന്ത്യിയഗ്രാമങ്ങ—
ഒള്ളപ്പാടുണ്ടനും ഞാൻ ശക്തനായീടെട്ട,

നിനെന സൃഷ്ടിച്ചു ഞാൻ പ്രത്യുഥനായീടെട്ട്,
നിന്നിലെന്നാത്താവു നിർവ്വതി നേടെട്ട.

ഒരു പഴയ അത്താണി

അന്നന്നൻറെ ബാല്യത്തിലെത്രയോ നാളുക—
ക്കേന്നുടെ വിശ്രമവേദിയായി,

നിന്നാളേള്ളാരത്താണിയോടെചുമെൻ പേഴ്സ്—
യോന്ന് പത്രക്കവാനിയീടയിൽ,

ചെന്ന ഞാനന്തിക്കു വേന്നൽക്കെതിരവൻ
പൊന്നിന്നനിറം വീണ്ടുമെന്തിട്ടുനോഡം.

II

നീണ്ടുകുടക്കുന്ന പാടത്താരേടത്തു
ക്കണ്ടുകുറഞ്ഞ ചെറുകളും,

പച്ചപീടിപ്പീച്ച തെരഞ്ഞെടുകളും
കൊച്ചു പറഞ്ഞാനുമൊത്തിണങ്ങി,

നിൽക്കുന്നാരാലീൻ ചുവട്ടിലാണുന്നട
സർക്കാരവേദിയപ്പുണ്ണ്യവേദി.

III

മാനസമാജ്യത്തിൻ ഭാരമിറക്കി ഞാ—
നാനന്തരുന്നിലനാകമിപ്പും

എന്നോത്തൊ വിശ്രമസ്ഥാനമന്നയുമെൻ
മുന്നിൽ ഞാൻ കണ്ണതെന്നായിരുന്ന!

ആ ഹന്തി ! കാലത്തിനാവേടലീലയി—
ലാകവേ കീഴുൽ മറഞ്ഞവള്ളും ,

ആജമധ്യന്മായത്താണിക്രടിയു—
മാക്ലമായിക്കിടനിടന് .

IV

ഐപാരമരീചിയാൽ വന്തിര തല്ലുന
വാരാഗിയൊത്ത വയലിലുടെ

പോകം ചുമട്ടക്കാക്കാക്കെയും വിശ്രമ—
മേകന കൊച്ചുമെമനാകമായി

പൊങ്ങിനിനീച്ചമിച്ചുണ്ടുള്ളത്താണി—
യെങ്ങനെ ഭൂത്തംഗത്തമാൻ?

V

കുറയ്ക്കാണന മാത്രയിൽപ്പുണ്ടെനെ—
ചൂരയ്ക്കു നിൽക്കുമീ സോധിപ്പുകൾം .

മോടിയിൽ കാറേററിളക്കമിലകളാൽ
മാടിവിളിക്കുമാറായിരുന്ന!

ആയയും നശമായും ശ്രദ്ധമാം ശാവയു—
മായിനു നിശ്ചലം നിന്നനിടന് .

VI

കഷ്ണം പ്രപഞ്ചനിയമങ്ങളീവിയം
സ്ഥിഷ്ടമായുംതീരവാനെന്നു ബന്ധം ?

പാപിക്ക വാഴവാൻ സപർണ്ണം , സുകൃതിക്ക
പാതാളം , എന്നല്ലോ വന്ന ഞായം ?

ഹന്ത്! ഞാനോക്കാത്ത കാഴ്ചയാലെന്നും
വെള്ളുങ്ങകീടുന്ന മട്ടിലായി.

VII

എന്നും ജീവചെപ്പതന്യുദാതാക്കളീ—
ലെന്നമായത്താണിയാണ് മേലേ.

എൻറെ ശരീരവുമെൻറെ ശരീരിയു—
മെൻറെ പരിമിതമാമറിയു.

എല്ലാമതിനു കടപ്പെട്ടതാണുനു
ചൊല്ലാമെന്നിക്കില്ല കില്ലതെല്ലും.

VIII

എത്രയോ വസരം ഭാരാത്തരാധ്യവ—
ക്കത്രയും താങ്കും തന്നെല്ലമായി,

വത്തിച്ചിത്തിനോരിതിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ
വര്ത്തമാനസ്ഥിതി ഭിന്നമല്ലോ.

എങ്കിലും ലോകോപകാരത്തിൽ ജീണ്ടിച്ചു
പങ്കപിരിഞ്ഞ ശിലകൾതോറും.

മിന്നിത്തിള്ളങ്കും സുകൃതശകലങ്ങു—
ഭൂനമിതിൻ പുകാര നിത്തികൈകാള്ളും.

വിശ്വസുക്കതം.

ഉലകിൽപ്പരമേളളിലെന്നുപോത്
വിലാസം പാവനഗക്തിപുരമേ!
നലമേറിന നിൻ മൃണങ്ങളും
നിലയും ചൊല്ലിനമീതെയ്ക്കളിനം..

തടസീമയകനു നിന്നിട്ടും
തവ മായാമയമാം മഹാസ്തീയിൽ
അലപോലെയപേതലപക്ഷ്യരാ—
യലയുന്നാരടിയങ്ങളെപ്പുംാം,

അവന്നേ! പവിത്രമായും
തവ ചെത്തന്യകണങ്ങളാം നരർ,
വേജാലനിബദ്ധരൈകില്ലു.
വൈഭാലോകനബലക്കാരുകൾ!

പരമേശ്വര! ‘‘ഹൈന്ദവ’’നു നീ
പരച്ചിൽ ഗ്രൂഹപരാത്മശക്തിതാൻ
പരമാത്മമറിഞ്ഞ ‘ബേഖല’നോ
പരമം ധാമവുമായിട്ടുണ്ടോപോൻ.

അന്നല്ലാകെല്ലാം കാണാവോ—
രന്നല്ല ‘പാഴുസി’യറിഞ്ഞിട്ടുനു നീ
ജനനായക! ‘ജ്ഞത്’നോ സനാ—
തനസിംഹാസനസീഴിലക്ഷിതൻ,

അമലപ്രജയാർദ്ദനീശന
നറിവു 'ക്രൈസ്തവൻ' നിനെ നിത്യവും
അവിലേപ്പര, സർശകതനാ—
യദി, 'മഹുണി'മിനമീധ്യായി നീ.

അകമേസുവമാത്രപന്നാ—
യത്തോ. നിങ്കല! നിന്മിൽ നിന്മഹോ!
അകല്പനളവീയസാരരാ—
മടിയാർ ശ്രദ്ധന്തയാർന്നഹോകമേ.

അനക്കവ കലർന്നിട്ടു നീ—
നന്നസന്ധാനമകന്നതെക്കിലും
അനവാസരമാത്രവാഞ്ചിതം
മനജാത്മാവു വഴിക്കെ ചെയ്യുവു നീ.

കത്താം, അതിനല്ലേയോ കലാ—
വിത്തും, കാര്യവിചാരണശിയും
തിരവുള്ളമലിന്തു മാറ്റശി—
ക്കൈളുന്ന പ്രണയാർദ്ദനവും.

ഇനിയും പല സർഗ്ഗാത്തിനായും
പണിയുന്നാരിവൻ നിന്മപദാംബുജം;
വേദിക്ഷയിലിക്കിടാങ്ങൾ തന്ന—
നിന്മവെല്ലാം നിറവേദുമേ ദുഃഖം..

അഭിമാനിത കൊണ്ടുനേകരു—
ബന്ധിയദ്ദുകപെരാധരമെങ്കിലും
അതിൽനിന്മമകന്നകനിവ—
കമെ നിന്മാദണയായുവരേണമേ!!

ചിപ്പണി

കെട്ടതഗീതം

1. മച്ചിത്തസന്നാരി= ഏൻറു കന്നുംകന്ന ഇത്രക്കാരൻ.
വിത്രി= എഴുപുരും കഞ്ഞകഹിനം = ദശില്ലാത്തതു”; സുവസന്നാ
രയോഗ്യമെന്നാൽമാ. കൊമ്മുശുംമല്ലവേദ്യം = മനോഹരവും നീല നീറ
വുചായ ആകാശം. സംഗീതസംഘടം = സംഗീതം നീറണ്ടതു”; ആകർ
ഷകം. ലബ്ധകരം=ആഗ്രഹം സാധിച്ചവർ. ശ്രദ്ധ = യജവന്മാലഭ്യസ്ഥ
രിപ്പറുംതോമ= ശത്രുജ്ജടത്തിനു ദേവതത ഉണ്ണാക്കന്നവരാം

കവി തന്റെ മാത്രമേഖലയായ കേരളത്തിനേൻ ഹഫിമാതിശയത്തെ
പുക്കുന്നു. കേരളത്തിലെ എഴുപുരുസ്തുലിയപ്പുറി ചാന്തികങ്കളും
പ്രക്തിമാഹാത്മ്യത്തെ കാണുകയും ചെയ്യുന്ന ദയവന്റെ മന്നും
യാംതൊങ്കത്തിലുള്ളു വ്യാകലതകളും കടന്ന ത്രിക്കയില്ലെന്ന് സാരം.

2. കനലയാഴികരം=പര്യാവരം. അധ്യാശ്വി=അടയു
ചെല്ലുവാൻപാടില്ലാത്ത. കാലപ്പുകൾച്ചു=കാലങ്ങേം, കഷ്ണകാലമെന്നം..
ഇരു=ഒന്നി. വാൻ.....ഒൻ=മനോഹരമായ കാർമ്മോഹമാകന്ന തലമട്ടി
സൂനിതാട്ടഹാസം=ഇടക്കിമുഖകമാകന്ന അട്ടഹാസനേന്നാട്ടുട്ടിയവരം. ആഹ
വയോഗ്യം= യുദ്ധത്തിനു യോജിച്ചതു. മാഹേന്ദ്രപാപാകിത്തു=മഴ'വാഡി'
യരിച്ചവരം. ഭേദശിഷ്ടപ്രിയ=പരശ്രാമനു പ്രീയപ്പെട്ടവരം

കേരളത്തുമേഖലയെ യുദ്ധസന്നാദയായി നില്ക്കുന്ന ഒരു ദേവിയായി
കല്പിച്ചിരുക്കുന്നു. സഹപ്രേഷനയും. കനകമേളയും. ശബ്ദിയുടെ അംഗരക്ഷക
മന്ത്രായും. ലവകരു സൂനാദൈലൂഡു. കാർമ്മോഹനങ്ങളു അശിഖ്നാച്ചിതറിക്കു
ക്കുന്ന തലചട്ടിയായും. മഹാവിഷ്ണുവും മഹാദാത്തവി
വില്ലായും ഇടക്കിമുഖകമാനും. കവി ആപനം മെയ്യിരിക്കുന്നു.

3. ആചാന്തവേദാന്തവാരിയി= വേദാന്തമാക്കന്ന സംഖ്യാത്തെ കടി
ചൂപാൻ. അനുനാശരം= പരിപൂർണ്ണമുഖവ്രദ്ധി. കവിതാറുമം= കവി
താപുക്ഷം. നാശ.....കാരി= ശ്രീകൃഷ്ണൻറെ ശംഖനാഭം പോലെയി
രിക്കുന്ന. സംഹാരി= തുള്ളി.

ശകരാപാരും, ത്രജ്യവത്തചുത്തും, മേൻപ്പുത്രും ഭൂതിരി, കഞ്ഞൻ
നന്ദ്യാർ, ഉള്ളായിവാരിയർ തുടങ്ങിയ പണ്ണിത്തമാദം. കവികളും കേരള
ദ്രോഡിയുടെ ‘രന്തഗൾ’ ‘തയയ പിളിച്ചുപറയുകയാണെല്ലാ ചെയ്യുന്നതു’.

4. ദാ..... നാ-പ്രസന്നമായ ഭാവത്താട്ടുട്ടിയവരം. ലേവകാ
രാഖ്യ-ലേവകരാം ആരാധിക്കപ്പെട്ടവരം. പുത്രവിച്ഛുഖം-പരിഗ്ര

ഡച്ചാറ്റ. അസം..... രണ്ട്-വർഷിയേക്കില്ലാത്ത ഉള്ളിപ്രക്ല്യൂസം-വർ ഡിച്ച ഫേഡം.

ശ്രവിട കവി “ശരുമൈ”യിൽ കാവുതും സകല്ലിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു പർബ്ബം, ലേവകന്നാർ, വൃത്തം, ഭാവം മുതലായ വാക്കുകൾക്ക് കവിതാപക്ഷത്തിലുണ്ട് അദ്ദേഹം, സുവിഭിത്തമാണാല്ലോ. കവി “ക്രിഗിൽ” ആദ്യമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതും “ശരുമൈ”യാംലൂക്കും ശാഖ തുറന്നു പത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചു, അതും, പരിയാവുന്നതാണോ. കേരളത്തിലുണ്ടുമീ അടക്ക പക്ഷജാരിൽ ലേവകന്നാർ എന്നതിനു ദേവന്മാർ ഏറ്റവും കുമ്മം, ദ്രാജികം, സ്രീഗംഗുസ്ഥ ശഡായ കേരളത്തെ വേറുംപോലും ബഹുമാനിക്കുന്നവും കാണം.

ഒരു മഹി പ്രരമിം

കവിസാർജ്ജമനനായിത്തു കൊട്ടണ്ണല്ലൂർ ശമരിയ കൊച്ചല്ലുമീതു എന്നാണെന്നും ചരിത്രിൽ അനാശോചിച്ചുവക്കണ്ടോ, കവി അക്കാലവത്തോടു കൂടി ഒരു കവിതയാണെന്നും.

1. ആക്രൂം-ചന്ദനാഹരം. ദർക്കോ-പ്രത്തികെട്ട് പ്രഭോദശോകങ്ങൾ -സുവിശ്വാസങ്ങൾ ദ്രുംം-വിഷമം. ഇം ലോകം സുവിശ്വാസമീക്രമം ദണ്ഡന ചുതക്കം.

2. അംത ആശയാത്മനൻ എഴുസു-പശ്ചിയായി തുടർന്ന ദാണിക്കുന്നു.

3. സുവിശ്വാസങ്ങൾ തുടക്കംരംഞ്ഞു. തണ്ണത്തെ ദാരാവു, കടത്തു തുടിത്തീയും, ചേലമുളിപ്പ് ദാരിച്ചു പസിക്കുന്നു. വിഷവും, ആസ്ത്രം പാലാഴിയിൽ നിന്നുതു ദാശാശംഖായന്തും. പോരുംവൻ-രക്ഷകനായ വിജയം.

4. ദ്രവ്യാരം തൃക്കരാഡില്ലാത്ത. ശാരവിവരം-ഭാവസ്ഥാനരു, നിന്മവാപണം-ചെയ്ത-കൂടുതുടക്ക. ഇം ലോകം സുവിശ്വാസമീക്രൂർ ദാണി-നല്ലോപാലെ ആറിയാവുന്നവരുംടുടി ആപരിലപട്ടങ്ങളിൽ അത്താടക്ക മറന്നു വ്യസനാക്രാന്നരായിത്തീരുന്നു.

5. അംത്യുസൈജവ്യം-ദിവ്യസുവം. ആശാ.നം-പലതും ആശകളാകന തിരുമാലകളുാട്ടുട്ടീയതും. താരിക-കടക്കക. ദർവിയി-ശ്രീബേദവ്യം. മനഷ്യൻ സുവിശ്വാസി ആശാരേതനായി രാജാന്മാർപ്പാത്തിച്ചുകുണ്ടിരിക്കു പെട്ടെന്ന മരണാട്ടങ്ങൾ.

6. അത്യുക്കരായ വൃസന്നാ, നടവിൽ, ദ്രവശാന്തി തേനു തത്പരാനാം.

7. എവ.....ശി-ജനാനന്ദിയും. ആസ്-ആട്ടത്തുമുപനും— തന്നു രണ്ട് അനുരോധങ്ങളിലും കണക്കാൽ “എഡി സിഡി” എന്ന പദ്ധതിക്കണക്കാം എങ്കിലും അവരെ സ്വീകരിച്ചിരുന്നതും.

8. അപൂർവ്വ ഫേയാവിത-അസാധ്യരേണ്ടായ ബുദ്ധിയുംകൂടി.

9. കച്ചേരം.....ലിം-കച്ചേരലൻറ പ്രാചീതമായ അവിലിനേംട തല്ലും കാബ്യശിഖം-സംഹിത്യശാസ്ത്രം. ഗ്രീക്കുപ്പ്-ഓൻ പ്രാചീതമായ അറാറിഞ്ചുകാണ്ടു് റൂപ്പിപ്പുട്ടു് കച്ചേരനെ കബേരനാക്കിയതുപോലെ തന്നുരാൻ തണ്ണൻ ബാലബിശ്വാസായ പദ്ധതിയും മേടു് സംഭന്ധിച്ചു് തന്നു അഭിനിഷ്ഠവനു്” കവി പാഖനാ.

10. ഗ്രീക്കു.....രം-കൊച്ചണ്ണ പ്ലി-ം റാജശംഗാരാരാഡു ഭാഗ്യ നുകൾത്തും.

12. കാ.....ത-സാഹിത്യശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യം സുധർശം-ദേഹ സംഭ. ഗീജ്ഞതി-ബൃഹസ്പതി. പ്രേച്ചിനക്കാലം-രം-കൊച്ചണ്ണ നുകൾത്തും രാജശംഗാരം ഒരു വലിയ വിശ്വാസക്രൈത്യവാദിയും.

13—14 ‘കെട്ടണ്ണല്ലോ പ്രസ്ഥാനം’ സാഹിത്യലാക്കന്തിൽ സുപ്രസിദ്ധമാണു്. ഏറ്റവും നീന്തുവാൻപോതും, കണ്ണാക്കുന്നതുവരാൻ നാഡിക്കാരാജം, നടവത്തപ്പും, ടുഡിൽ കണ്ണാക്കുവാൻമെന്നും മുതലായ വർഷം കളരിയിൽ പയററിയവരാകനു. ഇവതാടവേലും ആശാലും സ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്നതു കൊച്ചുപ്പിത്തനുപരാന്തരാണതു.

15. തേരറം-വിചാരം. പുത്രൻ-കുർഭ-നവീനപ്രസ്ഥാനം.

16. കരാളം-ഭേദകരം. അവശിഷ്ടകൾ-അവശിഷ്ടവർ. കുറീച്ചു കൂട്ടിത്തന്നുവാരം” കൊച്ചുപ്പി മഹാരാജാവു തിരുമന്ത്രംകാണ്ടു് “കവിസാദവഭേദമണം” എന്ന വിതരം കല്പിച്ചുകൊട്ടത്തു പ്രസിദ്ധമാണെല്ലാ.

17—18. സുമരുപ്പത്തബന്ന് സാഹിത്യത്തിൽ ചാത്രാലി, ശാസ്ത്രം എഴുപ്പിലും. നിവാരണാനന്ദത്തിനും. സംഗീതം, ആയുർവേദം, നാട്യം ശാസ്ത്രം-വിതലായവയിൽ അഭ്യർത്ഥനയുണ്ടായിത്തുനാ പാടവത്തിനു് ആ മൃദുവാ രൂപം ശിഖ്യപരമ്പരാത്മകമാണു് ഉത്തമസാക്ഷ്യം ദഹിക്കുന്നുു.

19. ഭേ.....ഞങ്ങളുടെ ക്ഷയിപ്പുക്കുകൾ നിന്മിപ്പണിൾ. ക്രാതാവലി-ജീവികൾ-ക്രാർജ്ജവം. പ്രതകാലമാകന്ന സജ്ജം. ദഹംപ്രകാശം നല്കുകാലം. എഴുപ്പുത്തിൽ കഴിഞ്ഞുള്ളടന്നവെന്ന കവി പരിത്വപിച്ചുന്നു.

എരുവൻറ വീണ

രൈക്കൽ കവി എറിണാകളം കായൽക്കായിൽ ഇൻഫീൻ പാർക്ക്‌ൾ കാറ്റോൺക്കവാൻ പൊയ അവസരത്തിലുണ്ടായ ആനഭവത്തെ, വർഷ്ണി 1 മഴന്താണ് ഈ കവിത. ഇതിലെ വീണ കവിയുടെ മനസ്സും സുഖരും സാമ്പത്തനസ്യയുംകൂടും. സന്ധ്യാസമയത്തെ പ്രക്തിസൗജ്യത്തിൽ ലയിച്ച തത്തിമരനു പോയ കവിയുടെ സ്ഥിരതൈയൊന്നു ഇതിൽ ചീതുകരിച്ചിട്ടുള്ളതും.

1. “വരദാലഘത്തിന്റെ വരദഗാപുരം”മന കവി വർഷ്ണി ക്കുന്നതു. കായലിനേയാണ്. വീണ തട്ടിപ്പിക്ക—മനസ്സിനെ ആയ രഹികാ.

2. ദ്യുതി—ശാഖ, കാണി. വർഷ്ണിരേവപിത്രം—പലതരത്തിലുള്ള നിറം. അംബരം—ആകാശം; വസ്ത്രമന്മാ. തൃപ്തി....ച—ചട്ടപ്പഴപ്പീച്ച തകം. പേരാലു പിംഗളുവർണ്ണി.

3. ഭവ്യ—ശ്രേഷ്ഠം. സാമ്ഹാലത്തെ പ്രക്തിസൗജ്യത്തിൽ മരങ്ങിപ്പോയ കവി തന്നതാൻ മന സ്വപ്നങ്ങരം ഇരുന്ന പോയും എന്ന സാരം.

4. വാനൈ—ചരിതം—ആഗ്രഹം. പ്രീണനക്ഷം—സന്നോധിപ്പിക്കാൻ ശക്തിയുള്ള. പ്രക്തിരമണിയതയീൽ ശേനനായിപ്പോയ കവി ചുരും ഇത്തും വ്യാപിച്ചശേഷം. മാത്രമേ തന്റെ പിന്നാലോകത്തിൽ നിന്ന നിംഗംമുള്ള.

വണ്ടിനോട് രണ്ടുവാക്കു

നായികയെ അകാലത്തിലുപേക്ഷിച്ചുപോയ നായകനെപ്പറ്റി അന്യാപദേശാരീത്യാ എന്തിയ ഒരു കവിതയാണീതു.

1. മടിഞ്ഞു—അവസരാനിച്ചു. പുഡേള—വസന്തം. കെടുമകരം. അവ സാനിച്ചു എല്ലബനം ആരംഭിച്ചു എന്ന സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

ജാതിക്കുരം

കേരളത്തിലെ ജാതിഭേദങ്ങളും തന്നീമിത്താദ്ധ്യും അനന്തരം ദ്രോഡംകാണ കവി. ഇവിടെ പ്രധാനമായി സൂചിപ്പിക്കുന്നതും.

1. പദ്മത്രജ്ഞാളിയുടെ വിഷമത്രപത്തിലുള്ള സമേളനത്തിൽ നിന്നാണ ലേഡക്കല്പത്തി എന്ന ശാസ്ത്രം. ആ വാദിശാവസ്ഥത്തെന്നും

ഞോ ജാതിനിനീക്കിത്തഫളി വൈഷ്ണവരക്കൊല്ലും കാരണമെന്ന കവി ശക്തിപ്പാ. കേരളത്തിൻറെ അഭിസ്രൂപിക്കു പ്രധാന പ്രതിബന്ധമായി നിഡിപ്പാതു മുഴ നശിച്ച ജാതിവേദങ്ങൾ; അവധാരണം അസൗര്യമാരെ നാട്ടിപ്പു ദാതരം. ജാതിവേദം സർപ്പിന്ത്രപ്പൂഖം പോർക്കളുമാക്കിത്തീ ക്ഷണിക്കല്ലോ.

2. ആവിലം—കലഞ്ചൈയതു. ഭാസ്യവരാമക്ഷാണി—കേരളം. ചീതിലബിക്ഷപം—മനോവിഭ്രം. ജാതിവേദംക്കണ്ണ് വിഷമിക്കാനാക്കരളുമായ അപസ്ഥാനം ബാധിച്ച ഒരു ശ്രീയായി കവി വർഷ്ണിക്കന്നു.

3. തപസ്വിനി—ഭാവിത. അപരാഘ്നി—പശ്വിമസംഗ്രഹം. പരമ്പരാ മൻ ശിവൻറെ ശിഷ്യനം കേരളത്തിനീ പരമ്പരാമാൻറെ പത്രിയമാണെല്ലാ. അപസ്ഥാനം ബാധിച്ച പരവശയായിക്കീടുക്കനു കേരളത്തിനേയെ, ശിഷ്യ വത്സലായ പാർപ്പതീപരമേശപരമാർ തലഘുഖം കാഡ്യലമിരനു ഉറുദനോ കാരികാണിരിക്കനു (കേരളത്തിൻറെ വടക്കേശരാത്രുളി ശോകൻശ്രദ്ധക്കു മുതൽിൽ ശിവനേയും തെക്കേ അററത്രുളി കന്യാകമാരീക്കുത്തിൽ പാർപ്പതിയെയുമാണ് പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ളതു). സംഭ്രതിൽ തിരായടക്ക നന്തരാന പത്രിയുടെ ഭാവസ്ഥാതീ കണ്ണ പിതാവു സകടം സഹിക്ക വഹിയാതെ തല തല്ലുന്നതായി ഉൽപ്പേഷിച്ചിരിക്കുന്നു. (കേരളം സമുദ്രത്തിനീനാണായതാണെല്ലാ) സമൃദ്ധപ്രതിപോഡം, ദേനീയമായ മുഖ കാഴ്കണ്ണ മുഖം. തിരിച്ചു നെടുവീർപ്പു വിടുന്നു. (തെക്കേശാട്ട് മാറ്റംതോറും സഹ്യപദ്ധതി നേരിൽ പൊകം കരണ്ടുകരണ്ടാണു വരുന്നതു). മലയാ നീലനെ മുവിടെ ദിൻറലശ്വരസമായി കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു) ജാതിവേദത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനു കേരളത്തിൽ പലതും പലവിധത്തിലും ശ്രമിക്കുന്നണിക്കിലും. അതോന്നും ഫലപ്രദമാക്കുന്നുണ്ടും മാത്രമല്ല. ചില ദിക്കുകളിൽ ഉച്ചപ്രവാം വർദ്ധിച്ചു വരുന്നതായിട്ടുടർന്നിട്ടി കാണുന്നു. കവി വേദിക്കുന്നു.

4. കായത്രപിത—ഈപ്പംപോലെ വേഷംമാറ്റുവാനുള്ള കഴിവു്. ദ്രുമം...സപം—പരമ്പരാമയേഴ്ചയ്ക്കും. ലോകത്തിൽ പല സ്ഥലത്തും ജാതി വേദം, കാണ്ണനാണെങ്കിലും കേരളത്തിലെപ്പോലെ അതു മരാട്ടും വേദ ഒഴു കാണുന്നീലും.

5. ജാതിവേദത്തിൻറെ സൃഷ്ടിയായ ഉപാധി ഏന്തായിരിക്കാണുന്ന പിന്നിച്ചുതുടങ്ങിയ കവി, അതു ഓശ്രാത്താനുടെ സ്വാത്മസിദ്ധാംയിക്കുന്നു എന്ന ദ്രോഹംതുനായായിരിക്കണമെന്നു് ദുവിൽ തീരുമാനിക്കുന്നു. ചാലു ആടിയുന്നുനെത്തിൽ സദ്യജ്ഞും സമയമാക്കുവാൻ ജാതിയുടെ ഉപനിഷദ് തന്ത്രങ്ങളും പ്രമാണാമാരണം കലപദ്ധതിവീക്കകയും ദുവിൽ അതു ആടി പിടിയിൽ കലാശിക്കുകയും ചെയ്യാതു് അസാധാരണമാഡ്യു സദ്യജ്ഞ വിളി

പുനിയ പഞ്ചസാര മറിമങ്ങനായി ഉപയോഗിച്ച എണ്ണം വരും. ശാഖ, ലംഗൂൾപ്പാതളം-സ്വാത്മപരത. Tiger Philosophy എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പഴന്തിരിൽനിരുത്തിയാണ്:

എരണ്ണക്കുളം മെമതാനം

എറണ്ണാകുളമുടു് ഇക്സ്പ്രസ് ഇവ്വിൻസ്പൊർക്കേറിക്കന സ്ഥലം ദന്തപ വൈം പച്ചപ്പെട്ട നിംബു മെത്താശായി കിട്ടുന്നതും അണ്ണ അണ്ണ ഇംഗ്ലീഷ് പഞ്ചസാരകൾ മാത്രമുണ്ടാക്കിയാണ്. ആ സ്ഥലം ഏകദായി തുപാനുംപുട്ടുള്ളവരും മുട്ടേജിംഗാഫ്റ്റു കുറി എന്ന ഭാരതാണ് ഈ കൂതാ.

2. ഒക്കപദ്ധ്യാ—മേഖല; കോലത. അടിഗ്രൂഹ-പ്രാപ്തം. ഇത്തു് സ്വപുഷ്ടിനിസ് ഇന്റും വാതലും കാവാലുമൊക്കെയും. പണ്ടു് എന്നു് അക്ക്, പ്രഘാജഞ്ചലഗ്രാഹിംഗാ. ചൈത്രവാസ്തവാദാദ്വൈതം പണ്ഡിതന്മാരും നില ശാഖകൾ മാറ്റായിരിക്കുന്നു. ഷ്ട്രേഹിക്ക്രമവും അടിപ്പുഡി പാരാല്ക്രിപ്പിംഗും വലിയ വിജ്ഞാതമായ ത്രിത്രാവനന്മാട്ടി ഇവിടെ സുചിത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്.

3. പനക്കരക്ക പാട്ട എഴുന്നെതിൽ മാത്രമേ പബ്രത ത്രിശ്രൂതം അഡിപ്പുഡി അഡിസ്യം ദാങ്കയിംഗനാജ്ഞ. ഇപ്പോൾ അവ ജീവിതാന്തരിലും പാശ്ചാത്യാശ (ഡാനോ) പ്രപാദ്യിപിംഗകൾ. അകാഡമി—അകാലത്തിൽ.

4. നിംബുചക്കപ്പ—ചെറുപ്പകാലം. തിപോ—ചുട്ട്; ദിപം. ആളു ദാര വലിയ നാംവാംവെന്നുന്നേം തന്ത്രങ്ങൾക്ക് പണ്ട സഹായം ചെയ്യുന്നതും മറന്നുകൂടിക്കും, പതിരംവാം ചെയ്യുന്നതും നോക്കി യാണ് ആളുകളുടെ ദാന കണക്കാലുകളും കുറി ഇച്ചിട്ട അപനാം സ്ഥിക്കുന്നു.

5. അമവാ, മലമഴ്ത്തി പ്രപൂഞ്ഞിരചയ്യുംവാംബുഡ്പും മഹാന്ദ്രാർ ഇരാനപ്പുന്നകൾ ഫലം കുക്കാണ്ട് തന്നെളം ചരിത്രത്തെ നിലനിക്കുന്നും പ്രില്ലുന്നതുകൊണ്ട് ആവാദ ടാഴ്വാനയുംനാണും. പുക്കംളിംഗത്തില്ലെന്ന കുറാ സമധാനിക്കുന്നു. റാല്പുവിധിത്തിലും ചാറിത്ര്യപ്പുണ്ണനായിരുന്നുകാണും യംതോത് പ്രയോജനവുമിരുന്നുണ്ടും, എല്ലു നന്ദ ചെയ്യിട്ടുണ്ണനു നോക്കി യാണ് ആളുകളുടെ ദാന കണക്കാലുകളും കുറി ഇച്ചിട്ട അപനാം സ്ഥിക്കുന്നു.

6. വെല—രതാചിൽ; കാറുണാം. ഇസ്വാന്മാവിശ്വാസിനാം, കായൻ കരയിൽ വലിയ കാണുള്ളു. ഏവാം ചൊട്ടാക്കുന്നാം ദയയും കാലീക്ക. പുതിയ പാശിഷ്ടാംഗത്തിനു ദുഃഖിച്ചതരാണാംവും ദ്വിജാംഗങ്ങൾ നും യുവാക്കളും തവനാച്ചു പ്രട്ടേ പാശകമില്ലെട്ടു.

7. പേര്—തിരുവാരി. കീഴിൽത്തിക്കവേണ്ടിയും എല്ലാവയം പറിമുറാറിഞ്ഞാൽ. കവിയുടെ ഇം സ്വന്ദം അക്ഷം പ്രതി മലവിച്ച രോഗാളാളും ശൈത്യാഭാഗങ്ങളും.

പുഞ്ചിരി

കുടീകളുടെ പുഞ്ചിരിയും ഗൃഹയാവശ്യങ്ങൾക്കായി ലോകത്തിൽ നാനാസ്ഥലങ്ങളിലും, അതു നന്നാതൊം കവാതയുംപൂജയ നിർവ്വഹിക്കാം എന്നാണ്. കാരാ സ്വന്തമിക്കണ്ണ.

1. തുല.....ം ശ്രീ ലോകമാകന പുന്നക്കണ്ണാലും. കാബ്യലോലു പൻ—കാബ്യന്തിൽ കൊതിയുള്ളപൻ. പ്രപുത്തിയിൽ മാത്രമല്ല, നാവു തതിയിൽ കാബ്യാളിയുള്ളവരായല്ല. ക്രീഡയുടെ മനോഹരമായ പുഞ്ചിരി അവരെ റാസിപ്പിക്കാതിരിക്കില്ല

2. കാത്രിക കാദ്യം. കാർക്കാഡാസ്ത്രിനാ,—മാക്കാലും. വിരുപ്പ സാം—പ്രസാദത കരണ്ട. സു"മേരു—പുഞ്ചിരിയുക ന നരകനാക സൗഖ്യ—നരകവും. സ്വർഘവും. ഗ്രഹവും നിരിഞ്ഞ ഒരു ഫന്ധ്യന്നീറ ദിവ തതിനും. പുഞ്ചിരിയുകയാണ് ഒരു കൊച്ചുകട്ടിയുടെ ദിവത്തിനും. തയിലുള്ള വ്യത്യാസം. സപ്രേഷിത്തിനും. നരകത്തിനും. തയിലുള്ളതിനേക്കാം ഒട്ടം കാവെള്ളു.

3. റേഡ ലി—എവ്യമായ നിർബ്ബലത. ബെന്നാഡാ—ലേര കീക്കാപസ്യജ്ഞാം. ഓന്നും—മുന്നാഹരം. സത്യസിദ്ധാർജ്ജാ—ആദ്യാ തരിക എച്ചതന്ത്രത്തിന്റെ ഉദശാ. ഓഗ്രാജി—സൂര്യവച്ച. മദന—മഹതു പാടിപ്പിക്കാം. ദന്താദശ—ലജജ പാടിപ്പാദ ധമാഡ പുഞ്ചിരി ശിഖാരി ഭൂഖിംബാം സാധാരണമായി അണാറിള്ളതും. ലജജാലുവായ കാമിനിയുടെ ദിവത്തിലും. ചാലപ്പോം അതു കണ്ണുവെന്ന വരാം.

4. ആജ ദയം—ജനനം. മുതിശ്ചതനന മുദ്യം.. സുര ലോകസന്ധാരിം—സ്വർഗ്ഗത്തുല്പാദം. എഡയസ്—പുഞ്ചിരി ആഞ്ചാ ഗ്രീജന കവിക്കന കൊടിമുള്ളിയും, പരിമുദ്യമായ സ്നേഹത്തിനേ സ്നേഹം സ്വാപ്നിക ന തിരുത്തിക്കാഴ്ചയും, ഒക്കെക്കത്തുന്നതെ ഏതെങ്കിലും വിശ്വാസം കവി വർണ്ണിക്കുന്നു.

ശ്രീക്കൃഷ്ണ മാസം

ലുഖാലജപതനായിയുടെ നിര്യാണത്തെ അനുസ്ഥിത്യം എഴു തിരു ഒരു കവിതയാണെന്നും. ധനാദാസമാണ് കവിതയിൽപ്പറയും. ഇതു താസംഭാളും ആപക്ഷിച്ചും ധനാദാസത്തിൽ ഉണ്ടാകാറുള്ള ദിവസക്കറവും കൊാസലുന്നുണ്ടാണ് ഭാരംകൊണ്ടതും കനിവായിട്ടും കവാ ഉള്ളപ്രക്ഷിണനും.

കോൺഗ്രസ്സ് “പുത്രകാലങ്ങളിൽ പതിവായി ധനവിലാംബാ” ദ്രാഡണാധി റാന്ത്രം. ആദിത്യാസവം—തിരഞ്ഞെടുത്തവം. പഠന്മാലികൾ—നില നേരുകൾ സൗജ്ഞ്യത്വം എന്നും. പാജവിലുംസം-താഴുപ്പ്, വിവർജൻ റോഗി. ഭസ്ത്രംകുറ്റവിളയാട്ടങ്ങൾ എന്നും. അതിനും കല്പിക്കാം. മഞ്ഞിന്തിരം ബാധ നി ചീരുന്നതം താമരപ്പ്. കുർഖലം മുകാലത്രും” കിയുംഘോഷാ. സിംഹം—ചിന്തം. ധാ നൃസ്ഥാദേശിക്കാഞ്ച് ചിന്തനേതാട് സാദൃശ്യം. മുത്തവിവർജൻ—പ്രാശന്തി റെറ്റ് കേഷത്രമാക്കും. ഗ്രഹങ്ങളെ മൂളങ്ങളെന്നും. അശുഭങ്ങളെന്നും റക്ക തിരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ അശുഭരഹണങ്ങളുടെ കേഷത്രമെന്ന നിശയിൽ മുതലായ ചില രാശികൾ പാപരാശികളുണ്ട് ജ്യോതിപ്രാസ്യം.

ഇത്തട്ടിലെ വൈളിച്ചും

വൈവേകാനന്ദൻ കുവലം ദീക്ഷപുത്രത്തിയായി നശിന്തി എന്ന പേരുകാണ്ടുമാത്രം. അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു കാലത്രും”, കർക്കിടക്കയിലെ ഒരു വിധവയായ സ്ത്രീ അല്ലേഹത്തെ കണ്ടു വികാരപരവശയായിരത്തീൻ ചുവന്നു, ഒരു ദിവസം രാത്രി തണ്ടൻ അഭിലാശപുരുഷന്തതിനായി അവൻ നശിന്തി വസതിയിൽ ഏകാകിനിയായി ചെന്നുവെന്നും ആ മുഖ്യാ രണ്ട് സ്വന്നം. മാത്രാവിനോടൊപ്പും പെത്തമാറിയതിനാൽ ആ മുഖ്യാ രണ്ട് സ്വന്നം. വന്നതുപോലെ മടങ്ങേണ്ടിവന്നവെന്നുള്ളൂ ഒരു ഏതുതിഹ്യമരണം” ഇതിലെ കവിതാബീജം.

വർഷാരംഭം

മധ്യാത മഹായുദ്ധം; റോഗി. മര...അംഗം—മരതകക്കല്പവോലെ മെ മാകവശിപ്പിക്കായ മേഖലങ്ങൾ ശിരോലക്കാരങ്ങളുംയിരത്തിടുന്നിട്ടുള്ളൂ. വാഃശ്രം. എന്ന പദം, പെട്ടെന്ന കൂദാശാദ്വീകരിയ മര കൊല്പുത്തെ സ്വമരിപ്പിക്കുന്നു.

2. ഘ്രാന്താലുന്നംരംഭം—വർഷിക്കുന്ന ശമാലുന്നം. കാലചാത്രം മേഖല അദ്വിതീയമുള്ള ഉത്തരുംനീഡാം പുറപ്പെടുന്ന തീവ്യപ്പാരികളുണ്ട്. മി.നാലുന്ന കവികൾ പന്ന. ബെള്ളിൽപ്പുക്കൾക്കാം ചുരുക്കം. മജക്കാഡിവിശ്വാസന്നന്ന പ്രസിദ്ധം. കാലം പൊയ്യുടംബാണ്ടിരിക്കുന്നു. ആശ ഫലിക്കുന്നു? എന്നും?

3—4 സുവത്തിൽ ദു:ഖവും ദു:ഖത്തിൽ സുവും. അടങ്കിയിരിക്കുന്ന. വെയിൽ സുവത്തിന്തിരിയും മി ദു:ഖത്തിന്തിരിയും നീഡേശനമാലി പറയാറണ്ടു്. എന്നാൽ ഒഴി മണ്ഡലിനെ ഉണ്ടാക്കുന്നണ്ടെങ്കിലും. ലോകത്തി റെറ്റ് ‘താപ’ത്തെ ശക്തിപ്പിക്കുന്നു. അതുപോലെ വെയിൽ ആരംഭത്തിൽ പ്രകാശത്തെ നൽകുന്നണ്ടെങ്കിലും. ചുടിലാണവസന്നിക്കുന്നതു്. അതു കൊണ്ടു് ആലോചപിച്ചുനോക്കുന്നപുഷ്ടം, സുവന്നത്തക്കാം ദു:ഖമാണും ലേഡിക്കുന്നതു്.

5. സുകൂതവിധാനം—പുണ്യാദഘനം.. സുവാത്മം—സുവത്തിനായിട്ടിരുത്തു്. കാര്യം മിക്കവർക്കും അറിയാം; കൊതിക്കോരു് കീട്ടനിലു, കാലം പൊരുളുണ്ടിരിക്കുയും ചെയ്യും.

സ്വരാജ്യഗോപിനാഥൻ

1. കോപനർ—കോപിചുവൻ. തൃപമണ്ഡുകൾ—കിണാറിലെ തവള. ശേഖപരിപയമില്ലാത്തവരെ സാധാരണ തൃപമണ്ഡുകൾ’’ എന്ന പറഞ്ഞാണു് ആക്കഷപ്പീകരാറണംല്ലോ. അഭിജന്തൻ—അറിവുള്ളവർ. പരസ്പരം ഹിന്ദുക്കന്ന മരിപ്പും പണ്ണിത്തനം സാധുകരളായ തങ്ങൾ മരംക്കായതെന്നെന്നെന്നെന്നും തവൽ അരുളുന്നുണ്ടനാ.

4. വൈദികൻ ക്രിംഗാനവേതകളുടെ തൃക്കത്തിൽ മണ്ഡുകൾ ഒരു ഗണിപ്പിട്ടുണ്ടു്. ആ വൈദികമതഭ്രതയാണു് കവി ഇവിടെ സുചിപ്പിക്കുന്നതു്.

6—7. ജീവശാസ്ത്രപഠനത്തിനു പാഠാലകളിൽ പ്രധാനമായീ ഉപയോഗിക്കുന്നതു് തവളക്കാരുണ്ടാണു്. ജീവശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കുന്ന കലാശലക്ഷ്മിയിൽ പ്രായംഗികപഠനത്തിനായി ആളുള്ളൊരും അനേകം തവളകളും കൊല്ലാറണ്ടുണ്ടു് പ്രസിദ്ധധമാണു്.

അററിശ്രൂതി

1. തത്സാന—അതിന്റെ താഴുവര. സാന്തു—ഇടത്തിനെറിയ. ചെറിയതുനീലനിറം—പിളന്ത് ഇന്തുനീലകല്ലുണ്ടാണിരുന്നു. സംസ്കാരവിച്ഛിത്തി—സംസ്കാരവിശേഷം. കൊട്ടടടിശ്രീയിൽ കാർമ്മാലങ്ങൾ നിറങ്ങുന്ന മലയിലും താഴുവരയിൽ നീലനിറമായി ഇടത്തിനെറിനില്ലെന്നു പറയുന്നതിലും തനിക്ക് എന്നതുകൂടും ജനക്കുന്നതിനുള്ള കാരണം അല്ലകൂടി കമംയ പ്രമഹോ, അതോ ലാക്കിക്കമായ ഗോപനോ എന്നു കവി ശക്തിക്കും.

2. പുമ.....ഡി—പുരഖാദംസിഡി. വല്ല കാട്ടിലും ചെന്ന തപഡ്യും ചെയ്യുന്നതോ, അതോ ലാക്കിക്കുവമനവോക്കുന്നതോ എന്താണു് പുരഖാദംസിഡിക്കു് പറിയ ഉപാധം?

3. താൻ സുഷ്ഠീച്ച ഇം ലോകത്തിലെ വിഷയങ്ങളെ യോഗ്യം അനുബവിക്കാൻ സക്ഷമമാണെങ്കാരും, ലോകത്തു മുഴുവൻ പെറ്റ കുന്നു വിരക്കുന്നാൽ സുഷ്ഠാവിനു പ്രീയതരമാരാണെന്നും പറയുന്നതെന്നും മനസ്സുംലാകനില്ല.

4. വലിയ കാട്ടിൽ ചെന്നു്, ലാക്കിക ചിന്നക്കല്ലും വെചിഞ്ഞു്, ഉസയ്യാനംകൊണ്ടു് എന്നിൽ ഏഴുക്കുകൾത്തെ ഉയരുന്നുകയോ,

അതോ പുകാവിൽച്ചേരുന്ന നീലാറ്റപോലെ ഫേനാഫറമായ പ്രിയാദിവ തെരു ഒക്കെകാണ്ട പിടിച്ചു പൊക്കുകയും എത്തരണു് എന്നാൻ ചെയ്യുന്നുണ്ടു്? മുഡയും അധികാവമായിട്ടാണീരിക്കുന്നതെന്നും. അതിനെ ധ്യാനാസ്ഥന്മാരും കൊണ്ടു് ഉശർഖലപ്രഭവമാക്കിതൈക്കുകയാണു് യോഗികൾ ചെയ്യുന്നതെന്നും ഇള്ള യോഗശാസ്ത്രസിലബന്തതെന്നയാണു് ഇവിടെ സൗചിപ്പിച്ചിട്ടിരുതു്.

5. പ്രക്തൃതിയിൽത്തോന്നു ലയിച്ചു മോക്ഷമടയാമെന്നു സിദ്ധാന്തി കുറഞ്ഞു ഒരു ത്രിക്കണ്ടു്. അവരുടെ “പ്രക്തൃതിലയ” മാരണം പറയുന്നു. ഇള്ളത്രസ്തപ്പററിയാണു് ഈ പരിശ്രദ്ധിക്കുന്നതു്. പാരു എന്ന തീരു മുടി എന്നോ പ്രക്തൃതി എന്നോ അതും കല്പിക്കുന്നും.

ആര്യവേണ്ടി

ശാശ്വതാ, യമുനയും സരസപതിയും. ഓനിച്ചുട്ടുടന്ന സ്ഥലത്രെന്നയാണു് ‘ആര്യവേണ്ടി’ എന്ന പറയുന്നതു്. ഹിന്ദുക്കാരാം അക്കുന്നും ഒരു പുണ്യത്രീർത്ഥമായി കരത്തുന്നു. ആര്യവേണ്ടിപരമായ വാചപ്രയോർത്ഥത്തിനു പുറമേ, ഈ കൃതിയിൽ രാഷ്ട്രീയമായ ഒരു വ്യാഹ്യാർത്ഥമും തുടർന്നുപെട്ടതിയിട്ടുണ്ടു്. ആ അംഗീതത്തിൽ ആര്യവേണ്ടി ഹീനു ദയവും മെൻപ്പറഞ്ഞ മുന്നു ത്രിക്കാടെയും. എമ്മറും സത്യസമത്വങ്ങളും യമാക്രമം മെൻപ്പറഞ്ഞ മുന്നു ത്രിക്കാടെയും. എമ്മറും യാ സകല്പിച്ചിരിക്കുന്നും. ഇതു ധന്യനാം ആദ്യവസാനം വ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

1. സ്വാത..... ത—സ്വാതത്ര്യവും സത്യവും സമത്രവും ഓനിച്ചു ചെന്ന്. ആര്യി—മുന്നു വേദങ്ങൾ. ആര്യിപ്രദ—ഗ്രൈഷപര്യത്വം നൽകുന്നു. മാത്ര... ഓ—മാത്രഭൂമിയിടുന്ന നമ്മുള്ള അധ്യാരം.. ശാശ്വതാ—ശിവബന്നി ശിരാലപകാരം.. ഇവിടെ ശാശ്വതാ ശബ്ദം ബാലഗംഗാധരത്തിലൂക്കുന്നും തുടർന്നു സൗചിപ്പിക്കുന്നും. “സ്വാതത്ര്യവും ഏതൊന്നിൽ ജന്മാവകാശമാകുന്നു” എന്നായിരുന്നവല്ലോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുദ്രാവാക്യം.

2. സുലഭ—എഴുപ്പം ലഭിക്കുന്നു. ശാഖാലത്തുപ്പംശാന്തി—ആര്യിഷ്ഠാനാം, ശാഖാലത്തുപ്പംശാവലെ എന്നും. സപർശ്ചസംപാദം—സപർശ്ചത്തിലേക്കുള്ള കർപ്പട. കളിനാമജം—യമുന. അന്തർഹിത—മരണത്വരം. സരസപതി ഇടയ്ക്കിടക്കു—അപ്രത്യക്ഷയായിട്ടാണു് പ്രവഹിക്കുന്നതു്. കാന്തി ശബ്ദം ശാഖാഡിവയും—തുടർന്നു സൗചിപ്പിക്കുന്നും. ശാഖാലത്തുപ്പംശാവലെ രാഷ്ട്രിയകാര്യങ്ങളിൽ സമത്പരതയാണുംപും സർവ്വപ്രധാനമായി ശാഖാച്ചിത്രംയും. കോൺഗ്രസ്സിന്റെയും ഇന്ത്യാധാരമേണ്ടിന്റെയും നടക്കം നിന്നുകൊണ്ടു്, മാത്രഭൂമിയിടുന്ന സ്വാതത്ര്യത്വിനുവേണ്ടി ‘സമത്പ’ പുഡ്യാ ശ്രൂമിക്കുന്നും അദ്ദേഹം ചെയ്തിരുന്നതു്. മഹാത്മാഗാന്ധിയാക്കട്ട ‘സത്യാ’ നേപാൾജാതല്ലുന്നതുനുണ്ടായിരുന്നതു് പ്രസിദ്ധമാണുംപും.

3. സത്പദം—ജീവികരാ. ഭിന്നവർണ്ണത്പരം—വർണ്ണങ്ങേം; ജാത ശഭ്ദമെന്നം.. അനേകംനുസംഗമം—തക്കിലുള്ള ചേർച്ച. ഗംഗ മുഖവർണ്ണയ സഹസ്രതി പീതവർണ്ണയും യുനി തുഷ്ടിബാവർണ്ണയുമാബന്നനു” പുരാണാ കുടി. ഇന്ത്യയിലെ ജാതിക്കേം. പ്രസിദ്ധമാണെല്ലോ. ഗംഗാനദി പരി പൂർണ്ണമായ (പ്രത്യേം നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന) സച്ചുതെന്തു അഭിജീവികരിച്ചു് പ്ര വഹിക്കുന്നു. അതുപൊലെ സമുദ്രാധികമത്രാ പരിപൂർണ്ണസ്വപാതത്രുത്തി നാവേണ്ടി ജോലി ചെയ്യും. മുൻ സമുദ്രാധികാരം സപീകരിച്ചിട്ടുള്ള പ്ര പുതി പദ്ധതികൾക്കു് അല്ലസ്വപ്രാധികാരം വ്യത്യാസിച്ചായിരിക്കാമെ കുലും. മുൻ” ത്രിട്ടംടേഴും പരമലക്ഷ്യം, പരിപൂർണ്ണസ്വപാതത്രുപ്പതന്നെന്നും ദാനന്നിരുത്തും.

4. പുരാണാധ്യനീന്ന്—പുരാണാജ്ഞന്ന്. ശാഖാ—ആറു തരക്കുക. ദേഹം—നഷ്ടം. മാത്രജീവലുനം—മാതാവിശേഷിര അരക്കെട്ട്”. “ഗംഗായുടനു യോക്കിലും പുമിവ്യാജലുനം വിഡി:” എന്നു് അഞ്ചിപുരാണം. ഗംഗ, യൈ മാതാവിശേഷിര നഗരന്നതയെ മരിയുന്ന കരയുള്ള ഒരു വിശിഷ്ടവന്മാ യീ അപണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ജീർണ്ണത—പഴക്കം. മഹാബലി—വലിയ ബലശാലി. പ്രധാഗത്തിൽ പണ്ടു് പല വിശിഷ്ടാജ്ഞന്നുള്ളൂ. നടന്നതാ യീ പുരാണങ്ങൾ ഫോംകിക്കുന്നു. മഹാമജിയുടെ വെദപ്രസ്ഥാനാന്തരം സ്ത്രിയുള്ള ഒരു ലാഘവാധ സൂചനയുംതടി അന്തിമവീച്ചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ വ്യവസായം കുഴിച്ചു് ഭാരതീയത്തുടെ നഗരന്നതയെ മഹിയും മാതൃമേ ഇപ്പോൾ പുന്നാശ്വമാക്കുന്നുള്ളു.

5. വേ.....മഹ—നിന്നും സഹവാസം, വൈനർ—ഉഞ്ചക്കാൻ. തപ്പസിര—ചുട്ടപിടിച്ച തന്റെ”. സപ്രസ്ഥാനാധികമത്രാക്ക വിശാധ മായി പ്രവത്തിക്കുന്ന സ്വന്തമാനുഭവാലുപരായ അപൂർവ്വം ചിലർ ഭാരതത്തിലെണ്ണും. അവരു ഉദ്ദേശിച്ചാണു് കവി നിബാസ്തതിഭ്രം ത്രിശി “വേദ്യാർ” എന്നു് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്.

ഒരു പഴയ അത്താണി

ബാലപ്യത്തിൽ തന്നിക്കു് താങ്കു് തന്നലുമാധിത്തനു ഒരു പഴയ കട്ടംബരത്തിന്നും ചരിത്രപുംതടി അനുപാപദ്ധരീത്യാ കവി ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ടു്. അനു ഞന്നത്യന്തരാട്ടുടി അനുക്കു് പലവിധ ത്രിലും ഇപകരിച്ചിത്തനു ആ കട്ടംബം ഇന്നു് “ഓഹരിയും, ഭാഗവു്” മെംകെക്കഴിഞ്ഞു് നാമാവശ്യമാധിത്തിന്നിരിക്കുന്നതുണ്ടു്.

3. ആവേഡലീല—നായാട്ട്. ആജീവധന്യം. ജനനം. മതഞ്ചക്രതനു യന്നും. ആകുലം—പരവശം.

4. ഗോരമരീചി—കറിനകയ രശ്മി. വാരാശി—കടൻ. ഭദ്രം ഗത്തം—കഷുകാലമാകന കഴി.

5. ഓഗ. കഴിന്ത് അധികാരവും അവകാശവും നശിച്ചു പരവശനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന കാരണങ്ങൾ, ഇവിടെ ഇലക്ക കൊഴിഞ്ഞു ഉണ്ടെങ്കിൽ ഇലക്കളാട്ടുടിയ പോധിപ്പക്ഷമായി കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

7. ആ പഴയ കടംബം കവികൾ പല വിധത്തിലും ഉപകാര പ്രദായിക്കുന്നവെന്നാളുള്ളതിനെ വിശദീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

8. ആ കടംബം പണ്ട് ആത്മക്കാക്ക് ഒരു താഴ്ചം തന്നല്ലെങ്കിൽ യിരുന്നു. പങ്കപിരിഞ്ഞതംാഗം കഴിഞ്ഞു.

വിശ്രദിപ്പക്കുത്തം

1. ഇംഗ്രേസ്റ്റുക്കുട്ടി വാക്കുകൊണ്ട് വൻ്റെ ക്ഷേമവാനോ മനസ്സു കൊണ്ട് ഇംഗ്രേസ്റ്റുക്കുട്ടി സാധ്യമല്ല.

2. തടം—തീരം. അപേതലപക്ഷ്യർ—പക്ഷ്യമില്ലാത്തവർ.

3. ഒവ..... ഡർ—സംസാരമാകുന്ന വലയിൽപ്പെട്ടവർ. ഒവ..... കർ—അണ്ണഭയ കാണാൻ കൊതിക്കുന്നവർ.

6. അടിയാർ—അടിയാദി.

7. അനസന്ധാനം—നിരന്തരചിന്ത; വിചാരണ. അനവം സരം—ചീവസംഭതാറും. ആരുമുഖാജ്ഞചരിതം—തന്റെ ആറുഹാം.

10. അവിഥനം വിചാരിച്ചാൽ അടിയങ്ങളുടെ ആറുഹണങ്ങളും നിശ്ചയമായും സാധ്യമാണ്.

11. അഭിമാനിത—അഭിമാനം; ഭരഭിമാനമെന്നതം.

പ്രപഞ്ചം

കവിതകൾ

പ്രപഞ്ചം

സഹകരണഗൈതം

ങ്ങ ഉപദേശം

യന്മം നിന്നുവതാരം

മാററം

ആർദ്രാദർശനം

ങ്ങ മുക്കുവിഞ്ഞരി പ്രിയാപരിത്യാഗം

പുസ്തകങ്ങൾ

പ്രപഞ്ചം

അനുസ്ഥിഷ്ടം നേർവ്വഴി കാലചക്രമി—
ഐനക്കെമീല്പാത്തവിയം കതിക്കവേ
അനന്തരൂപത്തിലതിൻറെ പാടതം—
നന്തയിൽ കാണു പുറത്തുള്ളിലും.

ദ്രോക്കപ്പും സുവാസുവഞ്ചരം മ—
ഗോദ്രോക്കേ കാണുക നിഭാലപ്പുഷ്ടികൾ;
ഒന്നിലങ്ങുഗ്രതിയിൽപ്പരാചരം
പരേതവും ജാതവുമായി ദന്ധപോരം.

ഭരതവും ദിവ്യപരമന്നതാനകം—
തിരഞ്ഞരിഞ്ഞതാർ പരയുന്നവെക്കിലും,
സുരക്ഷമാകും വന്നമാല പൂണ്ടാരി—
പ്ലരന പാരേ മഹ മംഗളംസുപദം.

എനിക്കിതിനുള്ള തുറന്ന കാണവാൻ
കനിഞ്ഞതില്ലീശവരനന്നിരിക്കും
ജനിച്ചിടന്നില്ല വിഷാദമീ ഫഹാ—
ധനിക്ക മേൽ ഞാൻ പരിത്രണപ്പും.

പ്രയാസമാണീ പ്രക്തിക്കപെമ്പുമാം
അഡിയാവിശേഷത്തിലമന്തിരിക്കവാൻ
ഡോപഹാതാൻ വേമെക്കിലും മഹ
പ്രിയാളിയാലേ പരിത്രണപ്പനാണ ഞാൻ.

പ്രപഞ്ചവസ്തുപ്രിയഗാനമീ മനോ—
 വിപഞ്ചി നിറ്റബ്ലൂമതിർത്തിരിക്കിലും
 അപക്രമാമെൻ മൊഴിക്കാണ്ടതെന്തിനാ—
 സപ്പസ്പരം ഹന്ത! പകർത്തിട്ടുണ്ടോൻ.

സഹകരണഗീതം

ആലോലമാം താരങ്ങളു്—
മാവലുമവിളിയും ശ്രീ
താലോലിക്കും താമരയും
സൃഷ്ടനമല്ലോം

ആലോകത്തിലകനാലു—
മൊക്കെയെന്നാനിച്ചുണക്കിക്കൊം—
ണീലോകത്തെ നിലനിർത്തു.
നിയതിതനനാ

‘‘എന്നും നിങ്ങൾ പരസ്യപരം
സഹകരിച്ചിരിക്കവും’’
എന്നല്ലയോ ചൊല്ലിട്ടും
നമ്മോട് മുഖം.

II

രറതിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നോ—
ശാകവേവ ഭണ്ടുലാം, മുന്നും
കറിയായാൽ കയ്യത്തായീ,
കാഴ്യും ധന്മാം.

തുസന്നിച്ചായപോലും പല—
തൊന്നിച്ചായാൽ കൊല്ലയാന—
കൊന്നപനേയുമത്രകൊണ്ട്
തുച്ചുടേ?

ചായമൊന്ന് മാത്രമായാൽ
ചിറ്റമാണോ, ഭ്രതങ്ങളിൽ
തോയമൊന്നുൽ ചട്ടങ്ങളേരോ
ചാത്രവാം വിശ്വം.

III

ജീവിതത്തിൻ സാഹല്യത്തെ—
സ്ലൗഡ്യമായ് പ്രതിഷ്ഠിപ്പാൻ
ബാവികാലഗ്രിലാപീം.
താങ്ങിയെഴുപ്പിൻ!

കയ്യോട് കൈ കോർത്തും നിങ്ങൾ
തോല്ലോട്ടേള്ളുകമ്മിയും
മെയ്യോട് മെ ചേന്തുനിന്നു—
മൊത്തു പിടിപ്പിൻ!

IV

പരസ്വവമിഹത്തിലും
പരത്തിലും പരത്തുന
കത്തത്തിനും കഴിവിനും
പ്രാത്മിച്ച നിങ്ങൾ

അവണ്ട്രങ്ങം സവണ്ട്രങ്ങം
ദരിദ്രങ്ങം ധനികരു—
മവർണ്ണമാം ഭക്തികൈകൈക്കോ—
ണ്ണല്പാദമോപ്പം

പരപ്പരസഹായത്തിൻി
ശ്രീകോവിലിൻ ഇവിഡേജ്ജു
ത്പരിക്കവീൻ! ധരിക്കവീൻ
ധമ്മമിത്തേ.

ഒരു ഉപദേശം

പോകന ചത്രവിന്നെയൊന്ന് പുണ്ണൻ് പുന്നേൻ്—
രുക്കാ തുമാഴിനെയാതേനന്നിവള്ളുമോതി:—
“മാഴ്ന്ന നീ പറിക്കി, ലായതുകാണ്ട കേളേ—
നാകന്ന, നന്മ വത്വാനിതു വേണ്ടിവന്ന.

നാടാകെ നല്പവൻ തന്നട നാട്, തന്റെ—
വീടാണ വീടകളുവന്നശലിരല്പാരേടം,
നേടാനോരുങ്ങെക നിനച്ചതു, കൂട്ടവിട്ട—
കുടാത്ത പെപകിളി പാനിരായനു തേടു?.

പോയാലുമോമന, മനം മറയാതെ കേമ—
നായാം പാഞ്ചപടി ചെറു പയറി നില്ലു!
പെയായി നാമിവിടെയിരുന്നെന്ന മാഴിൽ നമ്മ
നായാട്ടേം കൊടിയ മാറ്റലപർ വന്നാട്ടകം.

വേണു പയറിടവിടാതെ മുള്ളു, താഴു—
യാണുങ്ങ തന്റെ മുതലെന്ന നിനച്ചുഡേണും;
നാണു നടക്കടരിൽ മാറ്റലരോട് തോറു
താണല്ലോട് മതവുന്നതിലേ വരേണ്ടു.

മേലാവിൽനിന്നുത്തളിട്ടും വത്തിക്കിളുക്കൈ—
മേലാതെതാൻ തല കനിച്ചടിമപ്പടാഞ്ഞാൻ
മേലാലോരുത്തരവിട്ടുന്നതിനായും തനിക്കൈ
മേലാതെയാ, മതിനു താൻ വഴിവെച്ചുഡേണെ.

ആരാണ പിയ്യം എയാരാളിവനേന്നൊത്തത—
നാരാഞ്ഞിചന്നതു കരച്ച കരച്ചിൽതന്ന
നേരായും നമ്മക പോറതിയ്യിവിടെക്കലേക്കം
ചേരാതെത്താതളളി മതി, വസ്തദയകിൽ വാഴും.

കൈവാഴ്ദപ്പിവിയല്ല, യിർ കാത്തപോരാ—
നാവാമതി, പ്ല മറകയുകളേൻ വന്നാൽ;
പോവാത്ത നന്നയോട് മേമയുമേകവാനോ
നാവാ, സന്തേ കത്തിടായ്യിൽ മറിച്ചുമാകം.

നന്നായും പയറീടവിനിപ്പിലത്രളിത്തങ്ങൾ
ചെന്നാൽ നിനക്കരിയുവാൻ കഴിവുള്ളശരാഗ്രു;
എന്നാൽ, നമ്മക പലമട്ടവിന്നപറ്റ—
മൊന്നാന്നരം കളരിയായുലക്കാന്നതനെ.

വെള്ളപ്പുകിട്ടിൽ നിലവിട്ടുലകോടിന്നങ്ങീ—
ക്കൊള്ളക്കാടകകളുടൻ തുടരേണ്ണൽതില്ല
കളിത്തിരിപ്പിതിനകത്താത്പാട് കാണ—
മുള്ളിത്തിലിത്തിരിയത്താക്കയുമോമ്പേണം..

നിന്മാടപോലെ കഴിവാൻ തനിയേ വിട്ടംനിന്ന്—
മുന്പാകെ നിന്നപോരുളുമായി വിലങ്ങിപ്പാൻ
പെണ്ണാട്ടിലാക, കാടി, തെററിയ തുട്ടകെട്ട്
മുന്പായും വരാമപകടം പലതോത്തുകൊള്ളു.

കൂടിളിടത്തപകടം വരുമെന്ന പേടി—
യേറുന്ന, ഞാനതിർകവിഞ്ഞ പറഞ്ഞപോയി
വാങ്ങരു നിണ്ണി നിലയിൽവിഞ്ഞ, നന്ന
നേരുന്ന, പോറി തുണ്ണ, പോയുംവരികെന്നി കണ്ണേ!

“യന്നും നിന്നവതാരും”

മെണ്ണലാഷയിലേതോ സാഹിത്യം പൊഴിക്കുന്ന
വാനവും മേല്പദ്ധതിളും ചാറ്റാക്കൽവരങ്ങളും:

ഉഴിയുമതിൻ ഭാവഗഞ്ജവും ചീനിക്കുന്നീ—
താഴിയോ കരിക്കുന്ന ഭാഷ്യങ്ങളും തിരക്കളാൽ.

പ്രകൃതിക്കെതിഹാർക്കു സാഹിത്യപരിഗ്രമം
വികൃതിയലുനിതുകൊണ്ടു താനറിഞ്ഞീടാം..

സാരമാം കലയതു പുഷ്ടമാക്കവാൻപോതും
കേരളപരിഷ്ടേതു! ധന്നും നിന്നവതാരും.

തളിതേന്താത്താഹത്തോടെപ്പും ജീജഞ്ചാസതൻ—
കളിത്ത് വെളിച്ചതെ വാഴിച്ചും സുവിഷ്ണിച്ചും

ജാതിദിശാമതങ്ങളാൽ ഫേഡിയാതൊരു ദിവ്യ—
അതിയോടെക്കും സാക്ഷാൻ നിർവ്വതികരംചേരും.

ബുധവകേഷഗ്രവാസിജനത്തല്ലുമന്നുവും
ബാഗ്യത്താൽ പരകോടിയോളവുമെത്തിയ്യും! നീ.

മാററം

പലനാാ മിഹിരായ്യാൽ പരം
വിലസിപ്പോന്നായയൻ വിണ്ണലം
ജലദാവലിയാൽ മറഞ്ഞപോ,—
യുലകാഹന്തി! മഹാതമസ്സിലും.

ഇരവും പകലും സുഭീർഘലമാം
വരചെപ്പതന്നുവിനാശമുർക്കുയാൽ
വിരളപ്രഭായി; വിശ്വമോ
കരയുന്ന മഴനീക്കണ്ണങ്ങളാൽ,

ങ്ങ മാററമണഞ്ഞ നേരമാ—
ഈതുള്ളം വാല്പികൾ പാള്ള ദുരവേ
പൊങ്ങളോന്തിളകാത മെണ്ണനമായു്
മതവുന്ന ശിരിക്കുടക്കോടികൾ.

* * *

വിരിയും മലർ പൂണ്ടു മാമരം
കരിയാമായതു വൈരമായിട്ടാം
എരിക്കന്നകൾ നീക്കയങ്ങളാം,
പറയാമോ പരിണാമവൈഭവം.

ഇതുതാനമ്പവാ, മനോജ്ഞതമാം
പുതുമദ്ദേശ്യതിനമേകമാനുയം,
എതിരേ റവർ വീണ്ടമുണ്ടിളും
കതിർപ്പണഭര്ത്തവന്നുമിക്കയാൽ.

ബലവാൻ വിധി, ഭൗപ്ലൻ നരൻ.
വിലയത്തിൻ വിഷയം സമസ്യം,
ഭലകിൽക്കുണ്ടി മർത്യുനെകില്ലു.
നിലനിള്ളു. പുകളാലമർത്യുനാം.

ആർട്ടോട്ടിനം

കാലത്തിൻ വത്സരമുഖാത്മകാവ്യത്ത
മുലം മുത്തിട്ടു നാം വായിക്കുന്നോരു

അരോരോ സ്വർവ്വമേച്ചം വരികളു്—
മോരോ വികാരത്തെ നല്പിച്ചുനു.

ഉന്നമെന്താണിതിനെന്നു വിചാരിപ്പോൾ
ഭീനമാർത്തങ്ങളെ തേടിപ്പോകാം.

എകാന്തമോഹനമാണിരു നിശ്ചിയം
ശോകാന്തമായാലുമല്ലെന്നാലും.

II

ജനാനികളായവരെയു പറഞ്ഞാലും
ഞാനിതിലേറും രസിച്ച ഭാഗം.

ആതിരയാകിയ ശ്രംഗാരദേവത—
ജ്യാതിമ്പുമേകന സ്ഥ്രമഗ്രു.

അല്ലെന്നവിദ്യാലപജ്ഞായ വാദത്താൽ
സിലുമാം മോക്ഷമല്ലെൻറ മോക്ഷം.

ലോകാന്ത്രതിനൻ വാദമയ ചിത്രത്തി—
ലോകമാമാ രസംതനെ മോക്ഷം.

III

മാണിപുറ വീടിലും കാട്ടിലുമെല്ലാമേ
മാനുമണംപോയ് പരന്നീട്ടേപോൾ

തുമഞ്ഞിൻ തുള്ളിയാൽ പുമലർക്കുട്ടത്തെ
മാമരക്കണാമുകൾ വർഷിക്കേപോൾ,

കാനകാരീത്തേപോൾ, തെന്തോലത്തുനുകൾ
കാമമഗ്രത്തെ ജപിച്ചീട്ടേപോൾ,

പുകയിൽ പാട്ടേപോൾ, പുകോഴി കൂക്കേപോൾ
പുപ്പാൾ വീണ്ടും തെളിഞ്ഞീട്ടേപോൾ,

ആർട്ടോക്കുലയായാർട്ടചികരയാ—
യാർട്ടയായാഡ്സിൽ നിന്നമന്ന്.

താളമോടോളത്തിൽ പാടിത്തടികയൊൽ
താളപോലേറിം തളർന്ന കൈകൾ

നീർത്തുള്ളി മുത്താർന്ന പോങ്ങി വിളഞ്ഞന
മാർത്തട്ടിൽ മേർത്തു പിണച്ചുകൊണ്ടും

കോമലപന്താഡ മേളിച്ച ചെന്താണ്ടി—
വായ്യലരോട് വിറച്ചുകൊണ്ടും

നീലവാളക്കണ്ണ പതിഞ്ഞ കവിരത്തടം
നീളവേ കോംമയിൻ പുണ്ടുകൊണ്ടും

കേരി വന്നീട്ടനും, കേരളനാടും, നിൻ—
സാരസ്യസൗഗ്രാഹ്യലപക്ഷമി.

രൈ മുമക്കുവിന്റെ പ്രിയാപരിത്യാഗം

ശാന്തമായിരവിലെങ്ങുമേ പരി—
ഗ്രാന്തപൗരർ സുവമായുറൈവേ
കാന്തമാം കപിലവസ്ത്രവിൽജ്ഞിത—
സ്പാന്തനാഡിവന്നാർന്നിരിപ്പവൻ?

ആറിലുർന്ന കളിരാർന്ന വീശിട്ടു—
കാറിലാഞ്ഞ കൊടിയുള്ള മേടയിൽ
എറിതന്നിതള്ളിയന്ന പാതിര—
ക്രിസ്തീലെന്തിവന്നാർന്നിരിക്കവാൻ?

വിണ്ണലെത്താട്ടിരായും വിള്ളുമുി—
കണ്ണ മാളികയിലേക്കന്ദ്രവൻ;
ഉണ്ടായും സുവമായുറൈഡിട്ടു—
കൊണ്ണൽവേണിയോരു കൊച്ചുതന്നപിയും.

ഹല്ലുചല്ലുചലരോട് ഫല്ലിട്ടു—
നല്ലുമെത്തയില്ലപാത്തനിദ്രനായും,
അല്ലെന്നിക്കഴലിയാരക്കെടക്കലു—
ഒല്ലുലെന്നതറിയാത്താരുള്ളിയും.

സ്ഥീതലോകസുക്തതാസഷ്ഠിമേം
ഭ്രതലോനേസുധാനിധാനമേം,
ഭ്രതലോപരി പതിച്ച വാർഷതി—
പ്രസ്തലോ ശിക്ഷ നിസ്ത്രുസുന്ധരൻ!

വിത്തമൊന്ന് ശിക്ഷയുപമീശനാൽ
ദത്തമായും സ്വഭവനലോഗ്യജീവനം
ഉത്തമാഭരിവരേവമുഴമി—
ട്ടോത്തവണ്ണമതു കാത്തിരിക്കയോ!

അക്ഷുകാന്തിയെഴുമക്കിടാവുത—
നാക്ഷുനാണവന്നാർന്നിരിപ്പവൻ
നിശ്ചയം മതിമറന്നിൽക്കുമാ
നിശ്ചലംഭരണയോക്കിലപ്പുള്ളയും.

മംഗലാംഗി മണിയാരം ശയിക്കു—
ത്രംഗമാം മുച്ചലശയു നോക്കവിൻ
ഗംഗയാം നദി സരസപതീസരി—
സംഗമത്തിലത്രപോലെയായിടാം.

കത്തുമച്ചുറിയ നെനവിളുക്കിലും
പത്തുമാറിരാളിയെഴും യുവാവവപൻ
കത്തുചേർന്ന നീലയോട് മല്ലിട്ടും
ഹത്തുമായും ചീരമിതനു ചീനയിൽ,

നെന്നും കൂളിത്തെന്നാൽ പിന്നുംയാ
പേശലും പരിസരാദിയെക്കിലും
അഞ്ചയില്ലുവന്നതിൽ, തത്താശയം
കൂദാശമാർന്ന വിലപിച്ചുടിന്നും:

‘ ‘ജീവരാശികളിലെന്നരല്ലുടും
ബാവബന്ധമിട്ടചേർത്തു മോഹിച്ചും
കേവലും ദ്രിതഹേതുവായും സ്വഭവം—
നാവസിപ്പു വേമേ, ദേശവഹംം.

എന്തിനായും അജനിയിതെ, ഹൃത്യുമി—
ഞങ്ങളിൽത്തിന്റെ പരിണാമമെന്നതും
ചീനത്തിനാതെ വിഷയേക്കതാനനായും
രവത്തിട്ടും കാദനങ്ങളും നാൻ,

കഷാമബാധ, പലകളിലുന്നു—
മാമയങ്ങൾ, മരണങ്ങളിങ്ങനെ,
ഭീമമായ ഭരവസ്ഥ, യിങ്ങവോ
കേഷമമെന്നതു കിനാധ കേവലം!

നാളംനോടുമമരേത്തിനാധ്യരാ—
മാളകരക്കു വിവേം ചതുർഹ്രിയം;
കാളികളിനിരയായു് ദരിദ്രനോ
താളതാൻ തകരതാ; നന്തെ ഗതി!

ആരനായ ബലി ഭണ്ട്ലപർക്കേഴും
ചോരയാൽ കൊടിയ തുഷ്ടതീക്കവോൻ
ആരതിൽക്കുകകിയല്ല? ജ്ഞാനാ—
ധാരണാ. തൊഴിലിതെങ്ങുമെന്തുമേ.

നീതിതാൻ മരയിൽനിന്ന ഭ്രഹ്മം
ഭ്രതികാമരിഹ കാട്ടമകുമം;
എതിലും വലിയതാണ, ഹിംസവി—
ട്രാതിയാൽ നരചരിത്രമെന്തുവാൻ!

ഈവിധം ഭരിതസിസ്യമഗ്രഹായു്
ജീവിതം വെദതെയായ ദീനരെ
സോധമിനിലയിൽനിന്നന്നയത്രവാ—
നാവുമെക്കിലതൊഴിച്ചുകൂടുമോ. ’’

അ മഹാമതി; യഥത മംഗളയിൽ
കൈഷാമശയു ചെറുതൊന്നന്നുവേ,
ഓമലാം പ്രിയയെ സോകി—മേഡിനീ—
സോമലേവയെ——നിറഞ്ഞ ക്ലോറിനാൽ.

‘ ‘സുന്ദരാംഗി ദയിതേ, നിനക്കുമെൻ
നമനന്നമടിമല്ലുടനും ഞാൻ
മനനാഭയാരപരാധിയാകിലും
വന്നനീയചരിതേ, പൊറുക്ക നീ,

ഭാവവും നിജസ്വാസ്വബന്ധങ്ങളും
ജീവനം സ്വദേശമാത്രചേര്ത്ത് നീ,
എവമെന്നിലുലിവോട് ചെയ്യുന്നിൻ
സേവനം സവന്നേദമോക്ഷകിൽ.

ടുക്കിഞ്ചു പിരിയാതെ വേളിനാരം—
തൊട്ട് നിന്മിൽ സഹചാരിയായ ഞാൻ,
മട്ടമാറി, നരലോകച്ചിന്തയിൽ
പ്ലൂട്, വിട്ടപിരിയാനന്ത്രപോയും.

നീ വള്ളത്തിയ ധിക്രൂലുമെൻ മനോ—
ഭാവമിഞ്ചു സഹജാതരകഷയിൽ
ആവത്രം സഹലമാകിയിൽ ഞാനമെൻ
ജീവനാം വേതിയിം കൃതാത്മരായും.”

ഉറവേ ദിവിഗവാക്ഷദ്ദ്യരാം
താരകത്വാം നിജമുക്കാണാശയിൽ
‘‘നേരമായി വരികൈ’’നു ചൊല്ലുവേ
ധീരനപ്പാളുള്ളനേരു സത്പരം.

ദന്തരണ്ടട്ടി നടന്നവാറുടൻ
നിന്മത്തൻ പ്രശ്നയാജനങ്ങളെ
ഒന്തുടടിയലിവോട് നോക്കിനാൻ;
വന്ന പാണ്ഡിതന്മമ നിന്മതില്ലവൻ.

ഗ്രൂലുമേ വലയെണാടോത്ത മായയാൽ
ബലുരായി വലയും ജനങ്ങളെ
ഇലുരാഗമോട് കാക്കവോന്നവൻ
ബുഖനായും തിരികൈ വന്ന ഗൗതമൻ.

പുഷ്ടിപ്പണ്ഡി

ഉദിച്ചു ശേവാൻ സുര്യ—
നഞ്ഞന്നിടക ബംലരേ!
നന്നായും വരച്ചെ! നീങ്ങരക്കു,
മെത്തവിട്ടുനേല്ലുവിൻ!

നന്നായും കിളികര കൊഞ്ചനാ
സുര്യനെത്തുന മാത്രയിൽ;
ആശാൻ വരുന്നോ ചെപ്പുങ്ങു
പാം വായിച്ചിട്ടംപിയം.

തോട്ടതിലിനലേക്കണ്ണ
പുമാടുകര വിരിഞ്ഞുപോയും;
പുഷ്ടിനുംരതനേ ഭൂമിക്ക
പുഷ്ടിസ്ഥാഗ്രകാരനാം.

എങ്കം നീറഞ്ഞതാണല്ലോ
ഒദവമാഹാത്മ്യമെക്കിലും
ഇളം കിടാവിൽക്കാണനാ
ചൊവ്വിലാ വന്നു പുവിലും.

അഴകം കേടുകൂടാതെ
വുത്തിയും പുന്തിരിയ്യുകിൽ
ആമോദമാർക്കും നല്ലനാ
കിടാവും പുവുമൊന്നുപോൻ,

നാലുനാൾ മുമ്പ് മൊട്ടിട്ട
വിരിഞ്ഞു പൂക്കളിനിൽക്കാ
നാലേക്കൊഴിഞ്ഞുപോയാലും
നീളേ വീശീലയോ മനം?

നിറവും തരവും പാത്താൻ
പൂക്കളും പല ജാതികൾ;
മാലയായവയെന്നിക്കിൽ
മാലോകക്കെത്ര കൊരുക്കാം!

നോക്കമാപ്പുത്തി നന്നല്ലോ?
നോക്കു പൂച്ചിൻറെ ജീവിതം
മട്ടിയിൽ കേരുമല്ലുകാിൽ
മട്ടിയും വല്ല കാട്ടിലും.

ഓൺ കളിത്തു

കവിതകൾ

പ്രണാമം

മേല്

എൻറെ ഇന്നത്തെ ചീസകൾ

അണ്ട്യൂമല്ലാരം

സ്പാതഗ്രഹീതി

ഇട്ടിൽ

സുശ്രൂഷിന്ത

ആചാര്യൻറെ ആശീർവ്വാദം

നാരിയും നരസം

ശാന്തിക്കോരൻറെ ക്ഷേപ്പം

ആരാഞ്ഞ് ഭോഗ്യവാൻ?

പുതുമഴ

ചീതുശാല

വാണം കഴിഞ്ഞ

സഹികാരങ്ങൾ

പുതിയ നാടകം

പുണ്ണാമം

തൃശ്വരം മഹവിഞ്ഞനി—
 നാഭ്യാത്മജഞ്ചാനോദയം,
 പഞ്ചമരാഗംകൊണ്ട്
 പെപ്പകളിളി കറിക്കുന്നോട്

വെച്ചമാദ്യമായും വീണി—
 താക്കയാലന്നപത്രമാം
 വെച്ചതുനാടേ! വെൽവു്,
 നിന്ന് പേരു, പേരുമയു്.

ആവിയം നുറ്റാണ്ടുകൾ
 പോകവേ ലോകത്തിന്റെ
 ജീവിതത്തിനു വീണ്ടു്
 വെള്ളിച്ചും വേണ്ടിവന്നു.

II

സ്വഷിത്രേമിയിൽ പുണ്ണു—
 തീതമ്മണ്ണരാകരിക്കില്ലും
 തുഷിതരായി നാട്ടാർ
 തല്ലൂരിൽ തിരഞ്ഞുന്നോട്,

അനുന്നമഹിതലേള്ളു—
 മന്തിയിൽ പുതികൾപോ—
 ലന്നുനാമൊത്ത മഹ
 നിന്നിനിൽത്താനുഡിക്കുന്നു.

അദ്ദേഹം ‘വള്ളേത്താ’ എല്ല—
 നീറയപ്പേട്ടീടില്ല—
 മദ്ദേശസാമ്യമോത്താൽ
 മുൻബൊന്ന മുത്തനെ.

III

വൈപ്പത്രക്കം കലാരസ;—
 മുഷ്ടിക്കല്ലുനാം മുരു
 മാതൃലൻ സമ്മാനിച്ച
 സംസ്കാര, മിത്രണം.

ജീവിതലക്ഷ്യമായി
 രാപ്പകൽ പണിപ്പേട്ട്
 ഭവിതേക്കളിപ്പിച്ച
 വന്നുനാം മമ മുരോ!

സഖ്യത്വിവയസ്സിങ്ക—
 ലൂനാവാനയർത്തിടം
 തപൽപദങ്ങളിൽ പീണം.
 വീണംമെൻ നമസ്കാരം.

മുവന്നു മരിന്തിനി
 പ്രാത്മിപ്പാൻ, തുടർന്ന നീൻ—
 കവനം സന്ധുർജ്ജമായ
 ത്തീരട്ടു രസാവാസം..

മേഖലം

മോലമേ, കാട്ടതീയേറു ഭാഗിച്ചും
വേഴാപ്പലിന നീ വെള്ളം കൊടുക്കക;
ഇല്ലെങ്കിലോക്കാതെ വായുവിളക്കിയാ—
ലെങ്ങു നീ, യെങ്ങു നീരെ, തൃവാൻ ചാതകം?

വൈലേറു ചുട്ട പഴയുള്ള മെട്ടിനം
തീ വീണ കാട്ടിനമാശ്രാസമേകി നീ;
തോട്ടം പുഴയും നീറച്ചുഹോ ശ്രൂന്ധനാ—
യീടിലും മോലമേ, ധന്യധന്യസ്സ് ഭോൻ.

ഇത്തു മെല്ലെത്തള്ളിർത്തതും പുതതതു—
മത്രയും മോലമേ, നീൻറെ കത്തണായാൽ;
ചിത്രമതാന പലിപ്പാൻ തുടങ്ങുന്നോ—
മാത്രമെന്തിത്രയും നീൻ്തുയനായി നീ?

കത്രുന കാട്ടിലോ മെട്ടിലോ നീർത്തുള്ളി
വീഴുതേണം മോലമേ, മേഘയുവേണി നീ;
തുക്കതിയിൽ വീഴട്ട്, മുത്തായി നിന്കീൽത്തി
നൃത്തമാടട്ട റപ്പ്രൂഡികച്ചങ്ങളിൽ.

കുന്നൻ ലൂനത്തെ ചിന്തകൾ

കവികൾ കൃഷ്ണമന്ന
വാഴ്ത്തീചുമരത്തിൽ—
കവപിയും വല്പപ്പരാ—
സൗഗ്രന്ഥം ഭവനത്തിൽ?

ഉചലിൻ നടവില്ലാ—
യേരനനാരാക്കാണ്ടു മാത്ര—
മടയോൻ ചമച്ചുള്ളോ—
രാ മഹാക്ഷമരത്തിൽ

എയ്യതാൻ നീറച്ചാലു—
മുടനേ കാറ്റപോയ
പരുപോലതു കാണാം,
പിന്നെയും, നിറങ്ങുണ്ടാ.

കേഴുമീയുമരത്ത
ച്ചാല്പിയല്ലയോ മത്ത്യ—
നാഴികൾ മലകളും
താണ്ടന്തപോരാത്രം;

ഉയൽ, ചിന്തപോലു—
മെത്രയും താഴ്ചപ്പുട്ട്—
മയിരിൻ പ്രവത്തന -
കേരുത്താ, ലുഡരത്താൻ.

II

അത്തരം വയസ്ക—
 ഉള്ളാറമഞ്ചും കോടി
 മൊത്തത്തിലീനാട്ടിലി—
 നാൽ? പുണ്ഡമങ്ങാ;

പാവപ്പെട്ടവയൽ—
 ലേറുമേ, പെപദാഹത്താ—
 ലാവിയം നശിച്ചതു—
 മവതാനൊട്ടേരെയാ.

ആഹര! മനഷ്യരായ്
 പറയപ്പെട്ടും നമ്മ -
 ഒരു മാനുവർഗ്ഗത്താട
 മാപ്പിനായിരക്കക!

അതും, പിഴച്ചപോ,—
 യാല്പുകിൽ സത്യം ധന്മ.
 കൂത്യുമെന്നിവയെല്ലാ—
 മെങ്ങനെ ദിന നാം!

III

ഭർബപ്പുണിക്ഷം ഭർവസ്യ—
 യംഭാക്കരീ, ഭരാഗ്രഹി
 ഭർഗ്ഗൻ കാരിജ്വന
 കൊണ്ടതു വല്പതാക്കരീ

കൂഷിയംരിക്കഴിയുന്ന
 വർഗ്ഗമന്നരഹ്യാഹിപ്പോ,—
 രൂഷിസന്തതിയെന്ന
 വീരസ്യം പായുഃവാർ,

നിത്യമിന്നചുനയിൽ
നാഴി നെല്ലിനവേണ്ടി—
സ്വത്യധമ്മങ്ങൾ വില്ലോ—
രല്ലി നാം മിക്കപേരും?

കഷ്ണങ്ങൾ കരിപ്പുവാ—
നല്ലിപ്പോളവരവ്—
കിഷ്ണപോൽ ലംഹരിക്കവൊന്ന്
ചട്ടങ്ങളേന്ന് വന്ന.

ഉള്ളതുകൊണ്ടു തുളി—
പ്രീടിവാനാവാത്തപ്പോൾ
കൊള്ളയാം കാരബേദ്ധേം,
കളിക്കല്ലാരിക്കല്ലും.

വേഷത്താൽ രഖുവരൻ,
വേലയാൽ റക്ഷാവരൻ,
രേഷനിങ്ങനെയായാൽ
ദോഷമാമത്രകൊണ്ടു.

IV

വനമേ! പാലപ്പാത്താട്ട്
നിന്നുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ
മനസ്സാ കൊണ്ടാടി ഞാ—
നാവുംപോൽ മൊഴിയാലും.

ഉലക്കിന്നൽകുഷ്മം
ചീനകളുള്ളവാക്കാ—
നടയോൻ ചമച്ചതായു്
നിന്നെ ഞാൻ കയറ്റുന.

അല്ലപ്പാത്മചീനതാശീലം
തൊട്ടതിലെല്ലും ഞങ്ങൾ—
ഇയേപ്പറുവേം പുണ്ഡ—
താരി, ലാ മനീസ്രൂമാൻ,

നിന്നിലേ പിറന്നവർ
നിന്നിലേ വളർത്തവർ
നിന്നിൽത്താൻ പഠിച്ചവർ
നിന്നിൽത്താൻ പഠിപ്പിച്ചോർ.

ഭജിപ്പാനടക്കലൈ—
യവക്ക് നീഞ്ഞാണൊക്കിൽ
ബുജിപ്പാനള്ളു പുണ്യ—
ക്ഷേത്രവും നീതാന്മേളം.

അണ്ണദയയാദരിക്കെ—
പ്ലൂട് നിൻ കമയിപ്പോ—
ഒണ്ണുനെ? ഹാ ഹാ! ചിന്തി—
പ്ലാനമൊടുള്ളതല്ല.

ങ്ങനാഡു മുന്നം മഴ—
യില്ലാതെയവഗമായു്
വരളും നിന്നെന്നുക്കണ്ണു
വസിപ്പുൻ മഹാമുനി

ഉതക്കം കുരളോടെ
മനുഗ്രീതികരകൊണ്ടു
വരുണ്ടുപ്രസാദാത്മം
പ്രാത്മന നടത്തുന്നോരു

ശ്രദ്ധനാന്നേറുപാടാൻ—
തോന്നിയ മണ്ണു കുത്തി—
നടയ സ്വല്പിപ്പോലു—
മിന്നാളു നരക്കണ്ണോ?

ശ്രദ്ധനിതാ മൻചെപാനോരു
ഭരവസ്ഥയാൽ നേബാധം
വന്നവത്തുക്കരായു്
കൊണ്ടാടാൻ വന്നോത്തിവം.

പണ്ഡാർക്കു, തച്ചിച്ചതാ—
മിനാത്തെ വന്നേതുവ—
ക്രോണാട്ടം ക്രോണാട്ടം,
കഴിച്ചാർ ചുത്തുഞ്ചിട്ടം..

V

യാദവകലമെന്ന
കേരാക്കനേപാളിമാന—
മേച്ചരനാകന ഞാ—
നാദരഭിത്താം.

ആവിലാകാത്തോ
യത്തുതാൻ ശ്രേണ്യമായ്ക്ക്—
മാവിധവർ നേടീ
വാ ശ്രൂതരായം തീർന്ന.

|
തകകാരണാദളിൽ—
പ്ലോപ്പുമേ യുദ്ധത്തിനു
നില്ലവനിഷ്ടപ്ലുട്ടോ—
രല്പവരാരിക്കല്പം;

അവരേ നയിച്ചുള്ളിൽ—
രദ്ദിവ്യപ്പുത്തുനീ
സബ്രഹ്മാദ്യം ക്രോ—
രത്തുതപ്പമാനല്പാ.

യർമ്മയുദ്ധത്തിൽ സപനാം
പക്ഷത്തുല്പാരമ്പുമാം
കർമ്മത്താല്പാഗ്രഹി—
ക്രോപാഴം നിരംയുൻ,

വിജയത്തിനായു പോരിൽ—
വെച്ചുമേ ക്രൂരിയാം
വിജയനോരോ ധർമ്മ—
തത്പരാദളിയോൻ;

ചിത്തവിശ്വാസം പൂണ്ട
കാട്ടാളുന്നുവെന്നോ—
പദ്മിവ്യസി ഹാഹാ! ഹത—
നെങ്കിലും ആകൃത്യമുണ്ട്.

യാദവകമ പിന്നെ—
യെന്നാണെന്നിതിപുത്രം—
വേദികര പറഞ്ഞുനാ—
മരിഞ്ഞുള്ളതുനെന്ന.

ആവിധം ദിനത്താം
നാടകചാവർത്തിപ്പാ—
നാവായ്യിഞ്ഞേതാണൊരു
ഭാരതസഭാജനം..

അംഗ്യനമല്ലാരം

നടങ്ങീ ഹാഹാ! ലോക,—
മായിടിത്തീയേരാനാനാ—
യോഥങ്ങീ, ലേനാലത്ര
ഭാഗ്യമോ നിർഭാഗ്യമോ!

ബിറളാലയത്തിലെ--
പുക്കാവിൻ മന്ത്രത്തരീ
പള്ളിക്കുംകൊള്ളുമ്പാറ
തുകഴചൽ വെച്ചുങ്ങിനെ

പ്രാത്മനായോഗത്തിലേ—
ജൂണായും മഹാത്മാവെ—
പ്ലാർത്തിതനവരനാ
കണ്ണതെന്ന, യേം കഷ്ടം!

നേദിപ്പനായിത്രകാൽ
വന്ദിപ്പാൻ കനിഞ്ഞ നീ
പാപിപ്പു! തോക്കും ചുണ്ടി—
സ്ന്യാന്ത്രണ, പതിച്ചലോ!

തരിച്ച മരവിച്ച
കാഴ്കകാർ ഭക്തരോന്നായു്
മരിച്ചു, പക്ഷേയവർ
ജീവിച്ച കരയ്വാൻ.

II

ആ വിളക്കണഞ്ഞപോയ്⁹,
 സത്പദീപ്തമായ്⁹ ലോക—
 പാവനമായ വിള—
 കണഞ്ഞിതെന്നനേണ്ണിം.

ഈതലേ! പരന്നാഴി,
 ലക്ഷ്യത്തിലെത്താൻ വെന്നു.
 കരണ്ണ, കരയുക—
 ദൈവേഷ്ട നടക്കട്ട.

അശ്ലൈലപരകിക—
 രക്ഷണവിധികളാൽ
 വെള്ളന വിധിയെ നാം
 വെറുതെ പഴിക്കുന്ന.

ആവശ്യമെന്തെങ്കന്ന
 വന്നുത വന്നുവിശ്വിര
 ഭാവത്തിലല്ലോ, ലോകം
 കാണാന്നതഭാവത്തിൽ.

അത്തത്പരം ഗഹിപ്പിച്ച
 ലോകപ്പാർക്കുഹരത്തി—
 ലഗ്നയുമാ വിളക്ക
 കത്തിപ്പാനോർത്തു വിധി.

മാതാവേ, മഹീദേവീ!
 നിന്മക്കരക്കുകക്കം ധൂക്ക
 നേതാവായ്⁹ മഹാത്മജി
 മേലിലും തൃടർന്നപോം.

III

വാദേമന്മൂരീരാജി—
 കൊണ്ടുള്ള തപസ്സിൻറെ
 മേന്തയാല്ലേമമാ。
 ശക്തിയെ വെളിവാക്കി,

ഭാതികവലയത്തി—
 നൃപരം കടനാത്മ—
 ജോതിസ്ഥ തെളിയിക്കം
 ഭർമ്മഭർത്തുരുട,

പ്രകനായയുഷ്യനായു
 സത്യാനോപചണത്തിനാ
 ലോകമാമരണ്യത്തി—
 ദൂരപ്പരം മഹാത്മാവേ,

പിന്തിരിയാതെ ലക്ഷ്യം
 പ്രാപിച്ച വിശ്രമിക്കം
 നിന്തിവുടികൈൻറെ—
 അത്യമാം നമസ്കാരം!

സ്വാതന്ത്ര്യഗീതി

ആസേസ്റ്റൂട്ടിമാചലം
നീളവേ വടക്കോട്ട്—
മാസാംതൊട്ടലയാഴി
ചുഴവേ പടിഞ്ഞാട്ട്.

ഭാസുരമൊയ നവ്യ—
ചെപ്പതന്നും പരന്നല്ലോ
ഭാരതാംബികേ, ഭേദി!
ഭാഗ്യത്താൽ ജയിപ്പ നീ.

അടിമത്തമാമന്യ—
താമിസുനരകത്തി—
നടിപെട്ടനാവിയ.
കഴിഞ്ഞ കൂട്ടയല്ലോ.

മാതാവേ, മറന്ന നീ
കൈകൈകാളള്ള സ്വർഘിയമി—
സ്വാതന്ത്ര്യപ്പുലരിതൻ
പൊൽക്കത്തിൻ നീരാജനം.

II

കേതിയിൽ മൃക്കിക്കൊ—
ശഭരികേ വേതിതൻ—
മകളുണ്ടിതാ ജാതി—
മതഞ്ഞദ ഗണിക്കാതെ

ഹൃക്യത്രാടല്ലാവത്—
മൊന്നിച്ചു വന്നിക്കേണ
അക്ഷല്പിവരെനീ
തുക്കൻ പാത്തകളുക്!

ആദ്ധ്യത നേത്രപത്രിൽ
നിന്മക്കെയടിമത്ത—
ഭാരതത്തെയാട്ടുനീക്കാൻ
നിന്മക്കര സമർപ്പായു,

ആ മഹാത്മാവിൻ നേക്ക
നദിയോടൊർപ്പു ഭ്രതി—
ധാമമേ! വേദീയ—
സംസ്കാരപാരപര്യം.

III

അകമേ വസിച്ചിരി
നക്ക് ജയ്യക്കൈളു—
യവിലും നുബിപ്പിപ്പാ—
നാശിച്ച രന്തിവേപൻ,

ലോകാധിപത്യംപോലും
പാഴുവാക്ക പറയുവാ—
നാകാഞ്ഞു കൈവെടിഞ്ഞ
വിവ്യാതൻ മഹാബലി,

‘‘ആവിഘ്ന, നാകംപുകരാ—
നാഞ്ഞയിച്ചുകയമി—
ശ്രാവിനെന്തുടകാ’’തെന്നു
ചോല്ലിയ ധക്കപ്പറുൻ,

ഇന്നെന പലർ പണ്ട്
നിന്മകൾ പോറിപ്പോന
മംഗലമുണ്ടാലുണ്ട
മാപ്പുദശികളുണ്ടാ.

IV

സഹനസമരത്തിൽ
ശത്രുവും മാനിച്ചോര
ഹരിതമഹിംസയും
ത്യാഗവും വെടിഞ്ഞിപ്പോര

നിന്മകൾ നിർഭാഗ്യത്വാ—
ലഗ്നോന്യും കലഹിച്ച
നിന്മടി രണ്ടായും പക—
ത്തങ്ങിഞ്ചു വാഴാറായി.

രക്താസമിമജ്ജാബന്ധം
വഴിയ്ക്കു വിക്രമമാം
വ്യക്തിയെയൊന്നായുംതന്നെ
കാലത്താലരിയുന്നോര,

ഹിന്ദുവും മുസൽമാൻ—
മെപ്പേരുമൊരേ മെരു—
ബന്ധത്തില്ലിട്ടുചേൻ
നിന്മടിയ്ക്കുകൊക്കാം.

V

സ്വാത്രമ്പിന്തകൾ മുത്തു
രാക്ഷസഭാവം പൂണം
മത്ത്യരിനോരുക്കുന്ന
സമരസാമഗ്രികൾ.

കൊലയിൽ ചെങ്ങോരയിൽ
മുഴക്കി നട്ടേന്നോ—
പകം നിൻ്റെ നേക്ക്
നോക്കേണ സനിശ്ചാസം..

പാവനചരിത്രേ! നിൻ
ഭാവനാതിഗം ശാന്തി—
പ ലന്നൗസുക്കും പാരി—
ലാരിപ്പോളിയാതെ?

കുരത്തും സമീപത്തും—
മുള്ളവക്കെത്താഞ്ചായു്
പെണ്ണന്നുപ്പറിഗു് വേദതേ!
ജയിക്കു! ജയിക്കു നീ.

VI

പട്ടംമട്ടിക്കുന്ന
വാരിയി, വാനം നീളേ—
പ്പനിനീർ തളിക്കുന്ന
നിൻ ജേരുധ്യാത്രയിക്കൽ.

അവിലഗിരിക്കുട—
കോടികരം ജയാഹോഡാഷ—
മുഖരഞ്ഞളായാർപ്പ—
വിളിപ്പു നീരന്തരം..

പൊന്തിനിൽക്കുന്ന മുന്നിൽ
നിന്തിങ്പെടിയുടെ
ശാന്തിചക്രാലപക്ഷതം
ത്രിവർണ്ണപതാകക്കരം.

വേബി! നീ ജയിച്ചാലും,
ഭാസുരം തവ ഭാവി—
ജീവിതം പകർത്തുവാൻ
ലോകങ്ങളൊരുദ്ദേശ്യം.

ഇരട്ടിൽ

ക്ഷീരിനിളം നെൻ്തുചുടികൊണ്ട് പച്ച—
കരിപ്പുരമായും തോന്തിയ പാടമല്ലാം
പാവണഃവാദത്തിൽ മതങ്ങൾപോലെ
നീലം ബുദ്ധായയിൽ നീളേ മനസി.

മുവന്തിയായും പേമഴയും തുടന്റി—
താശാമ്പം നിഷ്ടപ്രമോയും നികാമം;
എന്നള്ളിലോരോ നിന്വപ്പോഴല്ലിൽ
മിനാമിനങ്ങിൻ നിരപോല്യയൻ.

ഇരട്ട്, കനം കഴിയും സമസ്ത—
മൊരേ നിരപ്പാകൾ വിടാൻ മുതിർന്നു;
പ്രത്യേകാമാസ്യതയാൻ പാന്തം—
നിക്ഷിച്ചിട്ടും മട്ട പുരോഗമിക്കാം.

വാരാശി താണ്ടിസ്തുവിയായും കൊള്ക്കപ്പ—
സ്ഥൂമട്ടിരച്ചാലു കടന്നറുപും;
ആശിസ്തവല്ലാകമവസ്ഥപോലെ,
ഹലത്തിലോ കേവലമാനപോലെ.

അഹോ, നരൻ വാനരനെന്തുടർന്നു
പരിപ്പുരിച്ചജൈ പതിപ്പുപോലും!
എന്നാലവൻ, കാട്ടിയമട്ട കാട്ടം
കാര്യത്തിലോ മാത്രകയിൽ കവിഞ്ഞ.

ആത്മീയസംസ്കാരപരാണും വൈജ്ഞാനിക്കളും—
രാധാലവരക്ക് തുടർന്നുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളും?
സമ്പത്തിലാവില്ല വിപത്തിലാക്കാ.
സഹത്രമീമട്ട പുരോഗമിച്ചാൽ.

തലപ്പുമീതേ വയനാനവന്ന,
കീഴുമേൽ മറിഞ്ഞു നിലയാക്കാനും,
വള്ളൻനാരീയസ്ഥാനത്തിൽക്കും നിന്ന
ലോകത്തെ നീ കാക്കക! ലോകവന്നേയാ!

ശ്രീമഹാനാച്ചിത്ത

അരിയും നെല്ലും ചുറ്റും
വള്ളച്ചു ലോകബന്ധ—
മറ്റിപ്പുട്ടവേനു
കാട്ടിക്കാണണാങ്ങവീട്ടിൽ

ആവടക്കിനിയികൾ
തെക്കോട്ടു തലയുമാ—
യാ മുതാംഗമാം ദേഹാ—
മൊന്നണ്ടു കിടക്കുന്ന.

രാവല്ല, ഞാരിത്തട്ടില്ല,
വിളക്കണ്ണഗ്രത്തികൾ
കേവലം ചടങ്ങായി,
നിസ്ത്രിപ്പുമപ്പോഴേണ്ടും.

അരിയ ക്ഷേരിൽ കാന്തി
മഞ്ഞിയിണ്ണുന്നതോതെ—
യരികിലിരിക്കുന്ന
നാലഞ്ചു ചെറുപ്പുക്കാർ.

തെല്ലിട കഴിഞ്ഞപ്പോയ
ശേഷകാർ ചാലു കളി—
ചുപ്പാകമീറിക്കാണ്ടു
തറ്റുതെത്തത്തിച്ചേൻ.

കൊടിവസ്തുതാൽ കെട്ടി—
പ്പോതിഞ്ഞു മുത്തേഹോം
വാടിയ മബം പുണ്ണോ—
രെട്ടതു നടക്കയായു്.

ഇടയ്യു ജലാഞ്ചലി—
ഈഡയതു നടമററു—
തതിറക്കീ, വീണ്ടുമേറി
നടന്ന ചിത പുക്കാർ.

II

മുന്നത വലംവെച്ചു
മുതനെച്ചിതയേററി—
പ്പിനീട് പിന്തിരിഞ്ഞ
കയുകൾ പിണ്ടുവർ

തീവെച്ചു ചിതയിക്കൽ,
സർവ്വക്ഷേഷകനായ
ദേവൻറെ ലോലജ്വാലാ—
ജിഹപകൾ വെളിപ്പുച്ച.

പച്ചമാവിൻറെ കൊന്പും
ചീലുഴമൊന്നിച്ചുട—
നച്ചണ്ണബുളക്ഷ്വവി--
നൊക്കയുമിരയായി.

അന്ത്യമാം ജലാഞ്ചലി—
യർപ്പിച്ചു മടങ്ങിനാർ
ബന്ധുകൾ, ബന്ധുത്പരവും
കൃത്യവുമത്രതോളം.

III

ഇന്നലെ രാവിൽപ്പോലും
ലെഞ്ചിക്കോഗ്രാമങ്ങളു—
യോന്നായി സ്വപ്നം കണ്ടു—
കൊണ്ടിരുന്നാൽ പുമാൻ

ഇന്നിതാ വെള്ളീരായി—
ചുമത്തു ദണ്ഡാടിക്കാണ്ട്;
മനിലെച്ചുലച്ചിതു—
പാതുങ്ങൾ മനജന്മാർ.

നിത്യമീ നില കണ്ട
മാഴുകവാനിടവകം
മത്തുനേർധാരാഗതി
തടയാത്തതേ ഭാഗ്യം!

വിഷമമിതിലേരേ,
പ്രപഞ്ചം മിത്യൈയുനം
വിഷമാണുനം ഹന—
വിശ്രസിപ്പുവരൈകിൽ.

IV

ഉലകാം വീണയാൽ
വായിപ്പു, തതിൻ മുഗുലു—
ചലനം കലാമയം
കാരേററു തന്നെത്താനോ?

അശ്ലീന പഴമയു—
മാണുന്ന പുത്രമയും
ചൊല്ലുന്ന, നടക്കണ്ടു
മരീറാനു പത്തുന്നുനാ.

ഭേദത്തികവാദം മാത്രം
ഐലാഷിക്കും ശാസ്യത്തിന്
കാരംപാം ശക്തിയെല്ലാം
പരമാണവാണല്ലോ.

ഉത്ത്‌പത്തിസ്ഥിതിലയ—
കാരിയായല്ലോക്കിയെ
കല്പിക്കും! കാത്തീടാമോ
കാല്പന്തിൻ വിളംബരം.

പ്രക്ത്തി വിക്രതിയോ,
വൈവത്തിൻ വിഹ്രതിയോ,
പ്രക്തമായ പാരിൻ—
മുലമിങ്ങനാക്കിലും,

കേവലം കിനാവല്പി—
പ്രപഞ്ചം, പുതഃാത്മ—
ജീവനമെന്നാമെന്നു.
നന്നായി പ്രയതിച്ചാൻ.

നിശ്ചയം സുവേച്ചുക്കരാ
ജീവരാശികളുവർ
നിശ്ചലരല്ല മിത്മ—
വാദവാപ്പിതരല്ല;

ആശിഖ്യം സുവമെന്തും
കണ്ണത്രും, മരണവു—
മാശിസ്ത്രായും കരത്തേണ്ടും
ജീവിതപരിണാമം.

ആചാര്യൻ്റെ ആശീർവാദം

‘മംഗളം യുവാക്കേണ്ടെന്നു,
നവഭന്ധത്തിക്കേണ്ടു,
നിങ്ങൾക്കു ഹാർദ്ദമായും ഞാൻ
മംഗളം നേർന്നൊടിച്ചനു.’

പ്രേമത്താൽ വസന്തത്തിൻ—
നിർമ്മൂലത്തിയളവാക്കി
അമ്മത്തായും വിശ്വാസത്താൽ
തെന്നല്ലിൻ തണ്ണേപ്പുകി

പ്രപഞ്ചീവാത്രവാ—
യാന്നുമാത്മാവിന
വിപഞ്ചിഗാനംപോലെ
നൽകിക്കൊണ്ടൊരതു.

മഹത്തായും മനം വിശ്വി—
മാരാധിച്ചും സാക്ഷാൽ
ഗ്രഹസ്ഥാഗ്രമത്തിൻ്റെ—
യാതിത്യവേദിയിനേൽ

മരവും മഹാമതി
ഗ്രംഗാരാഭേദതാചാര്യ—
നക്കളിച്ചുള്ളൊന്നി—
തന്നുഗണി മഹാമനി:—

“മംഗളം! യുവാക്കളേ,
..... ,”

കാന്തമാം ദിനാന്തത്തിൽ
ചുരയാത്രയാലും.
ശ്രാന്തരെക്കാണ്ടും സങ്കേ—
താഴ്പിയാൽ സ്വന്തപ്പുരായ്”

വനിച്ചു നിന്മീടു
യന്മരാം യുവാക്കളേ
നമിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടു
തുടർന്ന് മനിവരുന്ന്:—

“ക്ഷീഷ്മമാം ബ്രഹ്മചര്യ—
ദ്രുതത്താൽ മുഖിഞ്ഞവു—
ക്ഷീഷ്മമായുത്തീരാം പക്ഷേ
വികലം ഭാസ്പത്യവും.

ഉത്തമകലശീല—
അപാദിഗ്രാണങ്ങളാ—
ലോത്തവരായാലഭ്രേ
പൂണ്ട്രമായതു ഭദ്രം.

നിങ്ങളെയിലിമാന—
പൂർണ്ണം ഞാനഭിനന്ദി—
ചീംഗിതംപോലെ നിങ്ങൾ—
കാശിസ്ഥു നൽകീടുനാ.

സപന്തമാണല്ലോ നിങ്ങൾ—
കാശുമം, പരാധീന—
പിന്തക്കുംതെ നന്നായ്
വിശ്രമിക്കവിൻ നിങ്ങൾ.

നാരീയും നരനം

വലിയ നട്ടുരംഗ,—
മല്ലുക്കിൽ പടക്കളു—
ഭലക്കെമന ചൊല്ലി—
ലേണ്ണാന കൈക്കൊണ്ടാലും,

നരന നടനായോ,
പോരാളിയായോ നിന്ന
വിത്തായതിൽ നേടി
പക്ഷ്യത്തിലെത്തീടുവാൻ

ആരുവാൻ രസഭാവ -
ഹാവദ്ദരക്കുവായോ
സാരമാം കയറ്റായോ
തൃഞ്ഞു നിരപേക്ഷം?

നാരിതാനല്ലാതാൽ,
ദൈവത്തിൻ കഴിവിന്റെ
പാരമ്യമവള്ളഭ്രൂ
പ്രപഞ്ചസ്വർപ്പസ്വരും..

II

ആഹിവയോഗ്യമായ
കട്ടത കയ്യും മെയ്യും
സാഹസസ്പാവവും
സാത്രാജ്യപ്രതാപവും

ഇലകാക്കവേ നേർത്താൻ
 പോലുമെ കല്പങ്ങാത്താ—
 തശീരമോത്താൻ നൽകി
 നല്ലും പടയാളി.

തൃപ്പില്ലാത്തായ മട്ടിൽ
 കോട്ടീച്ചം സ്നേഹത്തിൻറെ
 കമ്പിള്ളംകൊണ്ട് ലോകം
 കാക്കേണ്ടം കയ്യും നീട്ടി

വൈണ്ണപിറന്നവക്കു
 മുമ്പിലായും പുഞ്ചിരിക്കു—
 മൻപിനം കൊഞ്ചിനോാം
 കേവലമിരപ്പാളി.

ശാന്തികാരഗൻറ കിഷ്ടപ്പും

എത്രയോ മഹനീയ—
മെത്രയോ കമനീയ—
മെത്രയോ വേദം ദിവ്യ—
മെന്നാക്കപ്പുറഞ്ഞതാലും,

ഇന്നത്തെ നിലകൊണ്ട
നോക്കിയാൽ ഭയനീയ—
മഹാല്പ, ശോചനീയ。
തന്നെയീ മഹാക്ഷേത്രം..

ഉള്ളാളർ തമ്മിൽപ്പും—
കളിഞ്ഞ മുതൽക്കെല്ലാം
പോരായ്യുതനെ, ഹന—
പൂജയേ മട്ടാറായി;

എന്നാലും, ശാന്തികാര—
നോഴിച്ചി, ല്ലോറോവിയ。
നന്നായിപ്പറിഗ്രമം
ചെങ്ങുതിന് പലമായി

വിട്ടിടാം ക്ഷേത്രമെന്ന
പുത്രനാമധികാരി
കഷ്ടിച്ച സമ്മതിച്ച
കാണവും വിളിക്കുന്നോരും,

കഷ്ണമേ! ഓഗ്രദോഷം,
 ദൈവബീംബത്തയൊട്ട്
 കാട്ടമൊ വിളക്കിനെ—
ചുംബിയും കലഹങ്ങൾ,

ക്ഷേത്രവാസികൾ തമി—
 ലാവക്കയ്യാതുക്കണം,
 മാതുമോ കെട്ടപോയ—
 വിളക്ക കൊള്ളത്തണം,

ഭേദമാശിപ്പോക്ക്
 സെറുകരുമ്പണാക്കണം,
 സ്വജനങ്ങളായും വേണ്ടം
 — കാര്യങ്ങൾ ചിന്തിക്കണം,

ഇവിധം പലകാര്യ—
 മൊന്നിച്ചവരികയാ—
 ലാവിലച്ചിത്തനായി—
 ക്ഷേത്രീ ശാന്തിക്കാരൻ.

ആരാണു ഭാഗ്യവാൻ?

ഹൃദയം വെള്ളിച്ചുവു—
മിടവിട്ടണാക്കിക്കൊ—
ബാധയ്ക്ക് കാലപചക്ര—
മന്ത്രങ്ങനു നടക്കുന്ന.

തുടക്കമൊട്ടക്കവു—
മെങ്ങിതിനെന്നോത്താത്ത
മട്ടത്തു മതിമാനാർ—
കൂടിയും മടങ്ങുന്നും,

എന്തിനീ മനോഹര—
ദ്രോഗ്യത്തിൽ രഹസ്യങ്ങൾ
ചിന്തിച്ചു കഴഞ്ഞുന്ന?
കണ്ണകണ്ണാന്നുിക്കാം.

II

നീരഭനിരകളാൽ
നീരസ്യമുകം വാനിൽ
നീലിമ പകർത്തീഛം
കാട്ടകൾ മലകളം.

പാലല്ലാളി തിരള്ളന
പൂനില്ലാവേറു മിന്നം
ചോലകൾ പാക്കപ്പുട്ട്
നെല്ലാണിപ്പാടങ്ങളം.

കുമഞ്ഞിൻ കണം ചാൽത്തി—
 പുങ്കാവിൻ കാറേററാടി—
 സുമണം പരത്തുന്ന
 വള്ളികൾ ചെടികളിം.

പ്രപഞ്ചകർത്തുഹിതം
 ചൊല്ലുന്ന നിജമനോ—
 വിപഞ്ചി സുക്ഷിപ്പവ—
 ക്കരിയാക്കത്തരുളം.

III

ആടലിലക്കപ്പേട്ടി—
 പോകത്താലസ്യത്താ—
 പാരമേ വെടിയൽ—
 അഥമക്കൃഷ്ണമൈനം.

അത്താരിലും വെവര—
 മന്ത്രരേത്തനേപ്പാലെ
 കത്തിച്ചക നിംബം
 നില്ലുംയം സുവമെന്നാൽ.

രക്തനായിച്ചിന്നീ
 രക്തനായും മരയന്ന
 യുക്തമീ നിലപയേന
 മാനവർ മാനിക്ഷണം;

കരണ്ണ പിറന്നവൻ
 പിരിച്ച മരിക്കവാൻ
 കഴിവുള്ളവനായാ—
 ലവനേ ധന്യധന്യൻ.

പുത്രമഴ

അഹോ നിദാഖാതപമേരു വാടി—
തതളൻ ദാഹിച്ചുമതന ലോകം
വാന്നത്തു പൊങ്കുനോരു കാറു കണ്ടു
പേശാന്പര്യപോലുമുവമായിനിന്നിന.

സായന്തനാക്കദ്ദുതികൊണ്ടു നാനാ—
വർണ്ണം പെട്ടു വാരിഭേദമാനു കണ്ടാൽ.
താപാത്തരക്കാപ്പതിനായു് വിരിഞ്ഞു
വിള്ളുംബരു ചെയ്തുപോലെ തോന്നം.

ഹോ മേലമേ! പണ്ണോരു സാധ്യകഷണി
ശാപം നിമിത്തം വിരഹാത്തനായി
ആത്മപ്രിയയ്ക്കുലപകരുവാനാ—
യയച്ച സന്ദേശഹരൻ ഭോനോ?

ചേലപ്പുറവാം കുവി റൈവീടിൽ
പോവാൻ പുറപ്പെട്ടുവരുന്നാരിക്കൽ
പ്രാത്മിച്ചപോലേ മണി വിട്ടനിന
സൗജന്മിനീവല്ലുന്നതെങ്ങ്ലേ?

മരിച്ചപോയു് പത്തി, കിടാനേഴ്ദിണ്ടു
നാലഞ്ചുപേരും, കർഷകരാണു എന്നേരു;
പാടത്തുചെയ്യും പണികൊണ്ടു വേണും
പാവങ്ങൾ എന്നേരുക്കു കഴിഞ്ഞാക്കുടാൻ.

ആവശ്യമെന്തെന്നതിൽനിന്നുവേണ്ടോ
മനസ്സുന്തരാൽ വെളിവാക്കി മറം
നാട്ടിൻപുറത്തെ നധിതി നോക്കി നോക്കി
നീങ്ങുന്ന വാനാൻ കല്പീനമേലും.

കൈതെരത്തുന്താര കടം കഴഞ്ഞ
കൈകൊണ്ട് താങ്ങി, കുടിലാളുക്കദാര
മററുകരംകൊണ്ട് പിടിച്ചുത്താരുക്കി
ഗ്രാമീണ കാറിൻ ഗതി കണ്ടുനിന്നും.

കിടച്ചുതെന്നാണുകൊണ്ട് താനേ
മുളിപ്പുട്ടുനല്ലോരു ഭിക്ഷപോലെ
പൊട്ടുകളും ദ്രുക്കുക്കാരു കാളു നാടു
വെള്ളും കടിച്ചുണ്ട് കരേറിട്ടും.

അഹിച്ചു തെണ്ടും കവി മാനദായോന്നു
പറിച്ചു പേട്ടുന്ന കടിച്ചുശേഷം
പഞ്ചാരയില്ലാതെന്നതു കാപ്പി മേന്തി
മുഖം ചുളിക്കും കവിപോലിത്തും.

പരന്ന പാടങ്ങൾ മലബന്നാരോറി—
പ്ലിച്ചും മുള്ളുംതെ വരണ്ടിനും
പാഴുമുണ്ടുമില്ലാതെ വിശനാലഘത
പാവങ്ങൾപോർത്തുനു കിടന്നിട്ടും.

കാട്ടെന്നാരിക്കലാളുകളിൽ കനിഞ്ഞു
കൊണ്ടല്ലി, നാം കണ്ണ കൃത മേലും
രുവെള്ളി വർജ്ജും കണ്ണികണ്ണിടാത്ത
രേജസ്റ്റിനാലുനല്ലകും മുഖക്കീ?

അരക്ഷണംകൊണ്ടുവരു വാനി—
ലെത്തികഴിഞ്ഞു നവനീരദ്ദേശം
പത്തായഴിയുമ്പുക്കു സുമാ കിടക്കു
വിത്തിനു വേഗം ഗതി കിട്ടുമാവോ!

പാട്ടനാവോ വാദണയജ്ഞത്തനുക്കരം
മണ്ണുകവും മാളനിയെന്നപോലെ?
ചാറിആട്ടക്കരാറി മഴ, മാത്രതോറു—
മേരിക്കഴിഞ്ഞു, നിലയാകെ മാറി.

ഉണന്റെ സസ്യാഭിക, ഇളാട്ട് നീങ്ങീ
വേഴാപ്പലിനാളുള്ള വിഷാദലോരം;
വേണ്ടാത്ത പാററകളിയഞ്ചുമ്പിഞ്ചു—
മുണ്ണക്കില്ല. നിർവ്വതിയാൻ ലോകം.

അല്ലന്നുമേലും. നിജങ്ങീവന്നതെ
ലോകത്തിനർപ്പിച്ച മരഞ്ഞുപോയി;
ഹാർത്തീടുമോ തെല്പുത്ര സാത്മമാക്കി—
തീരീതീടുമോ ഭാരതക്കഷ്കന്ധാർ?

ചീതുശാല

എത്രയുമലസനം—
യോതനാം മനസ്സിൻറെ
ചീതുവേലകൾ കണ്ട്—
കൊണ്ട് ഞാനിരിക്കുന്നോം,

ഓരോരോ നിമിഷവും
ഭിന്നമാം ഭാവങ്ങളും—
ലോരാത്യേരുപ്പുനായു്
കഴിഞ്ഞതോക്കുന്ന ഞാൻ.

ദിവ്യസൂക്തികൾ മുന്നം
വിളഞ്ഞ തെളിഞ്ഞുള്ള
ഭവ്യമാം സിസ്യവിൻറെ
തീരത്തിൽ മഹർഷിമാർ

ശാന്തിസന്ദേശം നൽകി
വാണായ കാലത്തിൻറെ
കാന്തിക്രിയ ചീതും
കണ്ട് ഞാനാനുറാദിച്ചു.

ലാലയെ നൃന്യുദ്രാന്ത്യാ
വിരല്പാൽ നക്കുന്ന
ബാലരാണവക്കാൻതാൽ
ലൈക്കികസുവാത്മികൾ.

കമ്മയോഗത്തെക്കുറി—
 ചെയ്യുള്ള പുകഴുത്തിയ
 നീങ്ങലം വിരക്കുന്ന—
 രഹിംസാനിരതമാർ,

ആ മഹാത്മാക്കരാ വീണ്ടും
 ക്രോഡാകം സന്ദർശിപ്പാ—
 നാഗതരാധ്യാലപവ—
 രാഹമനി! വേദിച്ച പോം.

II

സപാത്മത്തിൽ മൃക്കിയെങ്ങാ—
 റിനാത്തെ ലോകത്തിൻ്റെ
 ചിത്രങ്ങൾ മലിനങ്ങ—
 ഉത്തരം വികുതങ്ങൾ.

സപത്രം പ്രദ്രവ്യം
 സപ്പം ശ്രദ്ധാകംവല്ലം
 സംഭരിക്കവാൻ വേണ്ടി
 വെന്നിക്കൊണ്ടുലക്കപ്പാം

പന്പർത്തൻ പകകൊണ്ടും
 ബോംബൈൻറ പുകകൊണ്ടും
 സന്തൃപ്തി നിറയുന്ന,
 സംഗ്രഹിക്കുന്ന ലോകം.

വാർത്തിക്കരപോലും പുണ്ണി—
 നൊത്തനാരമാത്രം വാനിൽ
 വാൻപോം വസുക്കളാൽ
 കൂശനം ക്രമത്താലെ,

എന്നിരിക്കവേ മത്ത്യൻ
 പരിപൂർണ്ണതയ്ക്കായി—
 കന്നിച്ചാൽ ഫലിക്കമോ?
 കത്സിതനെന്നേ വരു.

എന്നെന്നും പാലിക്കേണ്ടം
 സ്വധാം നിന്നുംതെ—
 യന്നും തോന്നുംപോലെ
 നടക്കാനൊരുപ്പട്ടാൽ

കുവല്ലയോ നര,
 കാലത്തിൻ കരത്തിൽ നീ
 കുവൻ കളിപ്പിക്കു
 കരങ്ങനായിത്തീൻ.

III

വദ്യരാം തപോധനർ
 വാണിജ്ഞിയമുലും
 ധന്യദാര മനോജഭന്ദരാം
 പുണ്യദാരംന്യദാര.

ഓവനിൻഭേദമായ—
 താപസത്ര പോക,—
 സൗഖ്യപ്രതനിഷ്ഠ—
 കണ്ണറിഞ്ഞതുകൊണ്ടോ

തണലും പഴങ്ങളും
 മലതടയാഗക്ക്
 തളിരും നൽകീടുവാൻ
 വെന്നുന്നതുക്കളും?

മുനിയ മുണ്ണങ്ങളാൽ
സോക്കുകിലോരു പ്രക്ഷേ
വനിയാണവനിയിൽ—
ക്ഷട്ടിയുമിന്ന ദേം.

മനിമാർ വീണ്ടും പിറ—
നീനിയും യോഗക്ഷേമ—
വനിയായുലക്കെത്ത
മാറുവാൻ കനിയുമോ?

അംഗലവിനിടയാക്കു—
മിന്നെത്ത നീല വെടി—
സ്ത്രീതമസംത്രഷ്ടിയും
ശാന്തിയും നൽകീടുവാൻ

ഒത്താരമട്ടിലെൻ്റെ
ഭാരതമുപകിന്ന
പുത്തനാരേയാൽ ചിത്ര—
ശാലയായും വേബിക്കുമോ?

ഓണം ക്രമീതി

ഓണവിശ്ലാച്ചയോട്
റാഹത്തിലെല്ലാം ജഗത്—
പ്രീണനം ശിശ്രൂക്കാതൻ
പുഖിളി കേൾക്കാറായി.

കാണ്ടൈര വിറുമോണ—
മണ്ണവാനരപ്പാരോ
കോൺിലുമുള്ള ജന—
മൊത്തങ്ങികഴിഞ്ഞപോയു.

പുഖിടം നാളിനറി—
മായപ്പോൾ ഗ്രഹംതോറു
പുജിതനായിത്തുകരാ—
കരപ്പൻ മാതേവരു.

പ്രാണനെപ്പോലെ മനം
താൻ കാത്ത പ്രജകളു—
കാണവാനദ്ദേശനായു
മാബലിയെഴുന്നള്ളി.

ഒന്നായീ കൊല്ലും ഹന്ത!
ഞങ്ങളെ വിട്ടപോയി—
ട്ടനാലും വന്നില്ലെല്ലാ
മൽപ്പാണപ്രീയ മാതും.

കാണമെൻ പിറന്നനാഡ്-
 തുടിയാകയാലുന
 കാണമാറുണ്ടവരാകൊ—
 തത്സാഹം വിശ്വേഷിച്ചുഃ

എത്രയും കാലത്തെനെന്ന—
 യെഴുന്നേല്ലിച്ചു പുണ്യ—
 കേഷത്രഭർഗമത്തിനായു്
 യാത്രയാകകാറുണ്ടവരാ.

അതിന വനിട്ടില്ല,
 കണ്ണുംതിപ്പാനായി
 മതിൽ ചിരിച്ചുകൊ—
 ണ്ണ, തിന വനില്ലവരാ.

എത്തിന, വിളക്ക ഏ—
 ആണ്ണവാനിതനിട്ടും
 പന്തിയല്ലണ്ണോപററി—
 കാണമേ, വനില്ലവരാ.

ഇരവിലവരാ വരാ
 ദണ്ഡിഞ്ഞ പലപ്പോഴു—
 മരികിലിരിക്കാറു—
 മുണ്ടതു, കിനാവാമോ?

III

കാലത്തിൻ പിതാവായ
 ദേവൻറ വഞ്ഞിക്ക
 പേരയിൽ നില്ലാമവരാ,
 പകലെങ്ങിളവെന്നാൽ?

പുലരിപ്പവിൻ മണം
 കരന്ന നൽകാനവ—
 ഇപസനായ കാറി—
 നാജഞ്ച നൽകേണമാദ്യം.

‘ ‘കിളികളാന്നില്ലോ?
 കീത്തനം മടക്കേ,—
 തളികയ തേരണ്ണുവാൻ
 കാലമായ് വനില്ലോ!

നടച്ചവെവലിൽ പാഞ്ഞു
 വന്നുത്തും പമ കക്ക്
 കിട്ടിയോ വിശറിക—
 ഇബ്ലിലയിളക്കത്താൻ?

വാനമാം പുമരിന്തി—
 നടിച്ച തളിയട
 മേൽനോട്ടം തൊട്ട സ്വർ—
 മീവണ്ണമവരാക്കാകാം.

IV

അല്ലപിൻ നിപ്പിന്തിയി—
 ലാശയാലെന്താക്കേയോ
 ചൊല്ലിഞ്ഞ, നവളില്ല,
 വരില്ല, പോങ്ങായവാ.

സ്വക്കന്നീലമാം വാനം,
 വാൻ തിക്കാ, മരതക—
 സ്വച്ചയായ് കിടക്കേണ
 കാട്ടകാം മലകളം,

ഇത്രയമഭിരാഹ—
 മാകന്ന ദന്തങ്ങൾക്ക്
 ചിത്രസാജന്മുള—
 മെന്നോത്തേനൊരു കാലം..

അപ്പിലും, പ്രിയാരതി—
 മുലമാണെന്നെൻ പ്രാണ—
 വല്ലും പരിരിഞ്ഞുപോ—
 ഇറിഞ്ഞെന്തൻ പരമാത്മം..

V

രോഗശമ്പളയിൽ കീട—
 ക്കെന്നൊഴുമവള്ളെന്ന
 സ്വാഗതം ചെയ്യതാളുന്നം
 നേത്രം പുഞ്ചിരിയാലെ.

ഭാവസന്പന്നയാഹ—
 മൈരതൻ മുവം ദീന—
 ഭാവത്തിൻ നിശ്ചൽപ്പോലും
 സഹിച്ചില്ലോരിക്കലും.

മകരാ സംഭരിക്കുന്ന
 മത്സ്യം മല്ലുങ്ങളും.
 നിഷ്ടുകാമകമ്മായി
 കൈകൈക്കാണ്ഡാം സമസ്യവും.

ആരധയം കടിച്ചിറ—
 ക്കെന്നൊഴുമവള്ളുടെ
 കോമളാധരമഹോ!
 ജപിച്ച രാമനാമം..

ഇണങ്ങിത്തനിൽപ്പറീ—
 കീടക്കം അഗ്രവല്ലി—
 യണങ്ങീ—എന്നിട്ട് മീ—
 പ്രാശ്മരം നില്ലാണല്ലോ!!

ഉലകിൻ വിചിത്രമാം
 രഹസ്യമോർത്തിടാതെ
 വിലപിക്കേണ വിജ്ഞാൻ—
 പോലുമേ വിഷാദത്തംരം.

ചിരിരാൻ നാളം മാത്ര
 മേരേററു കാലം കൊണ്ട്
 കരിയും സുവാങ്ങരം,
 കണ്ണീരിൻ നന്നയാണ്ണാൻ.

പഞ്ചത്തേണ്ടിട്ടെ
 പഴയ കൃഷിക്കാരൻ
 പഞ്ചകര വിളയുന്നോരു
 തൽക്കണ്ണം കൊയ്തീടുന്ന,

വിത്രുകര ശേവരിച്ച
 പത്തായം നിറയ്ക്കുന്ന,
പേര്ത്തുമേ യമാകാല
 വിതപ്പാൻ മുതിക്കുന്ന.

ഇങ്ങനെന നടക്കുന്ന
 പ്രപഞ്ചം, പക്ഷേ മേലോ—
 ലഭ്യനെന്തുള്ളാരോനും
 കഴിഞ്ഞ, വരിപ്പിനി.

സർക്കാരത്രയം

പല്ലവം പരഭുത്തിനിഷ്ട, മലർ കാമനും, തവ പത്രമോ
വല്ലം വളവുമാണ്, കായകൾ കഴിപ്പതിനു പരമുത്തമം,
നല്പനിന്തടികൾക്കാണ്ടുണ്ടപലവേലചെയ്യുതിനു, പാക്കിലേ—
നില്പഹോ പഴതെ, നിന്നിലോക്കെയുപകാരമാണുവഹകാരമേ!

ഗിഷ്മായ പരപുഷ്പംക്കി തളിരഷ്ടിചെയ്തു എതി തുഷ്യയാ—
യിഷ്മാം സുഖപ്പയുമസ്പരശതിന്തിച്ചനു തവ ശാഖയിൽ;
ഉഷ്മാം കരടജാലമോ മധുരമായ നീൻപ്രലമഗിക്കിലും
കഷ്മേ! കടന്നിനാദമാണിഹ രസാൽ പൊഴിപ്പുതു രസാലമേ!

ധാടിയായുലക വെള്ളവാൻ വലിയ വസ്തനായ ഫലരസനീ—
മോടിപ്പുണ്ണ തവ പുവുകണ്ടംനെടുത്തു മോഹനശരത്തിനായു്
വാടിച്ചുപടി കരിക്കാൻകൈകമഞ്ഞാനു കഷ്മബലാജനം
ചുടിടായ്ക്കുലതുകൊണ്ട തേ ചെറുതു ചേതമെന്തു ബത ചുതമേ!

പുതിയ നാടകം

ചോഗീകലത്തിൻറെ സംഗീതഭംഗിക—
ചോഗീകരിച്ചിള്ളി താളിവും മേളിവും

പ്രാദോഷികം നാട്ടിയൊരു കഴിയവേ
പ്രാച്ചിന്റെ നേപത്യഭ്രവിൽനിന്ന്.

ആകാശമണ്ഡലംഗത്തിലെത്തുന്ന
രാകാശശാക്കനാം സൃഷ്ടിയാരൻ.

പൊങ്കുന്ന സന്ധ്യയാം പൊന്തിൻ തിരുപ്പീല
യെന്തുമേ നില്ക്കുമായി രംഗം

പുജ്ഞാഞ്ജലിപോലെ പുറം വിതറിയ
പുജ്ഞലതാരങ്ങളുംസിച്ചു.

രാത്രിയാകം നടിയാരുൻ വിളിക്കവേ
സത്രപമാടികഴഞ്ഞണ്ണഞ്ഞ,

മെച്ചമായനോടെ പുതതനാം നാടകം
കാഴ്ചയും വെച്ചുവൻ നിഷ്ടുമിച്ചു.

